

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti razširjeni senat)

z dne 27. septembra 2018*

„Skupna zunanja in varnostna politika – Omejevalni ukrepi zaradi razmer v Egiptu – Zamrznitev sredstev – Dopustnost – Cilji – Merila za vključitev zadevnih oseb – Podaljšanje uvrstitve tožečih strank na seznam zadevnih oseb – Dejanska podlaga – Ugovor nezakonitosti – Pravna podlaga – Sorazmernost – Pravica do poštenega sojenja – Domneva nedolžnosti – Pravica do dobrega upravljanja – Napačna uporaba prava – Očitna napaka pri presoji – Lastninska pravica – Pravica do obrambe – Pravica do učinkovitega sodnega varstva“

V zadevi T-288/15,

Ahmed Abdelaziz Ezz, stanujoč v Gizi (Egipt),

Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed Salama, stanujoča v Kairu (Egipt),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin, stanujoča v Gizi,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, stanujoča v Gizi,

ki so jih sprva zastopali J. Lewis, B. Kennelly, QC, J. Pobjoy, barrister, J. Binns, S. Rowe, solicitors, in J.-F. Bellis, avocat, nato B. Kennelly, J. Pobjoy, S. Rowe in H. de Charette, avocat,

tožeče stranke,

proti

Svet Evropske unije, ki ga zastopata M. Bishop in I. Gurov, agenta,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti, prvič, Sklepa Sveta (SZVP) 2015/486 z dne 20. marca 2015 o spremembi Sklepa 2011/172/SZVP o omejevalnih ukrepih proti nekaterim osebam in subjektom zaradi razmer v Egiptu (UL 2015, L 77, str. 16), drugič, Sklepa Sveta (SZVP) 2016/411 z dne 18. marca 2016 o spremembi Sklepa 2011/172/SZVP o omejevalnih ukrepih proti nekaterim osebam in subjektom zaradi razmer v Egiptu (UL 2016, L 74, str. 40) in, tretjič, Sklepa Sveta (SZVP) 2017/496 z dne 21. marca 2017 o spremembi Sklepa 2011/172/SZVP o omejevalnih ukrepih proti nekaterim osebam in subjektom zaradi razmer v Egiptu (UL 2017, L 76, str. 22), v delu, v katerem se ti akti nanašajo na tožeče stranke,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti razširjeni senat),

v sestavi D. Gratsias (poročevalec), predsednik, I. Labucka, A. Dittrich, I. Ulloa Rubio in P. G. Xuereb, sodniki,

* Jezik postopka: angleščina.

sodni tajnik: L. Grzegorzcyk, upravni uslužbenec,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 4. julija 2017,

izreka naslednjo

Sodbo

I. Ozadje in dejansko stanje

A. Akti, ki jih je Svet sprejel proti tožečim strankam

- 1 Svet Evropske unije je 21. marca 2011 zaradi političnih dogodkov, ki so potekali v Egiptu od januarja 2011, na podlagi člena 29 PEU sprejel Sklep 2011/172/SZVP o omejevalnih ukrepih proti nekaterim osebam in subjektom zaradi razmer v Egiptu (UL 2011, L 76, str. 63).
- 2 V uvodnih izjavah 1 in 2 Sklepa 2011/172 je navedeno:
 - „(1) Evropska unija je 21. februarja 2011 izrazila pripravljenost, da podpre miren in urejen prehod na civilno in demokratično vlado v Egiptu, utemeljeno na pravni državi, ob popolnem spoštovanju človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ter da podpre prizadevanja za razvoj gospodarstva, ki krepi socialno kohezijo in spodbuja rast.
 - (2) Glede na to bi bilo treba naložiti omejevalne ukrepe za osebe, za katere je ugotovljeno, da so odgovorne za nezakonito prisvojitve državnih sredstev Egipta, s čimer so prebivalce te države prikrajšale za prednosti trajnostnega razvoja gospodarstva in družbe ter oslabile razvoj demokracije v tej državi.“
- 3 Člen 1(1) Sklepa 2011/172, kot je bil spremenjen s popravkom navedenega sklepa (UL 2014, L 203, str. 113), določa:

„Zamrznejo se vsa sredstva in gospodarski viri, ki pripadajo, so v lasti, s katerimi razpolagajo ali jih nadzorujejo osebe, za katere je ugotovljeno, da so odgovorne za nezakonito prisvojitve državnih sredstev Egipta, in z njimi povezane fizične ali pravne osebe ali subjekti, navedeni v Prilogi.“
- 4 Člen 5, drugi odstavek, Sklepa 2011/172 je v svoji prvotni različici določal, da se navedeni sklep uporablja do 22. marca 2012. Tretji odstavek navedenega člena določa, da se navedeni sklep redno pregleduje in da se veljavnost tega sklepa podaljša ali ustrezno spremeni, če Svet meni, da cilji tega sklepa niso bili doseženi. Svet je na podlagi te zadnje določbe navedeni sklep večkrat podaljšal za obdobje enega leta z zaporednim sprejetjem Sklepa 2012/159/SZVP z dne 19. marca 2012 (UL 2012, L 80, str. 18), Sklepa 2013/144/SZVP z dne 21. marca 2013 (UL 2013, L 82, str. 54), Sklepa 2014/153/SZVP dne 20. marca 2014 (UL 2014, L 85, str. 9), Sklepa (SZVP) 2015/486 z dne 20. marca 2015 (UL 2015, L 77, str. 16), Sklepa (SZVP) 2016/411 z dne 18. marca 2016 (UL 2016, L 74, str. 40) in Sklepa (SZVP) 2017/496 z dne 21. marca 2017 (UL 2017, L 76, str. 22).
- 5 Tožeče stranke, Ahmed Abdelaziz Ezz, Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin in Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, so bile po sprejetju Sklepa 2011/172 uvrščene v sedmo, osmo, deveto oziroma deseto vrstico seznama iz Priloge k navedenemu sklepu. Identifikacijske informacije v zvezi z vsako od njih, navedene na tem seznamu, so bile v zvezi s prvo tožečo stranko „Nekdanji poslanec parlamenta, datum rojstva: 12. 1. 1959, moški“, v zvezi z drugo tožečo stranko „Žena Ahmeda Abdelaziza Ezza, datum rojstva: 31. 1. 1963, ženska“, v zvezi

s tretjo tožečo stranko „Žena Ahmeda Abdelaziza Ezza, datum rojstva: 25. 5. 1959, ženska“, in v zvezi s četrto tožečo stranko „Žena Ahmeda Abdelaziza Ezza, datum rojstva: 9. 10. 1969, ženska“. S Sklepom 2017/496 je bilo ime druge tožeče stranke popravljeno.

- 6 Razlog za uvrstitev tožečih strank, kot je bil spremenjen s popravkom Sklepa 2011/172, je bil ta: „Oseba, proti kateri so egiptovski organi na podlagi konvencije Združenih narodov proti korupciji sprožili sodni postopek glede nezakonitega prisvajanja državnih sredstev.“ Ta razlog je ob poznejših podaljšanjih navedenega sklepa ostal enak. Spremembe v zvezi z razlogom za uvrstitev, uvedene s Sklepom 2017/496, se niso nanašale na tožeče stranke, temveč samo na druge osebe, uvrščene na isti seznam.
- 7 Svet je na podlagi člena 215(2) PDEU in Sklepa 2011/172 21. marca 2011 sprejel Uredbo št. 270/2011 o omejevalnih ukrepih zoper nekatere osebe in subjekte glede na razmere v Egiptu (UL 2011, L 76, str. 4). Navedena uredba v bistvu povzema določbe Sklepa 2011/172, seznam v Prilogi I pa je enak seznamu, priloženemu navedenemu sklepu. Z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) 2017/491 z dne 21. marca 2017 o izvajanju Uredbe (EU) št. 270/2011 (UL 2017, L 76, str. 10) so bile uvedene spremembe seznama iz Priloge I k navedeni uredbi, ki ustrezajo spremembam, uvedenim s Sklepom 2017/496.

B. Postopki, ki so jih tožeče stranke vložile na sodiščih Unije pred tem sporom ali sočasno z njim

- 8 Tožeče stranke so s tožbo, vloženo 20. maja 2011 in vpisano v sodnem tajništvu Splošnega sodišča pod številko T-256/11, predlagale razglasitev ničnosti Sklepa 2011/172 in Uredbe št. 270/2011, v delu, v katerem se ta akta nanašata nanje.
- 9 Tožeče stranke so 24. maja 2013 vložile novo tožbo, vpisano v sodnem tajništvu Splošnega sodišča pod številko T-279/13, s katero so predlagale razglasitev ničnosti Sklepa 2011/172, kot je bil spremenjen s Sklepom 2013/144, in Uredbe št. 270/2011, „katere veljavnost je bila podaljšana s Sklepom Sveta, vročenim tožečim strankam z dopisom z dne 22. marca 2013“, v delu, v katerem se ta akta nanašata na tožeče stranke.
- 10 Tožba tožečih strank v zadevi T-256/11 je bil zavrjnena s sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93). Tožeče stranke so 5. maja 2014 zoper navedeno sodbo vložile pritožbo.
- 11 Tožeče stranke so 30. maja 2014 vsaka zase vložile štiri ločene tožbe proti Sklepu 2014/153 v delu, v katerem se ta sklep nanaša nanje (zadeve T-375/14, Al Naggar/Svet, T-376/14, Yassin/Svet, T-377/14, Ezz/Svet in T-378/14, Salama/Svet).
- 12 S sodbo z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), je bila pritožba tožečih strank iz točke 10 zgoraj zavrjnena.
- 13 Tožeče stranke so 29. maja 2015 vložile predlog za prilagoditev zaradi razširitve prvotnih predlogov iz njihove tožbe v zadevi T-279/13 na „Sklep Sveta (SZVP) 2015/485 z dne 20. marca 2015 o spremembi Sklepa 2011/172/SZVP o omejevalnih ukrepih proti nekaterim osebam in subjektom zaradi razmer v Egiptu“.
- 14 S Sklepom z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet (T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78), izrečenim na podlagi člena 126 Poslovnika Splošnega sodišča, je bila tožba tožečih strank v navedeni zadevi zavrjnena. Po eni strani je Splošno sodišče kot očitno nedopustne zavrnilo predloge iz vloge za prilagoditev iz točke 13 zgoraj zaradi litispence. Splošno sodišče je namreč menilo, da med to tožbo in vlogo za prilagoditev obstaja istovetnost strank, tožbenih razlogov in predmeta ter da je bila vloga za prilagoditev vložena po navedeni tožbi (sklep z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet,

T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78, točke od 22 do 30). Po drugi strani je predloge iz tožbe zavrnilo kot očitno brez pravne podlage (sklep z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet, T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78, točke od 43 do 79).

- 15 S sklepi predsednika osmega senata Splošnega sodišča z dne 21. marca 2016 so bile zadeve T-375/14, T-376/14, T-377/14 in T-378/14 izbrisane iz registra po umiku tožečih strank (sklepi z dne 21. marca 2016, Al Naggar/Svet, T-375/14, neobjavljen, EU:T:2016:185; z dne 21. marca 2016, Yassin/Svet, T-376/14, neobjavljen, EU:T:2016:186; z dne 21. marca 2016, Ezz/Svet, T-377/14, neobjavljen, EU:T:2016:187, in z dne 21. marca 2016, Salama/Svet, T-378/14, neobjavljen, EU:T:2016:188).
- 16 Prva tožeča stranka je z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 26. maja 2016 in vpisano v sodnem tajništvu Splošnega sodišča pod številko T-268/16, vložila tožbo zoper Sklep 2016/411 v delu, v katerem se ta sklep nanaša nanjo. Druga, tretja in četrta tožeča stranka so z ločeno vlogo, vpisano istega dne v sodnem tajništvu Splošnega sodišča pod številko T-269/16, vložile tožbo proti Sklepu 2016/411 v delu, v katerem se ta sklep nanaša nanje.
- 17 Splošno sodišče je 12. septembra 2016 s sklepom tožbi iz točke 16 zgoraj zavrnilo kot očitno nedopustni zaradi litispendence glede na vložitev vloge tožečih strank za prilagoditev v okviru te tožbe zoper Sklep 2016/411, ki je navedena v točki 22 spodaj (sklepa z dne 12. septembra 2016, Ezz/Svet, T-268/16, neobjavljen, EU:T:2016:606, točka 15, in z dne 12. septembra 2016, Salama in drugi/Svet, T-269/16, neobjavljen, EU:T:2016:607, točka 15).

II. Postopek in predlogi strank

- 18 Tožeče stranke so 29. maja 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile to tožbo. Tožeče stranke v skladu s prvo stranjo in točko 1 tožbe predlagajo razglasitev ničnosti „Sklepa Sveta (SZVP) 2015/485 z dne 20. marca 2015 o spremembi Sklepa 2011/172/SZVP o omejevalnih ukrepih proti nekaterim osebam in subjektom zaradi razmer v Egiptu“ v delu, v katerem se ta sklep nanaša nanje. Predlagajo tudi, naj se Svetu naloži plačilo stroškov.
- 19 Tožeče stranke so v dopisu sodnemu tajništvu Splošnega sodišča z dne 24. avgusta 2015 navedle, da je treba tožbo razumeti, kot da se nanaša na Sklep 2015/486, saj je navedba „2015/485“ tipkarska napaka.
- 20 Svet je 15. februarja 2016 vložil odgovor na tožbo. V njem Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - tožbo zavrne;
 - tožečim strankam naloži plačilo stroškov.
- 21 Replika je bila vložena 31. marca 2016, duplika pa 27. maja 2016.
- 22 Tožeče stranke so 25. maja 2016 na podlagi člena 86 Poslovnika vložile vlogo za prilagoditev, v kateri Splošnemu sodišču predlagajo, naj:
 - Sklep 2016/411 razglasi za ničen v delu, v katerem se nanaša nanje;
 - Svetu naloži plačilo stroškov.
- 23 Svet je 30. junija 2016 predložil stališča glede vloge za prilagoditev, v katerih je navedel, da vztraja pri svojih predlogih iz odgovora na tožbo.
- 24 Tožeče stranke so 25. julija 2016 predlagale, naj se opravi obravnava.

- 25 Zadeva je bila s sklepom z dne 4. oktobra 2016 dodeljena petemu senatu.
- 26 V okviru ukrepov procesnega vodstva je Splošno sodišče 31. marca 2017 stranke pozvalo, naj mu predložijo več dokumentov.
- 27 Tožeče stranke so na te zahteve odgovorile 11. aprila 2017, Svet pa 21. aprila 2017.
- 28 Splošno sodišče je na predlog petega senata s sklepom z dne 5. aprila 2017 zadevo dodelilo petemu razširjenemu senatu.
- 29 V okviru ukrepov procesnega vodstva je Splošno sodišče 18. maja 2017 stranke pozvalo, naj mu predložijo dodatne informacije, in jih povprašalo o vplivu nekaterih njegovih prejšnjih odločitev na obravnavano zadevo.
- 30 Tožeče stranke so 26. maja 2017 vložile še eno vlogo za prilagoditev, v kateri Splošnemu sodišču predlagajo, naj razglasi ničnost Sklepa 2017/496 in Izvedbene uredbe 2017/491 v delu, v katerem se ta akta nanašata nanje.
- 31 Stranke so na vprašanja Splošnega sodišča iz točke 29 zgoraj odgovorile z dopisoma z dne 1. oziroma 8. junija 2017.
- 32 Tožeče stranke so s procesnim aktom z dne 8. junija 2017 Splošnemu sodišču predlagale, naj na podlagi člena 92(1), člena 93(1) in člena 94 Poslovnika sprejme pripravljalni ukrep za zaslišanje njihovega pravnega zastopnika v Egiptu kot priče. Svet je 19. junija 2017 predložil stališča glede tega predloga za pripravljalni ukrep.
- 33 Svet je 26. junija 2017 predložil stališča glede druge vloge za prilagoditev, v katerih je navedel, da vztraja pri svojih predlogih iz odgovora na tožbo.
- 34 Obravnava je bila 4. julija 2017. Na predlog tožečih strank je bila po zaslišanju Sveta obravnava opravljena ob izključitvi javnosti. Vendar so tožeče stranke pojasnile, da ta predlog ne pomeni zaupne obravnave nekaterih informacij v odločbi Splošnega sodišča, s katero bo postopek končan. [zaupno]¹.
- 35 Splošno sodišče je 19. septembra 2017 nadaljevalo ustni del postopka in stranke pozvalo, naj predstavijo svoja stališča glede morebitnega vpliva sodbe z dne 26. julija 2017, Svet//LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), na to tožbo. Stranke so svoje odgovore Splošnemu sodišču predložile 4. oktobra 2017.

III. Pravo

A. Dopustnost predlogov iz tožbe

- 36 Svet v odgovoru na tožbo navaja več razlogov za nedopustnost predlogov iz tožbe za razglasitev ničnosti „Sklepa Sveta (SZVP) 2015/485 z dne 20. marca 2015 o spremembi Sklepa 2011/172/SZVP o omejevalnih ukrepih proti nekaterim osebam in subjektom zaradi razmer v Egiptu“ v delu, v katerem se ta sklep nanaša na tožeče stranke. Najprej, Svet meni, da se ti predlogi nanašajo na neobstoječi akt ali na akt, zoper katerega tožeče stranke očitno nimajo procesnega upravičenja. Nato, meni, da je zato, ker je bil popravek tožečih strank v njihovem dopisu z dne 24. avgusta 2015 predložen po poteku roka dveh mesecev, določenega za tožbe na podlagi člena 263 PDEU, tožba

¹ Prikriti zaupni podatki.

zoper Sklep 2015/486 prepozna. Nazadnje, trdi, da če se izkaže, da je bila ta tožba vložena po vlogi za prilagoditev v zadevi T-279/13, ki so jo tožeče stranke vložile isti dan, je to tožbo treba razglasiti za nedopustno zaradi litispence.

- 37 Tožeče stranke v repliki trdijo, da je navedba „2015/485“ le tipkarska napaka, kar je potrdilo Splošno sodišče v sklepu z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet (T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78). Poleg tega nasprotujejo obstoju položaja litispence glede tega sklepa.
- 38 Glede tega je treba v zvezi s prvim razlogom za nedopustnost najprej spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso zahteva, da mora v skladu s členom 76 Poslovnika tožba vsebovati predmet spora, pomeni, da mora biti ta navedba dovolj jasna in natančna, da toženi stranki omogoči pripravo obrambe in Splošnemu sodišču, da odloči o tožbi, po potrebi brez drugih podatkov za utemeljitev (glej sodbo z dne 13. septembra 2013, Anbouba/Svet, T-592/11, neobjavljena, EU:T:2013:427, točka 33 in navedena sodna praksa).
- 39 Vendar je lahko istovetnost izpodbijanega akta implicitno razvidna iz vsebine tožbe (glej v tem smislu sklep z dne 13. aprila 2011, Planet/Komisija, T-320/09, EU:T:2011:172, točka 23). Poleg tega sta Sodišče in Splošno sodišče že priznala možnost prerazvrstitve predlogov, ki nenatančno ali zmotno opredeljujejo izpodbijani akt ali akte, če vsebina tožbe ter dejanski in pravni okvir omogočajo, da se ti akti ugotovijo brez nejasnosti (glej v tem smislu in po analogiji sodbi z dne 7. julija 1993, Španija/Komisija, C-217/91, EU:C:1993:293, točke od 14 do 16, in z dne 13. septembra 2013, Anbouba/Svet, T-592/11, neobjavljena, EU:T:2013:427, točka 24).
- 40 V obravnavanem primeru tožeče stranke, kot je navedeno v točki 18 zgoraj, na prvi strani in v točki 1 tožbe navajajo številko „2015/485“ za označitev izpodbijanega sklepa v tožbi, vendar je treba ugotoviti, da navajajo celoten naslov Sklepa 2015/486. Poleg tega so določbe, ki jih tožeče stranke navajajo v besedilu tožbe, tiste iz Sklepa 2015/486, in ne tiste iz Sklepa Sveta (SZVP) 2015/485 z dne 20. marca 2015 o podaljšanju mandata posebnega predstavnika Evropske unije na Kosovu (UL 2015, L 77, str. 12). Poleg tega so tožeče stranke tožbi priložile kopijo Sklepa 2015/486, in ne Sklepa 2015/485.
- 41 Kot so poleg tega tožeče stranke potrdile v svojem dopisu sodnemu tajništvu Splošnega sodišča z dne 24. avgusta 2015 (glej točko 19 zgoraj), je treba za to tožbo šteti, da se v njej predlaga razglasitev ničnosti Sklepa 2015/486 v delu, v katerem se nanaša nanje, saj je navedba „2015/485“ v tožbi le tipkarska napaka brez vpliva na dopustnost tožbe. Zato se za to tožbo ne more šteti, da se nanaša na neobstoječ akt niti da se nanaša na akt, zoper katerega tožeče stranke nimajo procesnega upravičenja.
- 42 Kar zadeva drugi razlog za nedopustnost, je treba v nasprotju s trditvijo Sveta za presojo, ali se je v obravnavanem primeru spoštoval rok za tožbe zoper Sklep 2015/486, upoštevati datum vložitve tožbe, in sicer 29. maj 2015, in ne datuma predložitve dopisa tožečih strank z dne 24. avgusta 2015. Kot izhaja iz točk 40 in 41 zgoraj, vsebina tožbe in njenih prilog namreč sama po sebi omogoča, da se brez težav ugotovi, da je predmet tožbe ta sklep. Glede na datum 24. marec 2015, naveden na dopisu, s katerim je Svet uradno obvestil tožeče stranke o navedenem sklepu, je bila vložitev tožbe 29. maja 2015 izvedena znotraj roka za tožbe zoper ta sklep v skladu z določbami člena 263(6) PDEU in člena 60 Poslovnika.
- 43 Nazadnje, kar zadeva tretji razlog za nedopustnost, je Splošno sodišče – kot je priznal tudi Svet v repliki – v točkah od 22 do 30 sklepa z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet (T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78), navedlo, da je bila vloga za prilagoditev, predložena v zadevi T-279/13 za prilagoditev predlogov in tožbenih razlogov iz tožbe Sklepu 2015/486, vložena po vložitvi te tožbe in da bi bilo torej treba navedeno vlogo za prilagoditev zavrniti kot očitno nedopustno zaradi litispence. Predlogi iz tožbe torej niso nedopustni iz tega razloga.
- 44 Razloge za nedopustnost iz točke 36 zgoraj je torej treba zavrniti.

B. Vsebinska presoja

- 45 Tožeče stranke v okviru te tožbe predlagajo razglasitev ničnosti sklepov Sveta, s katerimi je bila v okviru sprejetja Sklepa 2015/486, Sklepa 2016/411 in Sklepa 2017/496 njihova uvrstitev iz Priloge k Sklepu 2011/172 podaljšana v letih 2015, 2016 in 2017 (v nadaljevanju: izpodbijani sklepi). V utemeljitev teh predlogov navajajo pet tožbenih razlogov. V okviru prvega tožbenega razloga se sklicujejo na ugovor nezakonnosti člena 1(1) Sklepa 2011/172, kot je bil podaljšan s sklepi 2015/486, 2016/411 in 2017/496, ter člena 2(1) Uredbe št. 270/2011, v bistvu zaradi neobstoja pravne podlage in kršitve načela sorazmernosti. Drugi, tretji, četrti in peti tožbeni razlog se nanašajo na to, da naj bi Svet kršil člen 6 PEU v povezavi s členom 2 in členom 3(5) PEU ter člena 47 in 48 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), ker naj se Svet ne bi prepričal, da se v sodnih postopkih v Egiptu v zvezi s tožečimi strankami spoštujejo temeljne pravice, na kršitev splošnih meril iz zgoraj navedenih določb Sklepa 2011/172 in Uredbe št. 270/2011, na kršitev pravic do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva ter na neutemeljeno in nesorazmerno omejitev lastninske pravice tožečih strank in škodovanje njihovem ugledu.
- 46 Najprej je treba preučiti trditev Sveta, da so bili enaki tožbeni razlogi – vsaj v bistvenem delu – kot so tožbeni razlogi iz točke 45 zgoraj, že preučeni in zavrjeni v sodbi z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), ter po pritožbi zoper navedeno sodbo v sodbi z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet (C-220/14 P, EU:C:2015:147). Svet iz tega sklepa, da bi bilo treba to tožbo na podlagi člena 126 Poslovnika zavriniti s sklepom kot očitno brez kakršne koli pravne podlage.
- 47 Glede tega je treba na eni strani poudariti, da tožeče stranke v okviru prvega in drugega tožbenega razloga Svetu očitajo, da ni upošteval nekaterih informacij v zvezi s političnim in sodnim dogajanjem po sprejetju Sklepa 2011/172, ki na splošno razkrivajo, da so egiptovski organi kršili pravno državo in temeljne pravice ter da je bila zlasti kršena pravica prve tožeče stranke do poštenega sojenja in spoštovanja domneve nedolžnosti v okviru potekajočih kazenskih postopkov proti njej. Tožeče stranke trdijo, da so Svet seznanile s temi informacijami, zlasti v okviru svojega dopisa z dne 23. decembra 2014. V vlogah za prilagoditev trdijo, da so Svetu predložile dodatne informacije te vrste pred podaljšanjem svoje uvrstitve v letih 2016 in 2017.
- 48 Vendar v sodbi z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), in v sklepu z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet (T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78), v katerih je bilo odločeno o tožbah tožečih strank, navedenih v točkah 8 in 9 zgoraj, Splošno sodišče tega očitka ni preučilo. Poleg tega so tožeče stranke med postopkom umaknile svoje tožbe v zadevah od T-375/14 do T-378/14.
- 49 Po drugi strani je treba spomniti, da člen 2(3) Sklepa 2011/172 določa, da v primeru predložitve pripomb ali novih tehtnih dokazov Svet ponovno preuči svojo odločitev in o tem ustrezno obvesti zadevno osebo ali subjekt. Poleg tega se v skladu s členom 5, tretji odstavek, navedenega sklepa ta redno pregleduje in se njegova veljavnost podaljša, če Svet meni, da cilji sklepa niso bili doseženi.
- 50 Iz kombinacije teh določb izhaja, da lahko Svet pri kakršni koli preučitvi pred podaljšanjem Sklepa 2011/172 in kadar koli preveri – glede na tehtne dokaze ali stališča, ki so mu predloženi – ali se je od prvotne uvrstitve tožečih strank ali od prejšnje ponovne preučitve dejansko stanje toliko spremenilo, da njihova uvrstitev ni več utemeljena (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točka 46).
- 51 V obravnavanem primeru brez preučitve ni mogoče izključiti, da so bili dokazi, ki so jih tožeče stranke predložile v okviru svojega dopisovanja s Svetom pred sprejetjem izpodbijanih sklepov, tako tehtni, da so vzbudili dvom o podaljšanju njihove uvrstitve v okviru izpodbijanih sklepov.

- 52 Poleg tega je res, da so bili v odločbah Splošnega sodišča in Sodišča iz točk 46 zgoraj že preučeni tožbeni razlogi, podobni tretjemu, četrtemu in petemu tožbenemu razlogu. Zato v okviru teh zadnjih tožbenih razlogov tožeče stranke nimajo pravice izpodbijati zakonitosti svoje prvotne uvrstitve ali podaljšanja svoje uvrstitve s Sklepom 2013/144 s predložitvijo Splošnemu sodišču vprašanj, o katerih je bilo že razsojeno z zgoraj navedenimi odločbami sodišča Evropske unije, saj bi s se takim nasprotovanjem kršila relativna pravnomočnost, ki velja ne samo za izrek navedenih odločb, temveč tudi za razloge, na katerih nujno temeljijo (glej v tem smislu sodbe z dne 1. junija 2006, P & O European Ferries (Vizcaya) in Diputación Foral de Vizcaya/Komisija, C-442/03 P in C-471/03 P, EU:C:2006:356, točke od 39 do 41; z dne 15. maja 2008, Španija/Svet, C-442/04, EU:C:2008:276, točka 25, in z dne 5. septembra 2014, Éditions Odile Jacob/Komisija, T-471/11, EU:T:2014:739, točka 117). Poleg tega se lahko očitki ali trditve, navedeni zoper izpodbijane sklepe, ki temeljijo na istih dejanskih in pravnih okoliščinah kot tisti, ki jih je sodišče Unije že preučilo v okviru prejšnjih tožb tožečih strank, zavrnejo kot očitno neutemeljeni (glej v tem smislu in po analogiji sklep z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet, T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78, točka 41 in navedena sodna praksa).
- 53 Kljub temu nikakor ni mogoče brez vsebinske preučitve dejanskih in pravnih okoliščin, predstavljenih v okviru te tožbe v podporo navedenim tožbenim razlogom, predpostavljati, da je te okoliščine že preučilo sodišče Unije (glej v tem smislu sklep z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet, T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78, točka 41).
- 54 Zato Splošno sodišče te tožbe ne more zavrniti kot očitno brez kakršne koli pravne podlage, ne da bi preučilo utemeljitev, ki so jo tožeče stranke predložile v podporo svojim tožbenim razlogom v tej tožbi.
- 55 Najprej je treba preučiti prvi in drugi tožbeni razlog, ki temeljita na očitku, navedenem v točki 47 zgoraj.

1. Prvi in drugi tožbeni razlog, ki se nanašata na ugovor nezakonitosti člena 1(1) Sklepa 2011/172, kot je bil podaljšan s sklepi 2015/486, 2016/411 in 2017/496, ter člena 2(1) Uredbe št. 270/2011 oziroma kršitev člena 6 PEU v povezavi s členom 2 in členom 3(5) PEU ter členov 47 in 48 Listine s strani Sveta

a) Uvodne ugotovitve

- 56 Uvodoma je treba na eni strani ugotoviti, ali je lahko pri sistemu omejevalnih ukrepov iz Sklepa 2011/172 potrebno, da Svet upošteva okoliščine, kot so tiste, na katere se sklicujejo tožeče stranke v podporo svojemu očitku iz točke 47 zgoraj, ter na drugi strani ugotoviti, kakšno je bilo dejansko stanje, v katerem so tožeče stranke Svet obvestile o teh okoliščinah, in kako je ta te informacije obravnaval.
- 1) Pravni okvir*
- 57 Najprej je treba spomniti, da so institucije Unije v skladu s členom 2 PEU in členom 3(5) PEU zavezane, zlasti v okviru mednarodnih odnosov, spodbujati vrednote in načela, na kateri temelji Unija, in sicer zlasti spoštovanje človekovega dostojanstva, pravne države in temeljnih pravic.
- 58 Dalje, kot je opozorilo Sodišče, spoštovanje vrednot in načel, na katerih temelji Unija, velja za vsakršno delovanje Unije, vključno na področju skupne zunanje in varnostne politike (SZVP), kot je razvidno iz povezanih določb členov 21(1), prvi pododstavek, (2)(b) in (3), PEU ter 23 PEU (glej v tem smislu sodbo z dne 14. junija 2016, Parlament/Svet, C-263/14, EU:C:2016:435, točka 47).

- 59 Zlasti člen 21(1) PEU določa, da želi Unija pri delovanju na mednarodni ravni v svetu med drugim spodbujati pravno državo, univerzalnost in nedeljivost človekovih pravic ter spoštovanje mednarodnega prava.
- 60 Nazadnje, zlasti v zvezi s pravico do poštenega sojenja in spoštovanja domneve nedolžnosti, katere kršenje je zatrjevano v obravnavanem primeru, je treba opozoriti, da ima po mnenju Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP) pravica do poštenega sojenja, določena v členu 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), ki mu v pravnem redu Unije ustrezata člena 47 in 48 Listine, zlasti na kazenskem področju pomembno mesto v demokratični družbi (ESČP, 7. julij 1989, Soering proti Združenemu kraljestvu, CE:ECHR:1989:0707JUD001403888, točka 113).
- 61 Podobno je treba poudariti, da so načela neodvisnosti in nepristranskosti sodstva ter pravice do učinkovitega sodnega nadzora bistveni standardi pri spoštovanju pravne države, ki je sama ena najpomembnejših vrednot, na katerih temelji Unija, kot izhaja iz člena 2 PEU, preambul Pogodbe EU in Listine (glej v tem smislu sodbo z dne 15. septembra 2016, Kljujev/Svet, T-340/14, EU:T:2016:496, točki 87 in 88).
- 62 Kot je v bistvu navedlo ESČP, je namen zahtev, ki izhajajo iz pravice do poštenega sojenja in spoštovanja domneve nedolžnosti, zlasti na kazenskem področju, zagotoviti, da je odločba, s katero se dokončno odloči o utemeljenosti obtožb proti zadevni osebi, zanesljiva in da se prepreči njena izpostavljenost odrekanju sodnega varstva ali celo samovoljnosti, kar bi pomenilo zanikanje same pravne države (glej v tem smislu in po analogiji ESČP, 17. januar 2012, Othman (Abu Qatada) proti Združenemu kraljestvu, CE:ECHR:2012:0117JUD000813909, točka 260, in 21. junij 2016, Al-Dulimi in Montana Management Inc. proti Švici, CE:ECHR:2016:0621JUD000580908, točki 145 in 146).
- 63 V obravnavanem primeru značilnosti sistema Sklepa 2011/172 ne upravičujejo tega, da bi bil Svet pri sprejemanju omejevalnih ukrepov izvzet iz splošne obveznosti, da spoštuje temeljne pravice, ki so sestavni del pravnega reda Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točka 25 in navedena sodna praksa), pri čemer bi bila posledica takega izvzetja, da bi bil izvzet iz kakršnega koli preverjanja varstva temeljnih pravic v Egiptu.
- 64 V zvezi s tem je treba spomniti, da je predmet Sklepa 2011/172, kot izhaja iz člena 1(1) tega sklepa, zamrznitev premoženja oseb, odgovornih za nezakonito prisvojitve egiptovskih državnih sredstev, in oseb, ki so z njimi povezane, katerih imena so navedena v Prilogi k temu sklepu. Kot izhaja iz uvodne izjave 1 tega sklepa, ta spada v okvir politike pomoči egiptovskim organom, ki temelji zlasti na ciljnih utrjevanja in podpiranja demokracije, pravne države, človekovih pravic in načel mednarodnega prava iz člena 21(2)(b) PEU (glej v tem smislu sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 44). Edini namen zamrznitve premoženja, odrejene s tem sklepom, je, da se egiptovskim organom olajša ugotovitev storjenih nezakonitih prisvojitvev državnih sredstev in ohrani možnost, da ti organi zasežejo premoženjsko korist, ki je bila s temi prisvojitvami pridobljena. Je torej strogo ohranitvene narave in ni kazenske narave (glej v tem smislu sodbi z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točke 77, 78 in 206, ter z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točki 62 in 64).
- 65 Za uvrstitev osebe na seznam, priložen Sklepu 2011/172, ali podaljšanje te uvrstitve mora torej Svet preveriti, na eni strani, da se z dokazi, ki jih ima na voljo, lahko ugotovi, da je zadevna oseba v enem ali več potekajočih sodnih postopkih v zvezi z dejanji, ki se lahko označijo za nezakonito prisvojitve javnih sredstev, in na drugi strani, da ti postopki omogočajo opredelitev zadevne osebe v skladu z merili iz člena 1(1) Sklepa 2011/172 (glej v tem smislu in po analogiji sodbi z dne 14. aprila 2016, Ben Ali/Svet, T-200/14, neobjavljena, EU:T:2016:216, točka 156, in z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 65).

- 66 Iz zgoraj navedenega izhaja, da v okviru sodelovanja z egiptovskimi organi Svet načeloma ni pristojen za presojo točnosti in upoštevnosti elementov, na katerih temeljijo egiptovski sodni postopki (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 66 in navedena sodna praksa), saj so za to presojo pristojni navedeni organi. Sodišče je v zvezi s tem razsodilo, da Svet in Splošno sodišče nista pristojna za preverjanje utemeljenosti preiskav, ki potekajo zoper tožeče stranke, temveč lahko preverita le utemeljenost sklepa o zamrznitvi sredstev v zvezi s prošnjo egiptovskih organov za medsebojno pomoč (sodba z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, točka 77). Vendar je lahko Svet, zlasti glede na pripombe tožeče stranke, obvezan, da od teh organov zahteva pojasnila v zvezi z navedenimi elementi, če zaradi teh pripomb dvomi o zadostnosti že zagotovljenih dokazov (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 68 in navedena sodna praksa).
- 67 Pristojni organ Unije je torej tisti, ki mora v primeru izpodbijanja dokazati utemeljenost razlogov, navedenih zoper zadevno osebo, in ni zadnjenavedena tista, ki mora predložiti negativni dokaz o neutemeljenosti navedenih razlogov. Vendar če je Svet predložil dokaze o obstoju sodnih postopkov zoper tožečo stranko, mora ta zagotoviti konkretne dokaze v podporo svojim trditvam, ki so vsaj upoštevni in verodostojni (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točke od 72 do 75 in navedena sodna praksa).
- 68 Ker torej Sklep 2011/172 na eni strani spada v okvir politike pomoči egiptovskim organom, ki temelji zlasti na ciljih utrjevanja in podpiranja demokracije, pravne države, človekovih pravic in načel mednarodnega prava, možnost, da je ta sklep očitno neustrezen glede na svoje cilje zaradi hudih in sistematičnih kršitev temeljnih pravic, ne more biti popolnoma izključena. Poleg tega predmet navedenega sklepa, naveden v točki 64 zgoraj, ni upošteven zlasti glede na te cilje, če je ugotovitev egiptovskih organov o nezakonitem prisvajanju javnih sredstev izpostavljena odrekanju sodnega varstva ali celo samovoljnosti.
- 69 Na drugi strani, če – kot izhaja iz točk 65 in 66 zgoraj – obstoj potekajočih sodnih postopkov v Egiptu načeloma pomeni dovolj trdno dejansko podlago za uvrstitev oseb na seznam, priložen Sklepu 2011/172, in njeno podaljšanje, to ne velja, kadar mora Svet utemeljeno predpostavljati, da odločitev, sprejeta ob koncu teh postopkov, ne bo zanesljiva, zlasti ker načeloma ni pristojen za presojo točnosti in upoštevnosti elementov, na katerih ti postopki temeljijo.
- 70 Zato v okviru sistema omejevalnih ukrepov, kot je tisti iz Sklepa 2011/172, ni mogoče izključiti, da mora Svet preveriti, ali se sodni postopki, na katerih sistem temelji, lahko štejejo za zanesljive glede na dokaze, ki so jih predložile zadevne osebe v zvezi s kršitvami pravne države in temeljnih pravic, zlasti pravice do poštenega sojenja, če gre za objektivne, zanesljive, natančne in ujemaajoče se dokaze, ki lahko vzbudijo utemeljene pomisleke glede spoštovanja te pravice.
- 71 Poleg tega zamrznitev premoženja v okviru sistema iz Sklepa 2011/172 ne glede na svojo ohranitveno naravo pomembno negativno vpliva na svoboščine in pravice zadevnih oseb, tako da je za zagotovitev pravičnega ravnotežja med cilji te zamrznitve premoženja ter varstvom teh pravic in svoboščin nujno, da lahko Svet po potrebi pod nadzorom sodišča Unije ustrezno oceni tveganje za take kršitve (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točki 131 in 132).
- 72 Te analize ne izpodbijejo trditev, ki jih je Svet predložil v okviru te tožbe.
- 73 Na prvem mestu, treba je poudariti, da Svet v okviru tega spora ne nasprotuje temu, da je lahko upoštevanje trditev tožečih strank v zvezi s kršitvijo temeljnih pravic v egiptovskem političnem in pravnem okviru upoštevno pri ponovni preučitvi pred sprejetjem izpodbijanih sklepov. [zaupno]. Podobno je Svet v svojem pisnem odgovoru Splošnemu sodišču z dne 4. oktobra 2017 navedel, da je

pri ponovni preučitvi uvrstitve tožečih strank na seznam, priložen Sklepu 2011/172, v letih 2016 in 2017 ustrezno upošteval trditve tožečih strank v zvezi s hudimi kršitvami temeljnih pravic v okviru sodnih postopkov v Egiptu.

- 74 Na drugem mestu, utemeljevanje Sveta, s katerim ta želi dokazati, da ni pristojen za preverjanje, ali so v okviru egiptovskih sodnih postopkov zagotovljena jamstva, enakovredna tistim, ki jih daje pravo Unije, se nanaša na obseg obveznosti presoje spoštovanja temeljnih pravic v egiptovskem političnem in pravnem okviru, vendar ne izpodbija obstoja te obveznosti. [zaupno].
- 75 To razlago potrjuje sklicevanje Sveta na točko 175 sodbe z dne 7. julija 2017, Azarov/Svet (T-215/15, v pritožbenem postopku, EU:T:2017:479), katere namen je bil, kot je razvidno iz točke 166 navedene sodbe, zavrniti trditev tožeče stranke v navedeni zadevi, da Svet ni pristojen, da pred sprejetjem sklepa, izpodbijanega v obravnavani zadevi, preveri, ali ukrajinski pravni red zagotavlja varstvo temeljnih pravic, ki je vsaj enakovredno varstvu, ki je zagotovljeno v Uniji.
- 76 Na tretjem mestu, pri tem, ko se Svet opira na sodbi z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), in z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), da bi v bistvu podprl trditev, da je namen trditev tožečih strank le izpodbiti utemeljenost sodnih postopkov, in ne njihovega obstoja, tako da ne vplivajo na zakonitost zamrznitve njihovega premoženja, ne upošteva poznejšega razvoja navedene sodne prakse, ki je med drugim navedena v točki 66 zgoraj.
- 77 V zvezi s tem je treba poudariti, da je Splošno sodišče v podobnem okviru v zvezi s Sklepom Sveta 2011/72/SZVP z dne 31. januarja 2011 o omejevalnih ukrepih proti nekaterim osebam in subjektom ob upoštevanju razmer v Tuniziji (UL 2011, L 28, str. 62) odločilo, da iz dokumentov, ki jih je predložila tožeča stranka, ne izhaja, da je pomanjkanje neodvisnosti tunizijskega sodnega sistema v razmerju do politične oblasti, ki ga je očitala tožeča stranka, tako, da bi konkretno vplivalo na sodne postopke zoper njo, niti da je to slabo delovanje sistematično (sodba z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 73). Splošno sodišče je torej že preučilo, ali bi moral Svet upoštevati pripombe, ki izpodbijajo utemeljenost sodnih postopkov zoper tožečo stranko, zlasti s sklicevanjem na hude pomanjkljivosti zadevnega sodnega sistema, ki vplivajo na jamstva, ki jih ta daje na področju temeljnih pravic.
- 78 Poleg tega je utemeljevanje Sveta iz točke 76 zgoraj težko združljivo z dejstvom, da [zaupno].
- 79 Na četrtem in zadnjem mestu, dejstvo, da – kot trdi Svet – Sklepa 2011/172 in poznejših sklepov ni sprejel na podlagi odločbe pristojnega egiptovskega organa, temveč za uresničevanje ciljev SZVP in v okviru avtonomne pristojnosti, ki jo ima v zvezi s tem, potrjuje analizo Splošnega sodišča. Ravno Svet je namreč pristojen, da pri izvajanju te avtonomne pristojnosti skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne elemente obravnavanega primera, med katerimi so trditve tožečih strank v zvezi s kršitvami temeljnih pravic glede sodnih postopkov, ki so dejanska podlaga za njihovo uvrstitev v Prilogi k Sklepu 2011/172.
- 80 Zato je v okviru preučitve prvega in drugega tožbenega razloga Splošno sodišče pristojno, da se ob upoštevanju intenzivnosti sodnega nadzora, ki jo vsak od teh tožbenih razlogov pomeni, izreče o tem, ali so trditve tožečih strank glede kršitev pravne države in temeljnih pravic v Egiptu objektivni, zanesljivi, natančni in ujemajoči se dokazi, ki lahko vzbudijo utemeljene pomisleke, ter ali je to Svet dovolj upošteval.

2) Dejansko stanje

i) Elementi v zvezi s sodnimi postopki zoper tožeče stranke v Egiptu

- 81 Na prvem mestu, treba je spomniti, da so bile tožeče stranke – kot je Splošno sodišče že ugotovilo – prvotno uvrščene v Prilogo k Sklepu 2011/172 na podlagi dokumentov, ki so jih predložili egiptovski organi ter ki so razkrili, na eni strani, da je prva tožeča stranka v Egiptu kazensko preganjana zaradi dejanj, ki jih je mogoče označiti za nezakonito prisvajanje javnih sredstev, in na drugi strani, da je bil proti vsem tožečim strankam izdan sklep o zasegu njihovega premoženja v zvezi z navedenim kazenskim pregonom (glej v tem smislu sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točke od 132 do 134 in od 137 do 140). Iz listin iz spisa je razvidno, da je ta prvotna uvrstitev temeljila zlasti na informacijah iz dokumentov, priloženih dopisom egiptovskih organov z dne 13. in 24. februarja 2011.
- 82 Na drugem mestu, iz listin iz spisa izhaja, da so bile te informacije pozneje dopolnjene in posodobljene z dopisom egiptovskih organov z dne 13. februarja 2014, ki mu je bila priložena posodobljena preglednica kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko.
- 83 V dokumentu z dne 13. februarja 2014 je navedenih sedem kazenskih postopkov. Prva dva kazenska postopka (zadevi št. 38 in 107 iz leta 2011) se nanašata na dejanja pridobitve protipravne premoženjske koristi, tretji kazenski postopek (zadeva št. 291 iz leta 2011) pa se nanaša na dejanja pranja denarja v zvezi z dejanji, na katera se nanašata prva dva postopka. Četrty, peti, šesti in sedmi kazenski postopek (zadeve št. 457 in 541 iz leta 2011 ter št. 156 in 376 iz leta 2013) se nanašajo na dejanja izogibanja davkom, dejanja zlorabe prevladujočega položaja, še enkrat dejanja izogibanja davkom in nazadnje dejanja pranja denarja.
- 84 Na tretjem mestu, kot izhaja iz odgovora Sveta na vprašanje Splošnega sodišča, ki je Svet v okviru ukrepa procesnega vodstva z dne 31. marca 2017 pozvalo, naj mu predloži vse informacije, ki so mu na voljo v zvezi s tožečimi strankami, so dokumenti, ki so mu jih predložili egiptovski organi zaradi sprejetja Sklepa 2015/486, vsebovali zlasti memorandum egiptovskega državnega tožilstva (v nadaljevanju: PGO) z dne 9. februarja 2015. Tožeče stranke trdijo, da jim ta dokument ni bil nikoli posredovan.
- 85 Kot je navedeno na začetku memoranduma PGO z dne 9. februarja 2015, je njegov namen odgovoriti na zahtevo za pojasnilo, izraženo v okviru delovne skupine Sveta za Mašrek/Magreb zaradi vprašanj nekaterih držav članic. Ta zahteva za pojasnilo se je nanašala na pravne postopke, ki jih je treba spoštovati v zadevah, kot so tiste v zvezi z osebami, uvrščenimi na seznam, priložen Sklepu 2011/172, in na zakonski rok, v katerih morajo biti te zadeve obravnavane.
- 86 Memorandum PGO z dne 9. februarja 2015 zlasti razkriva obstoj pravnih sredstev, predvidenih v egiptovskem kazenskem postopku, ki zadevnim osebam omogoča, prvič, da v nadzor kasacijskemu sodišču Arabske republike Egipt (v nadaljevanju: egiptovsko kasacijsko sodišče) predložijo prvostopenjsko sodbo, s katero so bile obsojene, ter drugič, sodbo, s katero so bile ponovno obsojene po razglasitvi ničnosti prve sodbe in vrnitvi zadeve v ponovno sojenje. Poleg tega je v njem navedeno, da v tem drugem primeru egiptovsko kasacijsko sodišče dokončno odloči o sporu z zavrnitvijo tožbe ali s tem, da samo odloči o vsebini.
- 87 Kar zadeva ostalo, iz pisnega odgovora Sveta z dne 21. aprila 2017 izhaja, da drugi dokumenti, ki jih je PGO posredovalo februarja 2015, vsebujejo samo posodobitev že predloženih informacij o stanju kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko, iz katere pa ni razviden razvoj navedenih postopkov glede na navedbe iz dokumenta z dne 13. februarja 2014.

88 Na četrtem in zadnjem mestu, iz listin iz spisa izhaja, da so egiptovski organi pred podaljšanjem uvrstitve tožečih strank leta 2016 in 2017 posredovali posodobljene informacije o stanju kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko. Zlasti je bilo v teh informacijah navedeno, da je bila preiskava v zadevi št. 156 iz leta 2013 končana po upravni rešitvi spora ter da obstajajo trije dodatni postopki v zadevah št. 4 in št. 5482 iz leta 2011 in št. 244 iz leta 2015, ki se nanašajo na domnevne kršitve v finančnem oddelku družbe El-Dekheila, dejanja pridobitve protipravne premoženjske koristi in dejanja pranja denarja. Poleg tega je bil Svetu 6. januarja 2017 posredovan memorandum z dne 5. decembra 2016, ki izvira od egiptovskega nacionalnega odbora za vrnitev premoženja iz tujine (v nadaljevanju: NCRAA). Vendar je vsebina tega memoranduma enaka vsebini memoranduma PGO z dne 9. februarja 2015. Tožeče stranke so v odgovoru na vprašanja Splošnega sodišča z dne 1. junija 2017 priznale, da so se seznanile s tem dokumentom 27. januarja 2017, kar je bilo pred podaljšanjem njihove uvrstitve s Sklepom 2017/496.

ii) Elementi, ki so jih tožeče stranke predložile pred podaljšanjem svoje uvrstitve za leta 2015, 2016 in 2017

89 Najprej je treba poudariti, da so tožeče stranke v svojem dopisu z dne 23. decembra 2014, naslovljenem na Svet in na katerega se sklicujejo v okviru očitka iz točke 47 zgoraj, med drugim izrazile svojo zaskrbljenost, da kazenski postopki zoper prvo tožečo stranko niso bili začeti v dobri veri in na podlagi dokazov, da nimajo podlage in da so bili sproženi iz političnih razlogov. To zaskrbljenost so podprle s sklicevanjem na okoliščine, v katerih so bili ti postopki začeti, in z analizo teh postopkov, ki jo je opravilo egiptovsko kasacijsko sodišče, ter so menile, da je ta zaskrbljenost podprta z več dokumenti v zvezi s spoštovanjem pravice do pravičnega sojenja prvi tožeči stranki in spoštovanjem pravne države v Egiptu po odhodu predsednika Arabske republike Egipt Mohameda Hosnija Mubaraka februarja 2011.

90 Tožeče stranke so svojemu dopisu z dne 23. decembra 2014 priložile dokumente v podporo tej zaskrbljenosti, ki so priloženi tožbi. [zaupno].

91 Prvič, gre za dve poročili International Bar Association's Human Rights Institute (IBAHRI) iz novembra 2011 in februarja 2014 o položaju pravnih poklicev v Egiptu. Poročilo IBAHRI iz leta 2011 z naslovom „Justice at a Crossroads: the Legal profession and the Rule of Law in the New Egypt“ je bilo sestavljeno po preiskavi te nevladne organizacije v Egiptu, ki je potekala junija 2011. Njegov namen je na eni strani preučiti težave, ki so jih imeli odvetniki v tej državi, s spoštovanjem pravne države in temeljnih pravic pred dogodki leta 2011 in v obdobju takoj po njih, ter na drugi strani izdati priporočila za zagotovitev spoštovanja teh načel. Namen poročila IBAHRI iz leta 2014 z naslovom „Separating Law and Politics: Challenges to the Independence of Judges and Prosecutors in Egypt“, ki temelji na preiskavi, opravljeni v Egiptu od junija do novembra 2013, pa je zagotoviti upoštevanje priporočil iz poročila IBAHRI iz leta 2011, posebej pa se osredotoča na ovire za neodvisnost egiptovske sodne oblasti.

92 Drugič, tožeče stranke so predložile poročilo osebe D., člana odvetniške pisarne s sedežem v Združenem kraljestvu, z dne 27. julija 2011 in poročilo osebe M., odvetnika v Ženevi, z dne 4. februarja 2013 o več kazenskih postopkih zoper prvo tožečo stranko. Iz teh poročil izhaja, da so pravni zastopniki prve tožeče stranke v Egiptu pooblastili osebi D. in M. kot opazovalca, da bi ocenila spoštovanje pravice do poštenega sojenja prvi tožeči stranki v okviru kazenskih postopkov zoper njo v Egiptu.

93 Poročilo osebe D. se nanaša na preiskavo državnega tožilca Arabske republike Egipt (v nadaljevanju: egiptovski državni tožilec) ter na obravnave, ki so potekale od 7. do 12. maja in od 11. do 15. junija 2011 v okviru prvega kazenskega postopka zoper tožečo stranko, ki – kot izhaja iz listin iz spisa – ustreza postopku št. 107 iz leta 2011 v dokumentih, ki so jih predložili egiptovski organi. Glede na navedbe iz tega poročila se nekdanjemu ministru za industrijo, visokemu uradniku ministrstva za

industrijo in prvi tožeči stranki očita, da so delovali dogovorno, da bi temu zadnjemu omogočili pridobiti energetska dovoljenja za dve podjetji iz njegove skupine s kršenjem pravil o javnem postopku za dodelitev teh dovoljenj v jeklarskem sektorju.

- 94 Vsebina poročila osebe D. temelji na branju tožilskega spisa, do katerega je imela dostop, in na njenih neposrednih opazanjih na različnih obravnavah, ki jim je prisostvovala. To poročilo vsebuje opis elementov iz tožilskega spisa, kot izhajajo iz akta o predložitvi kazenskemu sodišču z dne 28. februarja 2011, zapisnik obravnav, zlasti tiste, namenjene zaslišanju prič, in kritično analizo obremenilnih dokazov, ki jih je zbralo tožilstvo.
- 95 Oseba D. v svojem poročilu na eni strani kritizira naglico, s katero so po njenem mnenju egiptovski organi obravnavali zadevo, in na drugi strani razmere, v katerih so bile opravljene obravnave, ki jim je prisostvovala, ki so po njenem mnenju vir kršitev domneve nedolžnosti in pravic do obrambe prve tožeče stranke. Glede na ta opazanja v svojem poročilu ugotavlja, da „se je glede na način, kako je kazensko sodišče vodilo obravnave, mogoče bati, da v tej zadevi ne bo odločilo pravilno [in] da se bo pod pritiskom [javnega mnenja] čutilo dolžno [obsoditi obtožence ter prepustiti egiptovskemu kasacijskemu sodišču, da obsodbo razveljavi]“.
- 96 Poročilo osebe M. se nanaša na obravnave, ki so potekale leta 2012 v okviru dveh kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko, od katerih se je eden po navedbah iz poročila nanašal na obtožbo o pridobitvi delnic družbe El-Dekheila z goljufijo, drugi pa na domnevna dejanja pranja denarja v zvezi s temi obtožbami, ter ki sta glede na listine iz spisa ustrezala zadevama št. 38 in št. 291 iz leta 2011 v dokumentih, ki so jih predložili egiptovski organi.
- 97 Ocena, ki jo je opravila oseba M. v svojem poročilu, temelji, na eni strani, na poročilih, ki jih je sestavila oseba A., egiptovska odvetnica, pooblaščenca, da v imenu osebe M. prisostvuje obravnavam, pri čemer je oseba M. navedla, da se je najprej odločila, da osebno ne bo prisostvovala obravnavam zaradi „velikega tveganja za njeno osebno varnost [zaradi] manifestacij, ki so potekale pred sodno palačo“ „ves čas trajanja postopka [zoper prvo tožečo stranko]“, ter na drugi strani, na njenem neposrednem opazovanju ene od obravnav v okviru zadeve št. 38 iz leta 2011.
- 98 Poročilo osebe M. v prvem delu vsebuje opis sodne dvorane, kot jo je videla sama, v drugem delu pa analizira različne točke, v zvezi s katerimi je iz poročila osebe A. ugotovila morebitne kršitve temeljnih pravic, in sicer obstoj kovinske kletke za zadržanje obtožencev, prisotnost varnostnikov v sodni dvorani, težave s slišanjem, odnos kazenskega sodišča, ki se ni zdel dovolj nepristranski, in predsodki zaradi medijskega poročanja. Glede na ta opazanja ugotavlja, da „so bile lahko glede na mednarodne standarde na področju temeljnih pravic pravice [prve tožeče stranke] kršene, zlasti pravica do poštenega sojenja“. Poleg tega „v postopku zaradi protipravne premoženjske koristi in v postopku zaradi pranja denarja torej obstaja znatno tveganje[, da bo prišlo do] [pravno] šibkih obsodb“.
- 99 Tretjič, tožeče stranke so se pri Svetu sklicevale na tri sodbe egiptovskega kasacijskega sodišča z dne 2. decembra 2012, 12. maja 2013 in 14. decembra 2013. V teh sodbah je egiptovsko kasacijsko sodišče na eni strani razveljavilo prvostopenjske sodbe, s katerimi je bila v vsaki od zadevnih zadev ugotovljena odgovornost obtožencev, med katerimi je bila prva tožeča stranka, in s katerimi so bili ti obsojeni na različne kazni, vključno z globami in zapornimi kaznimi, ter na drugi strani vrnilo zadeve sodišču, ki odloča o glavni stvari, v ponovno odločanje. Kot izhaja iz dokumenta egiptovskih organov iz točke 82 zgoraj, so bile te tri sodbe izrečene v okviru kazenskih postopkov v zadevah št. 107 iz leta 2011 (nezakonito dodeljena energetska dovoljenja), št. 291 iz leta 2011 (pranje denarja) in št. 38 iz leta 2011 (pridobitev delnic družbe El-Dekheila z goljufijo).
- 100 Četrtoč, tožeče stranke so se sklicevale na sodbo kazenskega sodišča Švicarske konfederacije (v nadaljevanju: švicarsko zvezno kazensko sodišče) z dne 12. decembra 2012 ter dve sodbi ustavnega sodišča Kneževine Lihtenštajn (v nadaljevanju: ustavno sodišče Lihtenštajna) z dne 28. avgusta 2012 in 30. septembra 2013. Te sodbe se nanašajo na postopke mednarodne medsebojne pravne

pomoči po prošnjah egiptovskih organov. S prvo od teh sodb je bila razveljavljena odločba švicarskih organov, da se jim odobri dostop do spisa kazenskega postopka, ki se je nanašal na egiptovske državljane, zlasti v zvezi z dejanji pranja denarja.

- 101 Švicarsko zvezno kazensko sodišče se je v sodbi z dne 12. decembra 2012 oprlo na nekatere javne informacije, na voljo v poročilih mednarodnih organizacij ali medijih, in menilo, da „ne glede na vprašanja spoštovanja človekovih pravic [v Egiptu], se [ta država] trenutno spopada z negotovo notranjo tranzicijo, zaznamovano z nestabilnostjo institucij ter [očitnim dvomom o] neodvisnosti in spoštovanju med [izvršno in sodno] oblastjo“. Glede na te informacije je zadevno sodišče menilo, da „obstaja tveganje takojšnje in nepopravljive škode [za tožeče stranke]“.
- 102 S sodbama ustavnega sodišča Lihtenštajna z dne 28. avgusta 2012 in 30. septembra 2013 sta bili razveljavljeni dve sodni odločbi o zavrnitvi pritožbe družbe v lasti prve tožeče stranke zoper sklep o zamrznitvi njenega premoženja zaradi kazenskih postopkov zoper to stranko v Egiptu. Navedeno sodišče je namreč menilo, da viri informacij, na katere se je opirala navedena družba, ki so vključevali zlasti poročilo IBAHRI iz leta 2011 in poročilo osebe M., zadostujejo za ugotovitev, da je ta družba „[dokazala] nevarnost kršitev temeljnih pravic [prve tožeče stranke v Egiptu]“, ker se je zahtevalo samo, da se dokaže verodostojnost te nevarnosti.
- 103 Iz listin iz spisa izhaja, da so tožeče stranke že predložile zadevne dokumente, razen poročila IBAHRI iz leta 2014, v podporo zlasti prvemu in drugemu tožbenemu razlogu v zadevah od T-375/14 do T-378/14 ter da se je Svet, ki je predložil odgovor na tožbo, v katerem je odgovoril na ta tožbena razloga, z njimi že seznanil v tem okviru.
- 104 Tožeče stranke so v okviru dopisovanja s Svetom pred podaljšanjem svoje uvrstitve v letih 2016 in 2017 predložile nekatere dodatne elemente v zvezi s spoštovanjem temeljnih pravic v Egiptu.
- 105 Tožeče stranke so na eni strani svojemu dopisu Svetu z dne 29. februarja 2016 priložile dopis svojih egiptovskih pravnih zastopnikov glede različnih sodnih postopkov zoper prvo tožečo stranko, ki so jih egiptovski organi navedli v dokumentih z dne 2. januarja 2016. Zlasti so navedeni pravni zastopniki v zvezi s tremi postopki (zadeve št. 4 iz leta 2011, št. 274 iz leta 2012 in št. 376 iz leta 2013) zatrdili, da niso bili nikoli obveščeni o obstoju „formalnih“ preiskav in da so egiptovski organi zavrnilo njihovo zahtevo za dostop do spisa. Poleg tega so tožeče stranke v dopisih z dne 14. marca 2016 na podlagi mnenja egiptovskega pravnika, priloženega navedenim dopisom, trdile, da pred izrekom sklepa o zamrznitvi sredstev, ki so ga zoper njih sprejeli egiptovski organi, njihova pravica do izjave ni bila spoštovana.
- 106 Na drugi strani so tožeče stranke v dopisu z dne 7. marca 2017 Svet opozorile na to, da je bil za prvo tožečo stranko odrejen pripor z veljavnostjo od tega datuma, ki ga štejejo za kršitev jamstev med drugim iz člena 5 EKČP.

iii) Kako je Svet obravnaval elemente, ki so jih predložile tožeče stranke

- 107 Najprej, iz listin iz spisa izhaja, da je Svet na dopis tožečih strank z dne 23. decembra 2014 odgovoril z dopisom z dne 24. marca 2015. Ta zadnji dopis ne vsebuje izrecne navedbe trditve tožečih strank, s katerimi te izražajo dvom o spoštovanju temeljnih pravic v Egiptu in zlasti pravice do poštenega sojenja prvi tožeči stranki, niti dokumentov, navedenih v točkah od 91 do 102 zgoraj, s katerimi so te trditve podprte. Vendar je Svet odgovoril na zaskrbljenost tožečih strank v zvezi z utemeljenostjo kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko, ki je bila podprta s temi trditvami, z naslednjimi besedami: „Svet se ne strinja z vami, da okoliščine, v katerih je bil sprožen pregon zoper vašo stranko, kažejo, da ta ne temelji na nobenem dokazu in da je politično motiviran.“

108 [zaupno]

- 109 Poleg tega iz listin iz spisa ne izhaja, da je ocenjevanje pripomb tožečih strank in dokumentov, ki ga je opravil Svet, povzročilo *ad hoc* preverjanja pri egiptovskih organih.
- 110 Iz vsega zgoraj navedenega torej izhaja, da je Svet v okviru ponovne preučitve uvrstitve tožečih strank pred sprejetjem Sklepa 2015/486 implicitno, vendar nujno menil, da z zadevnimi dokumenti, ne glede na njihovo upoštevnost in verodostojnost, ni mogoče izpodbiti podaljšanja Sklepa 2011/172. Zlasti je treba glede na memorandum PGO z dne 9. februarja 2015 in pojasnila Sveta šteti, da je ta menil, da navedeni dokumenti ne izpodbijajo ocene spoštovanja temeljnih pravic v Egiptu, opravljene med drugim na podlagi navedenega memoranduma, in da torej dodatna preverjanja niso potrebna.
- 111 Kot je razvidno iz dopisov z dne 21. marca 2016 in 22. marca 2017, ki jih je Svet naslovil na prvo tožečo stranko, se to stališče glede trditev tožečih strank v zvezi s kršitvami pravne države in temeljnih pravic v Egiptu ni spremenilo ob podalšanju njihove uvrstitve v letih 2016 in 2017.
- 112 Svet je namreč v svojem dopisu z dne 21. marca 2016 na eni strani navedel, da je treba očitke tožečih strank glede načina, kako so egiptovski organi vodili zadeve zoper prvo tožečo stranko, obravnavati v okviru egiptovskega sodnega sistema in postopkov. Na drugi strani je v svojem dopisu z dne 22. marca 2017 zatrdil, da je ocenil pripombe prve tožeče stranke v zvezi s stopnjo varstva njenih temeljnih pravic v okviru sodnih postopkov v Egiptu in ugotovil, da je utemeljeno še naprej podpirati prizadevanja egiptovskih organov za vračilo zneskov, ki jih je egiptovska država izgubila.
- 113 V zvezi s tem je treba poudariti, da tožeče stranke z očitkom iz točke 47 zgoraj v bistvu trdijo, da to stališče Sveta izkazuje prezrtje obsega dokazov, ki so mu jih predložile, in kršitev obveznosti, ki jih ima Svet zaradi njih. V okviru prvega tožbenega razloga trdijo, da so zaradi teh napak sklepi 2015/486, 2016/411 in 2017/496 nezakoniti, ker v celoti podaljšujejo sistem omejevalnih ukrepov iz Sklepa 2011/172. V okviru drugega tožbenega razloga trdijo, da izpodbijani sklepi v delu, v katerem podaljšujejo njihovo uvrstitev, niso skladni z obveznostjo Sveta, da spoštuje temeljne pravice, v skladu s členom 6 PEU v povezavi s členom 2 in členom 3(5) PEU ter členoma 47 in 48 Listine. Splošno sodišče je torej pristojno, da se v okviru preučitve teh tožbenih razlogov izreče o utemeljenosti stališča Sveta glede elementov, ki so mu jih predložile tožeče stranke, glede na elemente v zvezi s stanjem v Egiptu, ki jih je imel sicer na voljo.

b) Prvi tožbeni razlog: ugovor nezakonitosti sklepov 2015/486, 2016/411 in 2017/496 ter Uredbe št. 270/2011

- 114 Ta tožbeni razlog ima dva dela, ki se nanašata na ugovor nezakonitosti sklepov 2015/486, 2016/411 in 2017/496 v delu, v katerem podaljšujejo člen 1(1) Sklepa 2011/172, ter na ugovor nezakonitosti člena 2(1) Uredbe št. 270/2011.

1) Prvi del: ugovor nezakonitosti sklepov 2015/486, 2016/411 in 2017/496 v delu, v katerem podaljšujejo člen 1(1) Sklepa 2011/172

- 115 Po mnenju tožečih strank, tudi če bi se predpostavljalo, da je člen 1(1) Sklepa 2011/172 lahko temeljil na ciljnih izjavah 1 navedenega sklepa ob njegovem sprejetju, to ni več veljalo na datum sprejetja Sklepa 2015/486 zaradi razvoja političnih in sodnih okoliščin v Egiptu, izraženega v elementih, ki so jih predložile Svetu pred tem datumom. Tako trdijo, da Sklep 2015/486 ne more temeljiti na cilju podpore novim egiptovskim organom, prvič, zaradi odstavitve teh organov po sprejetju Sklepa 2011/172, drugič, zaradi nestabilnosti egiptovskega političnega okvira, zaznamovanega s kršitvami temeljnih pravic in pravne države, ter tretjič, zaradi tega, ker se je Svet z njihovim posredovanjem seznanil z informacijami, ki dokazujejo, da egiptovski organi ne zagotavljajo poštene, nepristranske in neodvisne sodne obravnave prve tožeče stranke niti spoštovanja pravne države v zvezi

z njim. V drugi vlogi za prilagoditev poleg tega trdijo, da elementi, ki so jih predložile za dokaz neobstoja pravne podlage za člen 1(1) Sklepa 2011/172, razkrivajo tudi nesorazmernost teh določb glede na cilje Sveta.

- 116 Svet nasprotuje možnosti, da se lahko tožeče stranke sklicujejo na ugovor nezakonnosti zoper člen 1(1) Sklepa 2011/172 in člen 2(1) Uredbe št. 270/2011, zoper katera bi lahko po njegovem mnenju vložile tožbo na podlagi člena 263 PDEU. Poleg tega na splošno odgovarja, da sta Splošno sodišče in Sodišče že zavrnila trditve, ki so jih tožeče stranke predložile v okviru tega tožbenega razloga. Prav tako po njegovem mnenju kršitev meril za vključitev ni upoštevna pri preučitvi ustreznosti pravne podlage. Trdi tudi, da različne okoliščine, na katere se sklicujejo tožeče stranke v okviru tega tožbenega razloga, in sicer politične spremembe v Egiptu, stanje temeljnih pravic v tej državi in domnevna kršitev temeljnih pravic prve tožeče stranke, niso upoštevne pri presoji zakonitosti ukrepov, sprejetih v okviru Sklepa 2011/172.
- 117 Najprej je treba poudariti, da tožeče stranke v okviru tega dela navajajo dva ločena očitka. Na eni strani se sklicujejo na neobstoje pravne podlage za člen 1(1) Sklepa 2011/172, kot je bil podaljšan s sklepi 2015/486, 2016/411 in 2017/496, ker te določbe ne ustrezajo več ciljem SZVP. Na drugi strani se v tožbi in prvi vlogi za prilagoditev implicitno ter v drugi vlogi za prilagoditev izrecno sklicujejo na to, da je Svet kršil načelo sorazmernosti zaradi očitne neustreznosti podaljšanja teh določb glede na razvoj stanja v Egiptu.

i) Očitek glede neobstoja pravne podlage

- 118 Najprej je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso nadzor pravne podlage akta omogoča preverjanje, ali je avtor akta pristojen in ali je prišlo do nepravilnosti pri postopku sprejetja tega akta. Poleg tega mora izbira pravne podlage akta Unije temeljiti na objektivnih elementih, ki jih je mogoče sodno preizkusiti, med katerimi sta cilj in vsebina akta (glej sodbo z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, točka 42 in navedena sodna praksa; sklep z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet, T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78, točka 47).
- 119 V okviru tega očitka tožeče stranke nasprotujejo temu, da bi se v obravnavanem primeru uporabilo sklepanje, s katerim je Splošno sodišče v točki 47 sklepa z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet (T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78), menilo, da „družbene in pravne spremembe“ po njihovi prvotni uvrstitvi, na katere se sklicujejo v okviru tožbenega razloga, ki se prav tako nanaša na neobstoje pravne podlage, lahko vplivajo samo na utemeljenost razlogov za izpodbijane sklepe in jih ni mogoče preučiti v okviru nadzora izbire pravne podlage za navedene akte.
- 120 Po mnenju tožečih strank naj bi namreč iz sodne prakse izhajalo, da kadar cilj in vsebina akta temeljita na posebnem družbenem in pravnem okviru, mora nadzor njegove pravne podlage nujno vključevati preučitev sprememb tega okvira.
- 121 Vendar je treba ugotoviti, da je sklepanje Splošnega sodišča, ki mu tožeče stranke nasprotujejo, mogoče prenesti na obravnavani primer.
- 122 V zvezi s tem je treba spomniti, da – kot je Splošno sodišče odločilo v sodbi z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93, točka 44) – je v zvezi s Sklepom 2011/172 dovolj, da ima ta akt cilje, ki se navezujejo na tiste iz člena 21 PEU, da se šteje, da spada na področje SZVP. Poleg tega, kot je odločilo Sodišče, glede na obširnost ciljev SZVP, kot so navedeni v členih 3(5) PEU in 21 PEU ter v posebnih določbah v zvezi s SZVP, zlasti v členih 23 PEU in 24 PEU, z izpodbijanjem utemeljenosti navedenega akta glede na cilje, opredeljene v členu 21 PEU, ni mogoče dokazati neobstoja pravne podlage navedenega akta (glej v tem smislu sodbo z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, točka 46).

- 123 Enako sklepanje je mogoče uporabiti v okviru sklepov 2015/486, 2016/411 in 2017/496, ki le podaljšujejo Sklep 2011/172 in spadajo v okvir iste politike, katere namen je – kot je navedeno v uvodni izjavi 1 zadnjenedenega sklepa – podpreti proces politične in gospodarske stabilizacije v Egiptu ob spoštovanju pravne države in temeljnih pravic.
- 124 Tudi če bi se predpostavljalo, da se je stanje v Egiptu, glede na katero je Svet sprejel Sklep 2011/172, spremenilo, vključno v nasprotju s procesom demokratizacije, ki ga podpira politika, v okvir katere spada ta sklep, ta okoliščina nikakor ne more vplivati na pristojnost navedene institucije, da podaljša ta sklep na podlagi člena 29 PDEU. Ne glede na to okoliščino namreč cilji sklepov 2015/486, 2016/411 in 2017/496 ter pravil, katerih veljavnost podaljšujejo, nič manj ne spadajo na področje SVZP, kar v obravnavanem primeru zadostuje za zavrnitev očitka tožečih strank (glej v tem smislu sodbo z dne 14. junija 2016, Parlament/Svet, C-263/14, EU:C:2016:435, točke od 45 do 54).
- 125 Sodna praksa, ki jo navajajo tožeče stranke, ne more izpodbiti teh ugotovitev.
- 126 Na prvem mestu, v zvezi s sodbo z dne 8. junija 2010, Vodafone in drugi (C-58/08, EU:C:2010:321), je treba poudariti, da Sodišče v njej ni preučevalo, ali določba Pogodbe EU, ki spada na področje SVZP, pomeni ustrezno pravno podlago, temveč ali je tako glede člena 95(1) ES (ki je postal člen 114(1) PDEU), kar zahteva preučitev splošnega okvira in posebnih okoliščin na področju, usklajenem z aktom, sprejetim na tej podlagi, kot so obstajali ob njegovem sprejetju (glej v tem smislu sodbo z dne 8. junija 2010, Vodafone in drugi, C-58/08, EU:C:2010:321, točke od 32 do 35 in od 39 do 47). Sklepanja Sodišča v navedeni sodbi torej ni mogoče prenesti na obravnavani primer.
- 127 Na drugem mestu, v točkah od 191 do 193 sodbe z dne 11. julija 2007, Sison/Svet (T-47/03, neobjavljena, EU:T:2007:207), je predstavljeno, kako je Splošno sodišče preučilo tožbeni razlog, ki se je nanašal na pomanjkanje obrazložitve, in ne na neobstoje pravne podlage. Te točke torej niso upoštevne.
- 128 Na tretjem mestu, v zvezi s točko 110 sodbe z dne 22. aprila 2015, Tomana in drugi/Svet in Komisija (T-190/12, EU:T:2015:222), je treba poudariti, da je treba to točko razlagati v okviru sklepanja Splošnega sodišča, v katerega spada. Splošno sodišče s tem sklepanjem ni nameravalo nadzirati utemeljenosti ocen Sveta glede sprememb stanja v Zimbabveju in glede potrebe po ohranitvi omejevalnih ukrepov, sprejetih glede na te spremembe, temveč le preveriti, ali je Svet s temi ukrepi nameraval uresničevati cilje na področju SVZP (glej v tem smislu sodbo z dne 22. aprila 2015, Tomana in drugi/Svet in Komisija, T-190/12, EU:T:2015:222, točke od 93 do 111).
- 129 Zato je treba očitek glede neobstoja pravne podlage zavriniti.

ii) Očitek glede kršitve načela sorazmernosti

- 130 Najprej je treba spomniti, da ima Svet na splošno široko diskrecijsko pravico pri sprejemanju aktov na področju SVZP, ki od njega zahteva sprejemanje političnih, gospodarskih in socialnih odločitev, pri katerih mora izvajati kompleksne ocene (glej v tem smislu sodbo z dne 28. novembra 2013, Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, točka 120 in navedena sodna praksa). Poleg tega sodna praksa Svetu priznava široko diskrecijsko pravico pri opredelitvi splošnih meril, s katerimi se omeji krog oseb, proti katerim se lahko sprejmejo omejevalni ukrepi, glede na cilje teh ukrepov (glej v tem smislu sodbi z dne 21. aprila 2015, Anboubas/Svet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, točka 41, in z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 48). Treba mu je torej priznati diskrecijsko pravico enakega obsega v zvezi s podaljšanjem uporabe teh meril.
- 131 Splošno sodišče torej ni pristojno, da se v okviru te tožbe izreče o utemeljenosti politike podpore Sveta procesu politične stabilizacije v Egiptu iz uvodne izjave 1 Sklepa 2011/172, na področje katere spadajo ta zadnji sklep in poznejši sklepi.

- 132 Prav tako Splošno sodišče ni pristojno, da s svojo oceno zamenja oceno Sveta glede geografskega ali političnega okvira, na katerega se nanaša Sklep 2011/172, in v zvezi s potrebo po njegovem podaljšanju glede na ta okvir. Pristojno je samo, da preuči, ali Svet pri oceni te potrebe ni očitno prezrl pomena in teže dokazov v zvezi z egiptovskim političnim in pravnim okvirom, na katere se sklicujejo tožeče stranke, glede na druge informacije, ki jih je imel na voljo, in cilje navedenega sklepa.
- 133 Ob upoštevanju teh ugotovitev je treba preučiti več trditev tožečih strank v podporo temu tožbenemu razlogu.

– *Prva trditev o odstititvi „novih egiptovskih organov“, ki jih je podpiral Svet*

- 134 Najprej, trditev tožečih strank, da se za Sklep 2011/172 ne more več šteti, da spada v okvir „politike pomoči novim egiptovskim organom“ v skladu s točko 44 sodbe z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), ker so bili ti organi odstavljene, temelji na napačnih predpostavkah.
- 135 Na eni strani, glede na namen Sklepa 2011/172, naveden v točki 64 zgoraj, je treba namreč omejevalne ukrepe, uvedene v tem okviru, načeloma ohraniti do konca sodnih postopkov v Egiptu, da se ohrani njihova učinkovitost. Zato podaljšanje teh ukrepov ne more biti odvisno od zaporednih sprememb vlade v okviru procesa politične tranzicije po odhodu M. H. Mubaraka februarja 2011.
- 136 Na drugi strani iz točke 44 sodbe z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), izhaja, da je z besedami „politika pomoči novim egiptovskim organom“ Splošno sodišče označilo „[politiko, s katero se] podpre miren in urejen prehod na civilno in demokratično vlado v Egiptu, utemeljeno na pravni državi, ob popolnem spoštovanju človekovih pravic in temeljnih svoboščin“, ki je določena v uvodni izjavi 1 Sklepa 2011/172. Res je, da – tako kot izhaja med drugim iz poročila IBAHRI iz leta 2014 – je bil predsednik republike, izvoljen v Egiptu junija 2012 v okviru procesa demokratične tranzicije, Mohamed Morsi, odstavljen s položaja junija 2013. Vendar v nasprotju s predpostavko tožečih strank besedilo navedene uvodne izjave ne pomeni, da je bila politika pomoči temu procesu omejena na pomoč vladi, ki jo je oblikoval ta voditelj in ki je bila prva civilna vlada, ki je izhajala iz volitev po odhodu M. H. Mubaraka leta 2011. V vsakem primeru v skladu s navedbami iz točke 131 zgoraj Splošno sodišče ni pristojno, da se izreče o tem, ali je bila ta politika pomoči po prenehanju funkcije M. Morsija še upoštevana.
- 137 Teh ugotovitev očitno ni mogoče izpodbijati [*zaupno*]. Treba je namreč spomniti, da – kot je bilo navedeno v točki 135 zgoraj – je treba te ukrepe načeloma ohraniti do konca sodnih postopkov v tej državi, da bi se ohranila njihova učinkovitost.
- 138 Trditev o odstititvi „novih egiptovskih organov“ je treba torej zavrnilo.

– *Druga trditev o tveganjih zaradi nestabilnosti egiptovskih političnih razmer ter domnevnih kršitev pravne države in temeljnih pravic*

- 139 Najprej je treba poudariti, kot trdijo tožeče stranke, da elementi, ki so jih predložile, zlasti tisti, ki izhajajo iz poročil IBAHRI, dokazujejo precejšnjo politično in institucionalno nestabilnost v Egiptu po odhodu M. H. Mubaraka 11. februarja 2011, ki je, kot izhaja iz odgovora tožečih strank na vprašanja Splošnega sodišča z dne 1. junija 2017, trajala do sprejetja nove ustave januarja 2014 in izvolitve g. Al-Sissija na položaj predsednika republike nekaj mesecev pozneje. Iz navedenih dokumentov izhaja tudi, da so bile politične razmere v tem obdobju zaznamovane s precejšnjimi napetostmi med organi in političnimi nasprotniki, zaradi česar je umrlo več ljudi.

- 140 Kar zadeva pravni okvir, zadevni dokumenti kažejo, da so politične napetosti iz točke 139 zgoraj med drugim povzročile represivno politiko kaznovanja, katere tarča so bili politični nasprotniki in ki ni zagotavljala zadostne stopnje varstva temeljnih pravic. V njih so omenjeni tudi večkratni posegi ali poskusi posegov izvršilne oblasti v pristojnosti sodnih organov, vsaj v času mandata M. Morsija. Podobno ti dokumenti odražajo intenzivno medijsko poročanje o kazenskih postopkih zoper nekdanje voditelje in njihove bližnje, zlasti M. H. Mubaraka in prvo tožečo stranko, ter pritiske mnenja javnosti, ki želi, da se prizna odgovornost teh oseb, in ki se boji, da ne bi bil ta proces ogrožen zaradi pomanjkljivosti sodnega sistema.
- 141 Isti dokumenti vsebujejo tudi opis delovanja egiptovskega sodnega sistema v zadevnem obdobju. Ti dokumenti se torej nanašajo na značilnosti tega sistema, ki po mnenju avtorjev slabi varstvo temeljnih pravic, ki ga zagotavljajo egiptovski sodni organi in ki ga načeloma zagotavlja pravni okvir, ki se zanje uporablja. Med temi značilnostmi so navedena zlasti pooblastila, ki jih ima izvršna oblast glede imenovanja tožilcev in poklicne poti sodnikov, ter težave v zvezi z načinom zaposlovanja in izobraževanja sodnikov, med drugim na področju mednarodnih standardov v zvezi s temeljnimi pravicami. Tem značilnostim se pridružujejo tudi materialne razmere, v katerih so potekale obravnave na kazenskem področju, opisane v poročilih oseb D. in M., od katerih nekatere po navedbah iz poročil niso obstajale samo na opisanih obravnavah in ki po mnenju avtorjev kažejo, da niso zagotovljena vsa jamstva, ki izhajajo iz pravice do poštenega sojenja.
- 142 Poleg tega iz navedenih dokumentov izhaja tudi, da se je na eni strani švicarsko zvezno kazensko sodišče v svoji sodbi z dne 12. decembra 2012 oprlo na dokaze v zvezi s politično nestabilnostjo v Egiptu leta 2012 in na elemente, ki dokazujejo posege izvršilne oblasti v sodne zadeve, ugotovljene na podlagi več javnih virov, ter da je na drugi strani ustavno sodišče Lihtenštajna v svojih sodbah z dne 28. avgusta 2012 in 30. septembra 2013 menilo, da elementi iz poročila IBAHRI iz leta 2011 v zvezi z egiptovskim sodnim sistemom in elementi iz poročila osebe M. kažejo tveganje kršitve temeljnih pravic prve tožeče stranke v Egiptu.
- 143 Vendar tudi če bi se predpostavljalo, da se lahko vse okoliščine, na katere se zadevni dokumenti nanašajo, štejejo za ugotovljene, z njimi ne bi bilo nikakor mogoče dokazati, da je bilo podaljšanje Sklepa 2011/172 s Sklepom 2015/486 očitno v nasprotju s cilji iz uvodne izjave 1 prvega sklepa.
- 144 Na prvem mestu, te okoliščine ne omogočajo ugotovitve, da je bila posledica politične in institucionalne nestabilnosti, ki je zaznamovala egiptovske politične razmere med letoma 2011 in 2014, ogrožitev celotne sposobnosti egiptovskega sodnega sistema, da zagotovi spoštovanje pravne države in temeljnih pravic, ter da je zamrznitev premoženja, uvedena s Sklepom 2011/172 v okviru politike, ki se med drugim nanaša na spoštovanje teh načel, postala očitno neustrezna.
- 145 Iz zadevnih dokumentov res izhaja, da je bila lahko politična in institucionalna nestabilnost v Egiptu dejavnik negotovosti, zlasti leta 2012, kar zadeva tveganje posega izvršilne oblasti v potekajoče postopke, tako da bi lahko z vidika evropskega sodišča utemeljila razveljavitev ukrepov pravne pomoči.
- 146 Vendar ta nestabilnost ni mogla zadostovati za utemeljitev tega, da bi Svet ustavil podaljševanje Sklepa 2011/172 glede na elemente, ki jih je poleg tega imel na voljo na datum Sklepa 2015/486. Najprej namreč [*zaupno*]. Dalje, nobeden od elementov, ki so jih predložile tožeče stranke, ne kaže na to, da so bili kazenski postopki, ki so v Egiptu potekali zoper osebe, na katere se nanaša Sklep 2011/172, spremenjeni zaradi te nestabilnosti. Nazadnje, Svet je imel ob sprejetju sklepov 2015/486, 2016/411 in 2017/496 na voljo posodobljeno stanje zadevnih kazenskih postopkov (glej točki 87 in 88 zgoraj), ki so se nanašali na osebe iz Priloge k Sklepu 2011/172, iz katerega taka sprememba ni bila razvidna, ter zdi se, da so navedeni postopki potekali običajno in v nekaterih primerih celo privedli do končanja zadeve zaradi pomanjkanja dokazov ali razveljavitve obsodb, ki jih je proti tem osebam naložilo egiptovsko kasacijsko sodišče.

- 147 Poleg tega ni mogoče priti do drugačne ugotovitve na podlagi domnevnih kršitev temeljnih pravic, ki naj bi bile storjene v Egiptu v zadevnem obdobju, v razmerah spopadov med organi in protestniki, zlasti političnimi nasprotniki, in represivne kazenske politike v zvezi s temi zadnjimi. Iz elementov, ki so jih predložile tožeče stranke, namreč ne izhaja, da bi lahko te kršitve, tudi če se domneva, da so bile storjene, vplivale na kazenske postopke zoper domnevno odgovorne za nezakonito prisvajanje javnih sredstev, v zvezi s katerimi je bil sprejet Sklep 2011/172. Kar zadeva elemente v zvezi s temi kazenskimi postopki, je treba ugotoviti, da čeprav kažejo, da so lahko nekateri od njih potekali pod pritiskom javnega mnenja, iz tega ni mogoče sklepati, da obstaja tveganje, da so vsi ti postopki sistematično izpostavljeni kršitvam pravice do poštenega sojenja in spoštovanja domneve nedolžnosti.
- 148 Teh ugotovitev ne izpodbijajo elementi v zvezi z delovanjem sodnega sistema, ki izhajajo zlasti iz poročil IBAHRI, osebe D. in osebe M. Ta poročila se namreč nanašajo na vrzeli v varstvu neodvisnosti sodnih organov v egiptovskem pravnem okviru in praktične težave, ki lahko oslabijo konkretno izvajanje spoštovanja temeljnih pravic v okviru tega sistema. Vendar ne kažejo, da bi te okoliščine sistematično ogrozile sposobnost egiptovskih sodnih organov, da zagotovijo spoštovanje pravne države in temeljnih pravic v okviru kazenskih postopkov, kot so tisti, na katere se je oprl Svet v okviru Sklepa 2011/172.
- 149 Niti teh ugotovitev ne izpodbijajo sodba švicarskega zveznega splošnega sodišča z dne 12. decembra 2012 ter sodbi ustavnega sodišča Lihtenštajna z dne 28. avgusta 2012 in 30. septembra 2013, na katere se sklicujejo tožeče stranke. Tudi ob predpostavki, da bi bili sodni ukrepi, ki so jih ta sodišča razveljavila, primerljivi z ukrepi, sprejetimi v okviru Sklepa 2011/172, namreč iz navedenih sodb vsekakor izhaja, da so bile izrečene glede na drugačne dejanske in pravne okoliščine od tistih, ki so upoštevne v okviru tega tožbenega razloga. Na eni strani je namreč treba poudariti, da so se v teh sodbah zadevna sodišča izrekla glede dejstev, ki jih je bilo mogoče upoštevati leta 2012 oziroma leta 2013, in ne glede poznejših dejstev. Po drugi strani razveljavljeni ukrepi niso predstavljali sistema ukrepov, temveč posamezne ukrepe, in za ustavitev teh ukrepov ni bilo treba dokazati – tako kot v obravnavanem primeru – da obstajajo tveganja sistematičnih kršitev temeljnih pravic v egiptovskem pravnem okviru.
- 150 Nazadnje, dodatni dokumenti v zvezi s splošnim stanjem pravne države in temeljnih pravic, ki so jih tožeče stranke predložile v letih 2016 in 2017, ne utemeljujejo drugačne analize, kar zadeva Sklep 2016/411 in Sklep 2017/496.
- 151 Na eni strani se izjave, dane v imenu Unije med letoma 2011 in 2016, na katere se tožeče stranke sklicujejo v okviru prve vloge za prilagoditev, ne nanašajo na sodne postopke, na katere se je oprl Svet v okviru Sklepa 2011/172. Poleg tega dejstvo, da organi Unije izražajo zaskrbljenost glede kršitev temeljnih pravic in pravne države v Egiptu ali da od egiptovskih organov zahtevajo odpravo takih kršitev, vključno v sodnem okviru, samo po sebi ne nasprotuje temu, da Svet pomaga tem istim organom v okviru konkretnih sodnih postopkov. Zlasti je treba poudariti, da v okviru politike, usmerjene zlasti v spoštovanje pravne države in temeljnih pravic v Egiptu, pomoč egiptovskim organom v boju proti nezakonitemu prisvajanju javnih sredstev ni v nasprotju z izražanjem zaskrbljenosti ali zahtev v zvezi s spoštovanjem teh načel s strani teh organov samih, temveč ga, nasprotno, dopolnjuje.
- 152 Na drugi strani, kar zadeva poročilo mednarodnega odbora pravnikov iz septembra 2016 z naslovom „Egypt’s judiciary: A Tool of Repression, Lack of Effective Guarantee of Independence and Accountability“, iz nobenega od elementov v spisu ne izhaja, da so tožeče stranke to poročilo predložile Svetu pred sprejetjem Sklepa 2017/496. Svetu torej ni mogoče očitati, da ni upošteval elementov iz tega poročila pri ugotavljanju, ali je podaljšanje Sklepa 2011/172 v skladu s cilji politike, v okvir katere ta sklep spada. Res je, da ti elementi sovpadajo z elementi iz poročil IBAHRI v zvezi z delovanjem egiptovskega sodnega sistema, vključno v obdobju, poznejšem od tistega, na katero se nanašata ti poročila. Vendar se ti elementi ne nanašajo na kazenske postopke, na katere se je oprl Svet, in ne kažejo, da bi bila sposobnost navedenega sodnega sistema, da zagotovi spoštovanje temeljnih pravic, sistematično ogrožena v zvezi s temi postopki.

- 153 Na drugem mestu, elementi, ki so jih predložile tožeče stranke, ne dokazujejo, da je Svet storil očitno napako pri presoji, ko je menil, da ima na voljo dovolj elementov, da lahko šteje, da je razumno ohraniti sodelovanje z egiptovskimi organi, začeto v okviru Sklepa 2011/172, ne da bi moral opraviti dodatna preverjanja.
- 154 Tožeče stranke namreč niso dokazale, da je Svet s tako implicitno, vendar nujno presojo očitno napačno pretehtal različne elemente, upoštevne za nadaljevanje tega sodelovanja, kar je vključevalo zlasti, na eni strani, upoštevanje namena tega sodelovanja in, na drugi strani, cilje politike, v okvir katere to sodelovanje spada, in sicer podpora procesu politične in gospodarske stabilizacije v Egiptu ob spoštovanju pravne države in temeljnih pravic.
- 155 Ker je edini namen sistema omejevalnih ukrepov, odrejen s Sklepom 2011/172, ta, da se egiptovskim organom olajša ugotovitev storjenih nezakonitih prisvojitvev državnih sredstev in ohrani možnost, da ti organi zasežejo premoženjsko korist, ki je bila s temi prisvojitvami pridobljena, ni mogoče izključiti, da se s podaljšanjem tega sistema ohrani njegova upoštevnost, tudi v primeru neugodnega političnega in sodnega razvoja glede napredka demokracije, pravne države ali spoštovanja temeljnih pravic. Tako je Svet pristojen, da oceni, ali je mogoče glede na elemente, ki jih ima na voljo, utemeljeno šteti, da je nadaljnja pomoč egiptovskim organom v boju proti nezakonitemu prisvajanju javnih sredstev še naprej, tudi v takih razmerah, ustrezen način za spodbujanje ciljev politične stabilnosti in spoštovanja pravne države v tej državi.
- 156 Na eni strani, tako kot je bilo ugotovljeno v točkah od 144 do 152 zgoraj, elementi, ki so jih predložile tožeče stranke, ne omogočajo sami po sebi, da bi se ugotovilo, da je sposobnost egiptovskih sodnih organov, da zagotovijo spoštovanje pravne države in temeljnih pravic v okviru sodnih postopkov, na katerih temelji Sklep 2011/172, nedvomno ogrožena zaradi navedenih političnih in sodnih sprememb.
- 157 Na drugi strani je lahko Svet upošteval obstoj jamstev, ki jih zagotavlja egiptovski pravni okvir. Tako je iz poročil IBAHRI izhajalo, na eni strani, da je Egipt podpisnik Mednarodnega pakta o državljanskih in političnih pravicah ter drugih regionalnih instrumentov mednarodnega prava v zvezi z varstvom temeljnih pravic in da, na drugi strani, neodvisnost sodne oblasti zagotavlja egiptovska ustava, napredek na tem področju pa je poleg tega prinesla nova ustava, sprejeta februarja 2014. Poleg tega je iz navedb v memorandumu PGO z dne 9. februarja 2015, navedenem v točki 86 zgoraj, v zvezi s pravnimi sredstvi, ki jih egiptovski kazenski postopek omogoča osebam iz Sklepa 2011/172, izhajalo, da ti postopki spadajo v pravni okvir, ki zagotavlja jamstva glede učinkovitega pravnega varstva zadevnih oseb. Dalje, kot je bilo poudarjeno v točki 146 zgoraj, je iz posodobljenega stanja zadevnih kazenskih postopkov, ki so ga prav tako predložili egiptovski organi zaradi sprejetja sklepov 2015/486, 2016/411 in 2017/496, izhajalo, da so nekatere od oseb, uvrščenih v Prilogo k Sklepu 2011/172, dosegle razveljavitev obsodbe.
- 158 V zvezi s tem, kar zadeva zlasti memorandum PGO z dne 9. februarja 2015, se tožeče stranke v okviru tega tožbenega razloga ne morejo sklicevati na njegovo nedopustnost v delu, v katerem se ta nanaša na razglasitev ničnosti Sklepa 2015/486, ker je nesporno, da se je lahko Svet pri sprejetju tega sklepa oprl na njegovo vsebino. Poleg tega, kot je bilo ugotovljeno v točki 88 zgoraj, je bila vsebina tega memoranduma povzeta v memorandumu NCRAA z dne 5. decembra 2016, ki je bil tožečim strankam predložen pred sprejetjem Sklepa 2017/496. Dalje, Svet je v svojem pisnem odgovoru z dne 21. aprila 2017 na ukrep procesnega vodstva te memorandume vložil v spis zadeve. Tožeče stranke so torej lahko predložile svoja stališča v zvezi z vsebino tega dokumenta, med drugim v svojem pisnem odgovoru z dne 1. junija 2017 na vprašanja Splošnega sodišča in na obravnavi.
- 159 Nazadnje, kot je bilo poudarjeno v točki 151 zgoraj, dejstvo, da Svet pomaga egiptovskim organom v okviru boja proti nezakonitemu prisvajanju javnih sredstev, ni v nasprotju z izražanjem zaskrbljenosti in zahtev organov Unije v zvezi z morebitnimi kršitvami temeljnih pravic in pravne države v Egiptu.

160 Svet torej ni storil očitne napake pri presoji, ko je menil, da ima na voljo dovolj elementov glede egiptovskega političnega in sodnega okvira, da lahko nadaljuje sodelovanje z egiptovskimi organi, začeto v okviru Sklepa 2011/172, in da elementi, ki so jih predložile tožeče stranke, ne utemeljujejo dodatnih preverjanj pred podaljšanjem tega sklepa.

– *Tretja trditev o tveganju, da se v okviru kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko v Egiptu ne spoštuje njena pravica do poštenega sojenja*

161 V zvezi s to trditvijo je treba poudariti, da tudi če bi elementi, ki so jih predložile tožeče stranke, kazali tveganje, da egiptovski organi prvi tožeči stranki ne zagotavljajo spoštovanja pravice do poštenega sojenja, bi ta okoliščina, če bi bilo to ustrezno, lahko vplivala samo na zakonitost podaljšanja uvrstitve tožečih strank v Prilogo k Sklepu 2011/172. Ne bi pa mogla vplivati na zakonitost podaljšanja sistema zamrznitve sredstev iz člena 1(1) navedenega sklepa.

162 Merila iz člena 1(1) Sklepa 2011/172 namreč na splošno in abstraktno določajo uvrstitev oseb, odgovornih za nezakonito prisvajanje egiptovskih javnih sredstev, in z njimi povezanih oseb. Ta merila ne pomenijo, da obstaja povezava med uvrstitvijo teh oseb in konkretnimi kazenskimi postopki zoper prvo tožečo stranko.

163 Poleg tega tveganje kršitev pravice do poštenega sojenja prvi tožeči stranki ne more samo po sebi biti pokazatelj sistematičnih kršitev te pravice, ki lahko vplivajo na pravice vseh oseb, uvrščenih v Prilogo k Sklepu 2011/172.

164 Zato je ta trditev brezpredmetna, kolikor naj bi podprla ugovor nezakonitosti člena 1(1) Sklepa 2011/172, kot je bil podaljšan s Sklepom 2015/486. Ta trditev je lahko upoštevna samo v okviru drugega tožbenega razloga, ki se nanaša na to, da je bila z izpodbijanimi sklepi kršena obveznost spoštovanja temeljnih pravic. Preučena mora biti torej v tem okviru.

165 Iz vsega zgoraj navedenega torej izhaja, da tožeče stranke niso dokazale očitne neustreznosti tega, da se s sklepi 2015/486, 2016/411 in 2017/496 podaljša veljavnost člena 1(1) Sklepa 2011/172 glede na stanje v Egiptu, ter posledično obstoja kršitve načela sorazmernosti. Prvi del tega tožbenega razloga je treba torej v celoti zavrniti, ne da bi bilo treba preučiti razlog za nedopustnost, na katerega se sklicuje Svet v svojem odgovoru na tožbo zoper ugovor nezakonitosti, na katerem temelji ta del (glej v tem smislu sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 54 in navedena sodna praksa).

2) Drugi del: neobstoje pravne podlage za člen 2(1) Uredbe št. 270/2011

166 Tožeče stranke se sklicujejo na neobstoje pravne podlage za Uredbo št. 270/2011, ki po njihovem mnenju ne more temeljiti ne na členu 215(3) PEU, ker ni veljavnega sklepa, ne na odstavku 2 istega člena, ker ni povezave med njimi in vlado tretje države.

167 V zvezi s tem je dovolj poudariti, da je treba na eni strani – kot izhaja iz točk od 118 do 165 zgoraj – ta ugovor nezakonitosti, kolikor se nanaša na člen 1(1) Sklepa 2011/172, kot je bil podaljšan s sklepi 2015/486, 2016/411 in 2017/496, zavrniti, ter da je na drugi strani Splošno sodišče v okviru tožb tožečih strank v zadevah T-256/11 in T-279/13 odločilo, da Uredba št. 270/2011 zakonito temelji na členu 215(2) PDEU, ker ta določba omogoča uvedbo omejevalnih ukrepov za katero koli osebo, če so bili določeni s sklepom, sprejetim v okviru SVZP (sodba z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točke od 30 do 33, in sklep z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet, T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78, točka 49). Tako ta ugovor nezakonitosti nima podlage in ga je treba zavrniti, ne da bi bilo treba preučiti njegovo dopustnost.

168 Ta del in s tem celotni prvi tožbeni razlog je torej treba zavrniti.

c) Drugi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 6 PEU v povezavi s členoma 2 in 3 PEU ter členov 47 in 48 Listine s strani Sveta

169 Drugi tožbeni razlog ima dva dela.

170 Tožeče stranke v okviru prvega dela trdijo, da ima Svet v skladu s členom 6 PEU v povezavi s členom 2 in členom 3(5) PEU obveznost spodbujati temeljne pravice. Trdijo, da se Svet ni prepričal, ali so njihove temeljne pravice spoštovane, in da se je oprl na neizpodbojno domnevo, da egiptovski organi upoštevajo to spoštovanje, v nasprotju s sodno prakso (sodbi z dne 21. decembra 2011, N. S. in drugi, C-411/10 in C-493/10, EU:C:2011:865, točki 105 in 106, ter z dne 16. oktobra 2014, LTTE/Svet, T-208/11 in T-508/11, EU:T:2014:885, točka 139). Menijo, da je bila v okviru sodnih postopkov zoper njih v Egiptu kršena njihova pravica do poštenega sojenja in domneve nedolžnosti iz členov 47 in 48 Listine. V svojem odgovoru z dne 4. oktobra 2017 na vprašanje Splošnega sodišča glede vpliva sodbe z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), na obravnavno zadevo trdijo, da navedena sodba potrjuje njihovo stališče.

171 Poleg tega, kot je bilo navedeno v točki 164 zgoraj, se na ta tožbeni razlog navezuje tudi trditev, ki so jo tožeče stranke navedle v okviru prvega dela prvega tožbenega razloga, da cilji Sklepa 2011/172 iz uvodne izjave 1 tega sklepa nasprotujejo podaljšanju njihove uvrstitve ob upoštevanju tveganja, na katerega kažejo elementi, ki so jih predložile Svetu, da egiptovski organi prvi tožeči stranki ne zagotavljajo spoštovanja pravice do poštenega sojenja. To trditev, ki temelji na drugi podlagi kot trditve tožečih strank v podporo prvemu delu tega tožbenega razloga, je treba šteti za drugi del tega tožbenega razloga.

172 Svet nasprotuje obsegu, ki ga želijo tožeče stranke v okviru tega tožbenega razloga pripisati njegovi obveznosti, da upošteva njihove trditve v zvezi s kršitvijo temeljnih pravic prve tožeče stranke v okviru kazenskih postopkov zoper njo.

173 Najprej je treba poudariti, da se razprava med strankami v okviru tega tožbenega razloga ne nanaša – tako kot v okviru prvega dela prvega tožbenega razloga – na to, ali je dejstvo, da Svet ni opravil preverjanj glede spoštovanja pravne države in temeljnih pravic v Egiptu, vplivalo na zakonitost podaljšanja sistema omejevalnih ukrepov, sprejetih v okviru Sklepa 2011/172, v celoti. Nanaša se na to, ali je dejstvo, da je Svet domnevno prezrl kršitve pravice do poštenega sojenja prvi tožeči stranki v okviru kazenskih postopkov zoper njo, vplivalo na zakonitost posameznih ukrepov podaljšanja zamrznitve njenega premoženja na eni strani ter premoženja druge, tretje in četrte tožeče stranke na drugi strani.

174 Uvodoma je treba poudariti tudi, da tožeče stranke, vsaj v okviru te tožbe, ne trdijo, da je bila kršena pravica do poštenega sojenja in domneve nedolžnosti, ki jo imajo druga, tretja in četrta tožeča stranka v okviru sodnih postopkov zoper njih. Vendar so te zadnje stranke uvrščene v Prilogo k Sklepu 2011/172 zato, ker so zoper njih uvedeni sodni postopki, povezani s kazenskimi postopki zoper prvo tožečo stranko. Iz tega je torej treba sklepati, da tožeče stranke menijo, da neveljavnost uvrstitve prve tožeče stranke zaradi kršitev njenih temeljnih pravic povzroči tudi neveljavnost uvrstitve druge, tretje in četrte tožeče stranke.

175 Najprej je treba preučiti drugi del.

1) Drugi del: podaljšanje uvrstitve tožečih strank je v nasprotju s cilji iz uvodne izjave 1 Sklepa 2011/172

176 Treba je spomniti, da – kot je bilo ugotovljeno v točki 68 zgoraj – namen Sklepa 2011/172, in sicer olajšati egiptovskim organom, da dokažejo nezakonito prisvojitve javnih sredstev, in ohraniti možnost teh organov, da izterjajo premoženjsko korist, pridobljeno s to nezakonito prisvojitvijo, ni upošteven

glede na cilje spodbujanja demokracije, pravne države in človekovih pravic iz uvodne izjave 1 navedenega sklepa, h katerim ta zamrznitev premoženja prispeva, če sta navedeno dokazovanje in navedena izterjava izpostavljena odrekanju sodnega varstva ali celo samovoljna.

- 177 V nasprotnem primeru taka zamrznitev sredstev očitno ne bi mogla prispevati ne k boju egiptovskih organov proti nezakoniti prisvojitvi javnih sredstev ne k ciljem politike spodbujanja demokracije, pravne države in človekovih pravic, politike, na področje katere spada Sklep 2011/172, ter bi bila torej očitno nesorazmerna glede na te cilje.
- 178 Vendar v okviru tega dela tožeče stranke trdijo, da elementi, ki so jih predložile Svetu, dokazujejo, da bi lahko ta pričakoval, da egiptovski organi prvi tožeči stranki ne bodo zagotovili poštene, neodvisne in nepristranske obravnave v okviru kazenskih postopkov zoper njo. Zato se morajo, da bi bilo to utemeljevanje sprejeto, elementi, ki so jih predložile tožeče stranke, očitno nanašati na dovolj hude kršitve pravice do poštenega sojenja in domneve nedolžnosti prve tožeče stranke, da lahko Svet sklepa, da bodo tej stranki verjetno povzročile nepopravljivo škodo v okviru zadevnega kazenskega postopka in da bo rezultat tega verjetno odrekanje sodnega varstva. Ti elementi morajo torej biti dovolj prepričljivi, da lahko Svet le na njihovi podlagi ugotovi, da ne more več podaljšati zamrznitve premoženja tožečih strank, ne da bi sprejel sklep, ki je očitno neustrezen glede na njegove cilje.
- 179 V zvezi s tem je treba, kolikor se ta del nanaša na podaljšanje Sklepa 2011/172 leta 2015, spomniti, da so tožeče stranke pred Sklepom 2015/486 Svetu predložile med drugim poročili osebe D. in osebe M., opisani v točkah od 92 do 98, ki neposredno obravnavata vprašanje kršitev pravice do poštenega sojenja in domneve nedolžnosti prve tožeče stranke v okviru konkretnih kazenskih postopkov. Treba je opozoriti tudi, da se je lahko Svet – kot izhaja iz točk 99 in 103 zgoraj – takrat prav tako seznanil z razlogi za sodbe egiptovskega kasacijskega sodišča, ki je odločalo v okviru teh kazenskih postopkov, pri čemer so bili lahko ti razlogi upoštevni za presojo trditve tožečih strank v zvezi z navedenimi kršitvami. Nazadnje, elementi v zvezi z egiptovskim sodnim sistemom iz točk od 140 do 142 zgoraj bi lahko predstavljali okoliščine, ki se upoštevajo pri presoji verjetnosti tveganja, da bo rezultat kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko zaradi takih kršitev spremenjen.
- 180 Najprej je treba poudariti, da poročili osebe D. in osebe M. vsebujeta nekatere elemente, ki kažejo, da več elementov pravice do poštenega sojenja ni bilo upoštevanih v fazah kazenskega postopka, spremljanih v teh poročilih, ter da je v obeh ugotovljeno, da obstaja tveganje pravne šibkosti odločb, s katerimi bo odločeno o utemeljenosti obtožb zoper prvo tožečo stranko.
- 181 Na prvem mestu, zadevni poročili vsebujeta nekatere ugotovitve, ki kažejo, da razmere, v katerih so potekale obravnave, ki jih opisujeta, niso bile popolnoma primerne za uveljavljanje pravic do obrambe obtožencev, vključno s prvo tožečo stranko, prvič, ker so odvetniki težko in prva tožeča stranka še težje spremljali potek obravnave in v njej sodelovali v običajnih pogojih, drugič, ker so imeli odvetniki prve tožeče stranke težave pri komuniciranju z njo ter, tretjič, zaradi omejitev, ki jih je kazensko sodišče uvedlo glede možnosti obtožencev in njihovih zastopnikov, da predstavijo dokaze, privedejo razbremenilne priče in učinkovito izpodbijajo obremenilne dokaze in pričevanja ter celo da sami obtoženci dobijo besedo.
- 182 Na drugem mestu, v zadevnih poročilih, zlasti v poročilu osebe D., se v bistvu trdi, da je zaskrbljenost prve tožeče stranke, da bo obravnavana pristransko, objektivno utemeljena. Po eni strani v skladu s poročilom osebe D. posebno kratke preiskave tožilstva in dejstvo, da niso bili zaslišani drugi egiptovski gospodarstveniki, upravičeni do brezplačnih energetskih dovoljenj, kažejo pristransko manj ugodno obravnavo navedene osebe, zaradi česar so te preiskave neustrezne. Poleg tega avtor tega poročila meni, da se je podobna pristranskost sodišča na obravnavah pokazala v tem, da je kazensko sodišče drugače obravnavalo različne obremenilne intervencije in celo sovražno vedenje, ki so ga izzvale obremenilne priče, na eni strani ter intervencije odvetnikov na strani obrambe in obtožencev

na drugi strani. Po drugi strani je v poročilu osebe M. ugotovljeno pomanjkanje nepristranskosti zadevnega kazenskega sodišča zaradi prostorske bližine članov sodniškega senata in tožilca ter zaradi intervencij predsednika senata, za katere se je zdelo, da se z njimi želi ugodneje obravnavati tožilstvo.

- 183 Na tretjem mestu, iz poročil osebe D. in osebe M. izhaja, da sta menili, da niso bili izpolnjeni pogoji za ohranitev spoštovanja domneve nedolžnosti prve tožeče stranke. Oseba D. se na eni strani sklicuje na nezadostno preučitev dokazov v okviru preiskav obtožencev, ki je bila po njenem mnenju izvedena z naglico, in na drugi strani na prednost, ki jo je kazensko sodišče dalo tožilstvu z vodenjem poteka obravnave, ki je po njenem mnenju dajalo vtis, da se je kazensko sodišče balo, „da mu bo očitan sovražen odnos do državljanov“. Oseba M. meni, da so lahko ukrepi fizične osamitve obtožencev na obravnavi na eni strani in medijsko poročanje o obravnavi, ki jo šteje za vsiljivo, na drugi strani škodili spoštovanju tega načela.
- 184 Na četrtem in zadnjem mestu, oseba D. v svojem poročilu izraža pomisleke glede neodvisnosti sodnih organov v obravnavanem primeru na podlagi istih pokazateljev, kot so tisti, zaradi katerih ima pomisleke glede njihove nepristranskosti. Poudarja zlasti, da po njenem mnenju strah pred javnim mnenjem verjetno vpliva na presojo sodnika o krivdi prve tožeče stranke.
- 185 Dalje, iz dveh sodb egiptovskega kasacijskega sodišča izhaja, da je v okviru kazenskih postopkov v zadevah št. 38 in št. 291 iz leta 2011 navedeno sodišče ugotovilo, da niso bili upoštevani ugovori tožečih strank na eni strani in njihovi predlogi za prekinitev postopka na drugi. Poleg tega je treba poudariti, da se v treh zadevnih kazenskih postopkih (zadeve št. 38, št. 107 in št. 291 iz leta 2011) prvostopenjskemu sodišču med drugim očita, da ni dokazalo, da krivda obtožencev temelji na natančnih dokazih, v zadevi št. 291 iz leta 2011 pa, da je predpostavljalo krivdo prve tožeče stranke v zvezi z dejanji nezakonite prisvojitve javnih sredstev, na katera sta se nanašali dve drugi zadevi, ki je bila osnovni pogoj, potreben za ugotovitev njene krivde za dejanja pranja denarja, ki so bila predmet postopka.
- 186 Nazadnje, treba je poudariti, da so bile v poročilih IBAHRI ugotovljene nekatere značilnosti in nekatere pomanjkljivosti, lastne egiptovskemu sodnemu sistemu, ki lahko vplivajo na neodvisnost sodnih organov (glej točki 140 in 141 zgoraj).
- 187 Pri tem je treba poudariti, da ne glede na upoštevnost elementov v zadevnih dokumentih za presojo obstoja kršitev pravice do poštenega sojenja in spoštovanja domneve nedolžnosti prve tožeče stranke, ti sami po sebi niso bili taki, da bi lahko Svet na njihovi podlagi sklepal, da so na zanesljivost kazenskih postopkov zoper to osebo verjetno nepopravljivo škodljivo vplivale hude kršitve navedenih pravic, ter da bi bil Svet zaradi njih obvezan, da dokončno odpravi uvrstitev tožečih strank. Ob upoštevanju vseh informacij, ki jih je Svet imel na voljo ob sprejetju Sklepa 2015/486, namreč predpostavka, da lahko ti postopki, nasprotno, pripeljejo do končne odločitve, ki ne bo neustrezna zaradi takih kršitev, ni bila neverodostojna.
- 188 Na datum sprejetja Sklepa 2015/486 je iz informacij, ki so jih predložili egiptovski organi v zvezi s stanjem kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko (glej točke 82, 83 in 87 zgoraj), izhajalo, da so bile po tem, ko je egiptovsko kasacijsko sodišče razveljavilo prvostopenjske sodbe, zadeve vrnjene prvostopenjskemu sodišču in so potekale naprej. Poleg tega je bilo navedeno, da je bilo v zadevi št. 107 iz leta 2011 zahtevano izvedensko mnenje in da je bil v zadevi št. 291 iz leta 2011 postopek začasno prekinjen, dokler ne bo dokončno odločeno v zadevah št. 38 in 107 iz leta 2011.
- 189 Zato je lahko Svet na podlagi teh informacij utemeljeno menil, da je pristojno egiptovsko sodišče sposobno, da ponovno odloča o vsebini zadeve, ki mu jo je egiptovsko kasacijsko sodišče vrnilo, v razmerah, v katerih ni okoliščin, za katere se v poročilih oseb D. in M. trdi, da kršijo pravico prve tožeče stranke do poštenega sojenja, ter da zato te razmere preprečujejo tveganje, da te odločbe ne bi bile zanesljive.

- 190 Zlasti je iz teh informacij razvidno, da so bile v zadevnih zadevah nekatere ugotovitve, na katerih temelji razveljavitev, ki jo je izreklo egiptovsko kasacijsko sodišče, upoštevane v okviru ponovljenega postopka. Tako ne more biti izključeno, da je namen zahtevanega izvedenskega mnenja v okviru zadeve št. 107 iz leta 2011 upoštevati ugotovitev navedenega sodišča, da naklep obtožencev ni bil dokazan. Podobno se zdi, da je začasna prekinitev postopka v zadevi št. 291 iz leta 2011 odgovor na ugotovitev tega istega sodišča, da je prvostopenjsko sodišče za to, da bi lahko odločilo v navedeni zadevi, predpostavljalo krivdo prve tožeče stranke za dejanja nezakonite prisvojitve javnih sredstev, na katera sta se nanašali zadevi št. 38 in št. 107 iz leta 2011.
- 191 Poleg tega na datum sprejetja Sklepa 2015/486 tožeče stranke niso predložile elementov, iz katerih bi bilo razvidno, da je bila kršena pravica prve tožeče stranke do poštenega sojenja ter domneve nedolžnosti v okviru vrnitve zadev št. 38, št. 107 in št. 291 iz leta 2011 v ponovno odločanje prvostopenjskemu sodišču po odločbah, ki jih je sprejelo egiptovsko kasacijsko sodišče.
- 192 V vsakem primeru je lahko Svet na podlagi memoranduma PGO z dne 9. februarja 2015 sklepal, da bo imela prva tožeča stranka možnost, da na egiptovskem kasacijskem sodišču vloži novo pritožbo zoper prihodnjo odločbo prvostopenjskega sodišča, kasacijsko sodišče pa bo po potrebi dokončno odločilo o vsebini, če bo pritožbo sprejelo. Tožeče stranke pred Splošnim sodiščem točnosti teh informacij niso izpodbijale.
- 193 Treba je torej ugotoviti, da na datum sprejetja Sklepa 2015/486 informacije, ki jih je imel na voljo Svet, niso omogočale domneve, da bo prva tožeča stranka verjetno obsojena zaradi kršitev njene pravice do poštenega sojenja in spoštovanja domneve nedolžnosti ter da bo s temi kršitvami tožečim strankam verjetno povzročena nepopravljiva škoda. Odločitev o nadaljšanju uvrstitve tožečih strank v Prilogo k Sklepu 2011/172 torej ni bila očitno neustrezna glede na cilje zamrznitve njihovega premoženja in politiko pomoči egiptovskim organom, v okvir katere spada navedena zamrznitev.
- 194 Elementi, ki so jih tožeče stranke predložile pred sprejetjem Sklepa 2016/411 in Sklepa 2017/496, niso bili taki, da bi Svet v letih 2016 in 2017 na njihovi podlagi spremenil svoje stališče glede tega, ali je treba podaljšati njihovo uvrstitev.
- 195 Na eni strani tožeče stranke v okviru prve vloge za prilagoditev navajajo tri elemente, in sicer, prvič, pravno mnenje svojih egiptovskih pravnih zastopnikov z dne 10. marca 2016, iz katerega izhaja, da je bila z odločbo egiptovskega sodišča z dne 23. februarja 2011 o potrditvi sklepa o zamrznitvi njihovih sredstev, ki ga je izdal egiptovski državni tožilec 21. februarja 2011, kršena njihova pravica do poštenega sojenja, drugič, skupno trajanje različnih zapornih kazni, na katere je bila obsojena prva tožeča stranka, ki pomeni nečloveško in ponižujoče ravnanje v smislu člena 4 Listine in člena 3 EKČP, ter tretjič, dejstvo, da se egiptovski organi v svojem dopisu z dne 2. februarja 2016 sklicujejo na več sodnih preiskav, o katerih prva tožeča stranka in njeni pravni zastopniki niso bili obveščeni, kar izhaja iz dokumenta teh zastopnikov z dne 28. februarja 2016.
- 196 Kar zadeva prvi element, in sicer pravno mnenje egiptovskih pravnih zastopnikov tožečih strank z dne 10. marca 2016, ni sporno, da so ga tožeče stranke priložile dopisu z dne 14. marca 2016, ki ga je vsaka od njih poslala Svetu.
- 197 V zvezi s tem je treba poudariti, najprej, da je mogoče, tako kot izhaja iz dopisa egiptovskih organov z dne 14. marca 2016, sodne odločbe o potrditvi sklepov o zamrznitvi sredstev, ki jih izda egiptovski državni tožilec, izpodbijati v roku treh mesecev. Teh informacij tožeče stranke ne izpodbijajo. V pravnem mnenju njihovih pravnih zastopnikov v Egiptu, na katero se sklicujejo tožeče stranke, ni navedena pritožba zoper odločbo egiptovskega sodišča z dne 23. februarja 2011 ali vsebina morebitne sodbe, s katero je bilo odločeno o taki pritožbi. Zato tudi če bi se predpostavljalo, da so trditve iz tega pravnega mnenja dovolj prepričljive, iz njih nikakor ne izhaja, da sodno varstvo, ki ga egiptovsko pravo določa za odločbe, kot je tista z dne 23. februarja 2011, ni učinkovito.

- 198 Dalje, tožeče stranke ne izpodbijajo tega, da je sklep o zamrznitvi sredstev z dne 21. februarja 2011, potrjen s sodno odločbo z dne 23. februarja 2011, utemeljen z obstojem potekajočega kazenskega postopka v zadevi št. 38 iz leta 2011 zaradi dejanj, ki jih je egiptovski državni tožilec opredelil za nezakonito prisvojitve javnih sredstev, in s potrebo po tem, da se preventivno prepreči izginotje sredstev, ki so bila morda prisvojena nezakonito. Zato ne glede na utemeljenost kazenske opredelitve navedenih dejanj, ki se v okviru tega tožbenega razloga ne izpodbija, kršitve, zatrjevane v pravnem mnenju z dne 10. marca 2016, nikakor ne morejo biti take, da bi izpodbile utemeljenost navedenega sklepa in njegovo uporabo za premoženje vseh tožečih strank. Poleg tega ni sporno, da je, tako kot izhaja iz istega dopisa egiptovskih organov, četrta tožeča stranka od egiptovskega državnega tožilca na svojo zahtevo pridobila izvzetje s področja uporabe – med drugim – sklepa o zamrznitvi sredstev z dne 21. februarja 2011 za določeno premoženje, ki ga je imela pred poroko. Zato je videti, da odločba o potrditvi sklepa o zamrznitvi sredstev z dne 23. februarja 2011 ne izključuje možnosti, da druga, tretja in četrta tožeča stranka predložijo zahteve glede izključitve določenega premoženja s področja uporabe navedenega sklepa ter da se tako njegovi negativni vplivi na njihovo lastninsko pravico omejijo na tisto, kar je potrebno za izpolnitev ciljev navedenega sklepa. Zato je Svet pravilno menil, da je ta sklep, na katerega se je oprl pri uvrstitvi teh oseb, zanesljiv, ne glede na trditve iz pravnega mnenja z dne 10. marca 2016.
- 199 Nazadnje, ni sporno, da sta bila – kot izhaja iz dopisa egiptovskih organov z dne 14. marca 2016 – za vse tožeče stranke v zvezi z zadevama št. 107 in št. 291 iz leta 2011 izdana še dva druga sklepa o zamrznitvi premoženja ter da sta ta sklepa na datum tega dopisa še veljala. Zato tudi če bi se predpostavljalo, da bi bilo mogoče s trditvami iz pravnega mnenja z dne 10. marca 2016 izpodbijati možnost, da se Svet opre na sklep z dne 21. februarja 2011 pri uvrstitvi druge, tretje in četrte tožeče stranke, ga te trditve nikakor ne bi mogle obvezati, da ustavi podaljšanje te uvrstitve, saj lahko ta temelji vsaj na drugih zgoraj navedenih sklepih.
- 200 Kar zadeva drugi element, in sicer skupno trajanje zapornih kazni, na katere je bila obsojena prva tožeča stranka, če se predpostavlja, da je ta element upošteven pri presoji kršitve pravice prve tožeče stranke do poštenega sojenja in domneve nedolžnosti, iz listin iz spisa ne izhaja, da je bil predložen Svetu pred sprejetjem Sklepa 2016/411. V vsakem primeru je dovolj ugotoviti, da sodba ESČP z dne 9. julija 2013, Vinter in drugi proti Združenemu kraljestvu (CE:ECHR:2013:0709JUD006606909), na katero se sklicujejo tožeče stranke v podporo svojim trditvam, ne omogoča ugotovitve, da obsodba na tako dolgo zaporno kazen, kot je tista, ki je seštevek kazni, na katere je bila obsojena prva tožeča stranka, sama po sebi, ne glede na pogoje izvršitve teh kazni, pomeni kršitev prepovedi nečloveškega in ponižujočega ravnanja. Poleg tega je bilo skupno trajanje zaporne kazni v dolžini 54 let, ki ga navajajo tožeče stranke, izračunano na podlagi obsodb, ki jih je izreklo prvostopenjsko sodišče v okviru kazenskih postopkov v zadevah št. 38, št. 107 in št. 291 iz leta 2011. Vendar je te odločbe egiptovsko kasacijsko sodišče razveljavilo in ni mogoče predpostavljati, da bodo v okviru ponovljenega postopka prvi tožeči stranki ponovno izrečene zaporne kazni podobnega skupnega trajanja. Domnevna kršitev je torej vsekakor povsem hipotetična.
- 201 Kar zadeva tretji element, in sicer sodne preiskave, o katerih prva tožeča stranka in njeni pravni zastopniki niso bili obveščeni, je treba ugotoviti, da se ta element nanaša na preiskave v treh zadevah, ki se nanašajo na dejanja pranja denarja v zadevi št. 376 iz leta 2013, dejanja pridobitve protipravne premoženjske koristi v zadevi št. 4 iz leta 2011 in ponovno dejanja pranja denarja v zadevi št. 274 iz leta 2012 (ki je postala zadeva št. 244 iz leta 2015). V nasprotju s kazenskimi postopki v zadevah št. 38, št. 107 in št. 291 iz leta 2011 ni mogoče iz nobene navedbe o teh zadevah v dopisu egiptovskih organov z dne 2. januarja 2016 ugotoviti povezave med temi preiskavami in dejanji nezakonite prisvojitve javnih sredstev v smislu člena 1(1) Sklepa 2011/172. Zato se Svet nikakor ni mogel opreti na te preiskave pri uvrstitvi tožečih strank (glej v tem smislu sodbo z dne 28. maja 2013, Al Matri/Svet, T-200/11, neobjavljena, EU:T:2013:275, točki 48 in 73), tako da kršitve, domnevno storjene v okviru teh preiskav, nikakor niso mogle vplivati na podaljšanje uvrstitve tožečih strank.

- 202 Na drugi strani, tožeče stranke v drugi vlogi za prilagoditev poleg tega navajajo odreditev pripora prve tožeče stranke dne 7. marca 2017, s čimer so bile po njihovem mnenju kršene upoštevne določbe egiptovske ustave, člen 143 egiptovskega zakona o kazenskem postopku in jamstva proti samovoljnemu priporu iz člena 5 EKČP.
- 203 Glede na informacije, ki so jih predložile tožeče stranke, je bila prva tožeča stranka najprej priprta v zadevi št. 107 iz leta 2011 za obdobje 30 mesecev, dokler ta ni bil končan z določbo kazenskega sodišča z dne 5. avgusta 2013, ker se je izteklo najdaljše obdobje 18 mesecev, ki ga za to določa člen 143 egiptovskega zakona o kazenskem postopku. Tožeče stranke menijo, da je odreditev pripora za to osebo po obravnavi 7. marca 2017 v isti zadevi v nasprotju s temi določbami in ni utemeljena z nobenim razlogom. V podporo tem trditvam so predložile predvsem kopijo člena 54 egiptovske ustave z dne 18. januarja 2014 in člena 143 zakona o kazenskem postopku, mnenja egiptovskih pravnikov o uporabi te določbe, predlog za takojšnjo izpustitev prve tožeče stranke, ki so ga vložili njihovi pravni zastopniki v Egiptu 8. aprila 2017, in sodno prakso ESČP v zvezi s členom 5 EKČP.
- 204 Vendar je treba poudariti, da je prva tožeča stranka v dopisu Svetu z dne 7. marca 2017 trdila samo, da je bil pripor zanjo po mnenju njenih pravnih zastopnikov v Egiptu odrejen v nasprotju z njeno pravico do poštenega sojenja ter da je bila že več kot tri leta v priporu in da je obsodbe proti njej egiptovsko kasacijsko sodišče razveljavilo. Nasprotno, prva tožeča stranka v svojem dopisu ni navedla elementov, ki so jih tožeče stranke predložile Splošnemu sodišču v podporo svojim trditvam o kršitvi določb egiptovskega nacionalnega prava in jamstev proti samovoljnemu priporu, vključno s kopijo upoštevnihi določb egiptovskega nacionalnega prava. Poleg tega iz listin iz spisa ne izhaja, da je prva tožeča stranka pred sprejetjem Sklepa 2017/496 Svetu predložila konkretne elemente, s katerimi bi podkrepila svojo trditev, da je bila dejansko priprta po obravnavi z dne 7. marca 2017.
- 205 Treba je opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso zakonitost akta Unije presojati glede na dejanske in pravne okoliščine, ki so obstajale na dan sprejetja tega akta (glej sodbi z dne 3. septembra 2015, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Komisija, C-398/13 P, EU:C:2015:535, točka 22 in navedena sodna praksa, in z dne 4. septembra 2015, NIOC in drugi/Svet, T-577/12, neobjavljena, EU:T:2015:596, točka 112 in navedena sodna praksa).
- 206 Zato se zakonitost podaljšanja uvrstitve tožečih strank leta 2017 ne more presojati glede na dokaze, ki so jih te prvič predložile v okviru druge vloge za prilagoditev, navedene v točkah 202 in 203 zgoraj. Na te dokaze se namreč nikakor ni mogoče utemeljeno sklicevati pri dokazovanju napake Sveta pri oceni elementov, s katerimi so ga tožeče stranke seznanile pred sprejetjem zlasti Sklepa 2017/496.
- 207 V teh okoliščinah, tudi če bi se predpostavljalo, da je odreditev pripora za prvo tožečo stranko upoštevna pri presoji kršitev njene pravice do poštenega sojenja in domneve nedolžnosti, informacije, predložene Svetu na datum sprejetja Sklepa 2017/496, nikakor niso omogočale ugotovitve, da je očitno obstajala ali sploh bila verjetna huda kršitev temeljnih pravic prve tožeče stranke, tako da bi bilo podaljšanje njene uvrstitve očitno v nasprotju s cilji Sklepa 2011/172.
- 208 Te informacije po eni strani namreč niso omogočale, da bi se dovolj prepričljivo preverilo, ali je bila prva tožeča stranka dejansko v priporu in kako dolgo. Na drugi strani okoliščine, da je bila prva tožeča stranka že prej v priporu za obdobje, ki je presevalo tri leta, in da so bile zaporne kazni, na katere je bila obsojena, razveljavljene, same po sebi niso bile take, da bi kazale na nezakolitost ali samovoljnost tega pripora. Zato te informacije Sveta niso mogle obvezati, da uvrstitev prve tožeče stranke ustavi.
- 209 Drugi del drugega tožbenega razloga je torej treba zavrniti.

2) Prvi del: Svet se ni prepričal, da so temeljne pravice tožečih strank spoštovane, in je uporabil neizpodbojno domnevo, da egiptovski organi to spoštovanje upoštevajo

- 210 Tožeče stranke v bistvu trdijo, da glede na določbe Pogodbe EU in načela prava Unije, ki urejajo obveznosti Sveta v zvezi s spoštovanjem temeljnih pravic, Svet ob elementih, ki so mu bili predloženi, ne bi smel na njihovo škodo uporabiti neizpodbojne domneve, da je bila spoštovana pravica prve tožeče stranke do poštenega sojenja in spoštovanja domneve nedolžnosti, ter zaradi tega opustiti preverjanja. Po njihovem mnenju je Svet s podaljšanjem njihove uvrstitve zlasti na podlagi kazenskih postopkov v zvezi s to osebo, ne da bi opravil preiskave, še utrdil kršitev njenih pravic v okviru teh postopkov.
- 211 V zvezi s tem je treba spomniti, da je Svet v okviru sprejetja omejevalnih ukrepov, ki imajo za zadevne osebe različen obseg, zavezan načelu dobrega upravljanja, ki med drugim zahteva, da skrbno in nepristransko preuči dokaze, ki so mu predloženi, zlasti glede stališč in morebitnih razbremenilnih dokazov, ki mu jih predložijo te osebe (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točke 114, 115 in 119).
- 212 Zato se zaradi učinkovitosti sodnega nadzora, ki ga zagotavlja člen 47 Listine, zahteva načeloma celovit nadzor zakonitosti razlogov, na katerih temelji sklep o uvrstitvi imena na seznam oseb, za katere veljajo omejevalni ukrepi. Sodišče Unije se mora zlasti prepričati, da ta sklep, ki ima individualen obseg za zadevno osebo, temelji na dovolj trdni dejanski podlagi (glej v tem smislu sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 49 in navedena sodna praksa).
- 213 Zlasti, kot je Splošno sodišče ugotovilo v točki 69 zgoraj, v okviru sistema omejevalnih ukrepov iz Sklepa 2011/172 obstoj sodnih postopkov v Egiptu zoper zadevno osebo ne more pomeniti dovolj trdne dejanske podlage, če se lahko predpostavlja, da odločba, ki bo sprejeta ob koncu teh postopkov, ne bo zanesljiva oziroma bo zlasti v nasprotju z zahtevami, ki izhajajo iz pravice do poštenega sojenja in spoštovanja domneve nedolžnosti.
- 214 V skladu s temi zgoraj navedenimi splošnimi načeli je torej Splošno sodišče pristojno za načeloma celovit nadzor nad tem, ali je Svet izpolnil svojo dolžnost skrbne in nepristranske preučitve ter se prepričal, da se lahko kazenski postopki zoper prvo tožečo stranko štejejo za zanesljive. Zlasti ta nadzor pomeni preverjanje, ali je Svet pravilno presodil, da ima na voljo dovolj elementov, da lahko šteje, da je bilo tako v obravnavanem primeru, ne glede na drugačne trditve tožečih strank.
- 215 Vsekakor se od Sveta ne more zahtevati, da bi moral od egiptovskih organov zahtevati dodatne informacije, če ni bilo konkretnih dokazov v podporo tem trditvam. Vendar nima nobene diskrecijske pravice za ugotavljanje, ali bi zaradi elementov, ki so jih predložile tožeče stranke, moral to storiti (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točke od 68 do 73).
- 216 V obravnavanem primeru je Splošno sodišče v točkah od 110 do 112 zgoraj glede na dokumente, ki so bili na voljo Svetu, in pojasnila, ki jih je predložil Svet o tem, ugotovilo, da je Svet menil, da elementi, ki so jih predložile tožeče stranke, ne glede na njihovo upoštevnost in verodostojnost, ne izpodbijajo ocene, ki jo je lahko opravil glede spoštovanja temeljnih pravic, zagotovljenih v okviru egiptovskih sodnih postopkov, med drugim na podlagi memoranduma PGO z dne 9. februarja 2015, potrjenega z memorandumom NCRAA z dne 5. decembra 2016. Poleg tega [zaupno].
- 217 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da glede na elemente, ki so jih predložile tožeče stranke, in informacije, ki so bile na voljo Svetu na datum sprejetja izpodbijanih sklepov, Svet ni mogel biti obvezan, da opravi dodatna preverjanja.

- 218 Kot prikazuje opis vsebine memoranduma PGO z dne 9. februarja 2015 v točkah 85 in 86, ta memorandum in memorandum NCRAA z dne 5. decembra 2016 z enako vsebino le predstavljata pravni okvir, v katerega spadajo kazenski postopki zoper osebe, uvrščene na seznam, priložen Sklepu 2011/172, ter dajeta splošna jamstva glede tega, da egiptovski sodni organi spoštujejo pravico do poštenega sojenja in domnevo nedolžnosti. Ne vsebujeta pa posebnih elementov odgovora na trditve tožečih strank glede kršitve teh pravic v okviru kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko in na elemente v podporo tem trditvam, ki izhajajo predvsem iz poročil osebe D. in osebe M.
- 219 Vendar kot je bilo navedeno v točki 188 zgoraj, je imel Svet na datum sprejetja Sklepa 2015/486 na voljo nekatere informacije o poznejših fazah kazenskih postopkov, na katere so se nanašale trditve o kršitvi temeljnih pravic.
- 220 Na prvem mestu, Svet je bil vsaj od leta 2014 obveščen o tem, da je egiptovsko kasacijsko sodišče razveljavilo obsodbe, izrečene zoper prvo tožečo stranko na prvi stopnji. Svet je lahko torej utemeljeno menil, da kršitve pravice do poštenega sojenja in spoštovanja domneve nedolžnosti prve tožeče stranke, ki jim je bil zlasti v skladu s poročili osebe D. in osebe M. izpostavljen postopek, v katerem so bile izrečene te obsodbe, niso mogle več, tudi če bi bile dokazane, spremeniti zanesljivosti zadevnih kazenskih postopkov.
- 221 Vsebina zadevnih sodb egiptovskega kasacijskega sodišča, s katerimi se je Svet – kot je bilo navedeno v točki 103 zgoraj – že lahko seznanil v okviru tožb tožečih strank v zadevah od T-375/14 do T-378/14, je omogočala potrditev te analize. Iz razlogov za te sodbe namreč izhaja, da odločbe prvostopenjskega sodišča niso bile razveljavljene samo zaradi nepravilnosti v postopku, temveč zaradi napačne uporabe prava, ki je vplivala na sklepanje, na katerem so temeljile te odločbe, v celoti ter ki se je – kot je bilo ugotovljeno v točki 185 zgoraj – nanašala na pomanjkljivosti glede upoštevanja ugovorov obtožencev in dokazovanja njihove krivde. Zato je mogoče iz tega sklepati, da je v okviru vrnitve zadeve v odločanje prvostopenjskemu sodišču to pristojno, da ponovno v celoti vsebinsko preuči odgovornost obtožencev in jih po potrebi na tej podlagi kaznuje.
- 222 Poleg tega je lahko Svet na podlagi teh sodb legitimno sklepal, da je sodno varstvo, ki ga zagotavlja možnost v egiptovskem kazenskem pravu, da se vloži pritožba na egiptovskem kasacijskem sodišču, učinkovito, kar zadeva prvo tožečo stranko, ter pomeni konkretno jamstvo varstva njene pravice do poštenega sojenja in domneve nedolžnosti. To analizo lahko potrdi dejstvo, da je bilo v okviru kazenskih postopkov v zadevah št. 38 in št. 291 iz leta 2011 z zadevnimi sodbami tega sodišča odrejeno, da se zadevi predložita v ponovno odločanje drugemu senatu in da se v okviru kazenskega postopka v zadevi št. 107 iz leta 2011 zadeva predloži v ponovno odločanje drugemu sodišču.
- 223 Na drugem mestu, kot je bilo navedeno v točki 190 zgoraj, iz izvedenskega mnenja, zahtevanega v okviru zadeve št. 107 iz leta 2011, in začasne prekinitve postopka v okviru zadeve št. 291 iz leta 2011 do izreka odločbe, s katero bo dokončno odločeno v zadevah št. 38 in št. 107 iz leta 2011, česar tožeče stranke niso izpodbijale, je bilo mogoče sklepati, da je prvostopenjsko sodišče upoštevalo ugotovitve egiptovskega kasacijskega sodišča, zaradi katerih so bile obsodbe prve tožeče stranke razveljavljene.
- 224 Na tretjem mestu, možnost, omenjena v memorandumu PGO z dne 9. februarja 2015, da se v okviru kazenskih zadev vloži še ena pritožba na egiptovsko kasacijsko sodišče, ki – če je sprejeta – vodi do odločbe tega sodišča, s katero je dokončno odločeno o vsebini, je pomenila element, ki je bil sicer sam po sebi nezadosten za odpravo vsega tveganja kršitev temeljnih pravic prve tožeče stranke, ki pa je bil kljub temu upošteven v obravnavanem primeru.
- 225 Ker so namreč – kot je bilo ugotovljeno v točki 222 zgoraj – razlogi za sodbe egiptovskega kasacijskega sodišča pomenili, da obstaja učinkovito sodno varstvo, je lahko Svet utemeljeno predpostavljal, da če bi prva tožeča stranka vložila drugo pritožbo zoper odločbe prvostopenjskega sodišča, ki je ponovno odločalo o zadevnih kazenskih postopkih, bi ji bilo tako sodno varstvo ponovno odobreno.

- 226 Na četrtem in zadnjem mestu, iz točke 191 zgoraj izhaja, da tožeče stranke na dan sprejetja Sklepa 2015/486 niso predložile nobenega dokaza, ki bi vzbudil utemeljene pomisleke glede tveganja, da je prvostopenjsko sodišče po tem, ko je egiptovsko kasacijsko sodišče zadevne zadeve vrnilo v ponovno odločanje, kršilo pravico prve tožeče stranke do poštenega sojenja in spoštovanja domneve nedolžnosti.
- 227 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je lahko Svet glede na vse informacije, ki jih je imel na zadevni datum na voljo, utemeljeno menil, da ima na voljo dovolj elementov, da lahko sklepa, na eni strani, da domnevne kršitve temeljnih pravic prve tožeče stranke, če se predpostavlja, da so dokazane, ne morejo več vplivati na potek zadevnih kazenskih postopkov ter da, na drugi strani, ne obstajajo utemeljeni razlogi za zaskrbljenost, da bi lahko take kršitve v poznejši fazi spremenile rezultat teh kazenskih postopkov. Zato je lahko Svet na podlagi teh elementov utemeljeno predpostavljal, da so navedeni kazenski postopki zanesljivi, ne da bi bilo treba v zvezi s tem opraviti dodatna preverjanja pri egiptovskih organih.
- 228 Kar zadeva elemente, ki so jih predložile tožeče stranke v zvezi s sprejetjem sklepov 2016/411 in 2017/496, je treba iz njihove analize v točkah od 195 do 208 zgoraj sklepati, da niso bili taki, da bi to oceno izpodbili.
- 229 Po eni strani namreč iz točk od 197 do 201 zgoraj izhaja, da tožeče stranke niso dokazale, da bi lahko kršitve temeljnih pravic, na katere so se sklicevale, da bi izpodbile podaljšanje svoje uvrstitve leta 2016, vplivale na zanesljivost kazenskih postopkov, na katere se je lahko Svet oprl pri tem podaljšanju.
- 230 Po drugi strani iz točk od 204 do 208 zgoraj izhaja, da elementi, ki so jih tožeče stranke predložile Svetu pred sprejetjem Sklepa 2017/496 in ki niso bili dovolj podprti, niso bili taki, da bi sami po sebi vzbudili utemeljene pomisleke glede tveganja, da so bile kršene temeljne pravice prve tožeče stranke z njenim domnevnim priprtjem, ter da Svetu ni mogoče očitati, da ni upošteval elementov, ki so jih tožeče stranke prvič predložile Splošnemu sodišču, da bi dokazale obstoj take kršitve. Svet je pristojen, da presodi, ali je treba zaradi teh zadnjih elementov pri egiptovskih organih po potrebi pridobiti dodatne informacije zaradi morebitnega poznejšega podaljšanja uvrstitve tožečih strank.
- 231 Teh ugotovitev ne morejo izpodbiti sodba švicarskega zveznega splošnega sodišča z dne 12. decembra 2012 ter sodbi ustavnega sodišča Lihtenštajna z dne 28. avgusta 2012 in 30. septembra 2013, na katere se sklicujejo tožeče stranke v podporo svojim trditvam. Kot je bilo navedeno v točkah 101 in 102 zgoraj, so bili namreč s temi sodbami razveljavljeni ukrepi pravne pomoči, sprejeti v zvezi z egiptovskimi organi, in sicer ne zaradi kršitev pravice do poštenega sojenja zadevnih oseb, temveč zaradi tveganja, da bi zadevne osebe utrpele škodo zaradi takih kršitev. Poleg tega, kar zadeva zlasti zadnji dve zgoraj navedeni sodbi, sta se ti nanašali na zahtevo egiptovskih organov na podlagi kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko, zadevno sodišče pa se je izreklo zlasti ob upoštevanju poročil IBAHRI in osebe M., prav tako predloženih Svetu. Kot je bilo navedeno v točki 149 zgoraj, tudi če bi se predpostavljalo, da so ukrepi pravne pomoči, razveljavljeni s temi sodbami, primerljivi z ukrepi v zvezi s tožečimi strankami v obravnavanem primeru, odločbe, ki so jih sprejela navedena sodišča, temeljijo na drugačnih okoliščinah od tistih, s katerimi je bil seznanjen Svet. Kot je bilo ugotovljeno v točkah od 218 do 230 zgoraj, je lahko namreč Svet ob upoštevanju vseh informacij, ki jih je imel na voljo na datum izpodbijanih sklepov, utemeljeno menil, da ne obstajajo utemeljeni razlogi za zaskrbljenost, da bi bil lahko rezultat sodnih postopkov zoper tožeče stranke spremenjen zaradi kršitev njihove pravice do poštenega sojenja in domneve nedolžnosti.
- 232 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da Svet glede na vse informacije, ki jih je imel na voljo, ni storil napake pri presoji elementov, ki so mu jih predložile tožeče stranke v zvezi s kršitvami temeljnih pravic v okviru sodnih postopkov zoper njih v Egiptu, ker je menil, da zaradi njih niso potrebna dodatna preverjanja. Tožeče stranke torej napačno trdijo, da je Svet v njihovo škodo uporabil neizpodbojno

domnevo, da egiptovski organi spoštujejo te pravice, in da je kršil svojo obveznost, da zagotovi tako spoštovanje, zlasti kar zadeva pravice iz členov 47 in 48 Listine. Prvi del drugega tožbenega razloga in zato ta tožbeni razlog v celoti je torej treba zavrni.

2. Tretji tožbeni razlog: nespoštovanje splošnih meril iz člena 1(1) Sklepa 2011/172 in člena 2(1) Uredbe št. 270/2011

233 Tožeče stranke s tretjim tožbenim razlogom trdijo, da podaljšanje njihove uvrstitve ni v skladu s splošnimi merili iz člena 1(1) Sklepa 2011/172 in člena 2(1) Uredbe št. 270/2011, ker Svet na eni strani ni predložil elementov, s katerimi bi bilo mogoče dokazati, da so bile spoznane za odgovorne za nezakonito prisvojitve egiptovskih javnih sredstev, ter na drugi strani ni dokazal, da razlog za to podaljšanje, in sicer dejstvo, da so egiptovski organi zoper njih uvedli sodne postopke zaradi nezakonite prisvojitve javnih sredstev na podlagi Konvencije Združenih narodov proti korupciji (MKZNP), temelji na zadostni dejanski podlagi. Ta tožbeni razlog je v bistvu sestavljen iz štirih delov. Tožeče stranke s prvim delom trdijo, da zoper prvo tožečo stranko niso bili uvedeni sodni postopki zaradi nezakonite prisvojitve javnih sredstev v smislu MKZNP, ker dejanja, ki so ji očitana, ne morejo biti tako opredeljena. Z drugim delom trdijo, da – kot kažejo sodbe egiptovskega kasacijskega sodišča, s katerimi so bile razveljavljene kazenske obsodbe prve tožeče stranke – pregon zoper njo ne temelji na nobenem dokazu. S tretjim delom trdijo, da je sodni pregon zoper prvo tožečo stranko politično motiviran. S četrtem delom v bistvu trdijo, da elementi, ki so jih predložili egiptovski organi v zvezi z individualnimi položaji druge, tretje in četrte tožeče stranke, ne predstavljajo zadostne podlage za njihovo uvrstitev.

234 Svet odgovarja, da tožeče stranke le ponavljajo trditve, ki sta jih Sodišče in Splošno sodišče izrecno zavrnilo v sodbah z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), in z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), ter kršijo načelo pravnomočnosti. Poleg tega v svojih stališčih glede prve vloge za prilagoditev trdi, da je treba razlagi pojma nezakonite prisvojitve javnih sredstev, uporabljenega v okviru sistema omejevalnih ukrepov, uvedenih v okviru Sklepa 2011/172, dati prednost pred drugačno razlago, uporabljeno v okviru drugega sistema omejevalnih ukrepov.

a) Uvodne ugotovitve

235 Na prvem mestu je treba poudariti, da je ta tožbeni razlog brezpredmeten, če se izpodbijani sklepi nanašajo na kršitev meril iz člena 2(1) Uredbe št. 270/2011. Ti sklepi se namreč nanašajo samo na podaljšanje uvrstitve tožečih strank v Prilogo k Sklepu 2011/172. Ta merila se torej v obravnavanem primeru ne uporabljajo. Ta tožbeni razlog je treba torej vsebinsko preučiti samo v delu, v katerem se nanaša na kršitev meril, določenih v členu 1(1) Sklepa 2011/172 ter podaljšanih s sklepi 2015/486, 2016/411 in 2017/496.

236 Na drugem mestu, kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točkah 64 in 65 zgoraj, je bil Svet zaradi narave in cilja zamrznitve premoženja tožečih strank pristojen, da zaradi uvrstitve tožečih strank preveri, da na eni strani dokazi, ki jih je imel na voljo, omogočajo ugotovitev, da zoper te osebe poteka en ali več sodnih postopkov v zvezi z dejanji, ki bi lahko pomenila nezakonito prisvajanje javnih sredstev, ter da na drugi strani ta ali ti postopki omogočajo njihovo opredelitev v skladu z merili iz člena 1(1) Sklepa 2011/172.

237 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da sta se Splošno sodišče in Sodišče, kot je poudaril Svet, že izrekli o tem, ali se je Svet lahko utemeljeno oprl na sodne postopke zoper tožeče stranke pri njihovi prvotni uvrstitvi glede na merila, določena zlasti v členu 1(1) Sklepa 2011/172.

- 238 Splošno sodišče je namreč po eni strani v sodbi z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), menilo, da je lahko Svet utemeljeno uvrstil imena tožečih strank v Prilogo k Sklepu 2011/172 že zato, ker je zoper njih potekal sodni postopek v Egiptu, ki je bil kakor koli povezan s preiskavami o dejanjih nezakonitega prisvajanja javnih sredstev. Merila, opredeljena v členu 1(1) navedenega sklepa, namreč vključujejo osebe, kazensko preganjane zaradi svoje vpletenosti – različnih stopenj – v dejanja nezakonite prisvojitve egiptovskih javnih sredstev, in povezane osebe, zoper katere potekajo postopki, povezani s tem pregonom, zlasti ukrepi zavarovanja, namenjeni ohranitvi premoženja, ki je bilo morda nezakonito prisvojeno (glej v tem smislu sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točke 67, 95 in 97). Poleg tega je Sodišče, ki je odločalo o pritožbi zoper to sodbo v zadevi C-220/14 P, potrdilo sklepanje Splošnega sodišča (sodba z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, točke od 71 do 73).
- 239 Po drugi strani je Splošno sodišče v sodbi z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93, točke od 132 do 134 in od 137 do 140), menilo, da je bilo mogoče glede na dokaze, ki so jih Svetu predložili egiptovski organi, na eni strani šteti, da so ti organi za dejstva, očitana tožeči stranki, uporabili opredelitev, ki ustreza pojmu nezakonite prisvojitve javnih sredstev, ter na drugi strani, da je zoper drugo, tretjo in četrto tožečo stranko, zoper katere je bil izdan sklep o zamrznitvi premoženja egiptovskega državnega tožilca, ki ga je potrdilo kazensko sodišče in je bil povezan s preiskavami o dejanjih nezakonite prisvojitve javnih sredstev, potekal sodni postopek, povezan s preiskavami o nezakoniti prisvojitvi javnih sredstev. Sodišče je menilo, da pri tem sklepanju ni bilo napačne uporabe prava (sodba z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, točke od 75 do 84).
- 240 Poleg tega je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče v zadevi T-279/13, ko je odločalo o tožbi, usmerjeni zlasti proti podaljšanju uvrstitve tožečih strank s Sklepom 2013/144, kot očitno neutemeljen zavrnilo tožbeni razlog, ki se je nanašal na nespoštovanje meril, določenih zlasti v členu 1(1) Sklepa 2011/172, kot je bil podaljšan s Sklepom 2013/144, ker je očitke, navedene v podporo navedenemu tožbenemu razlogu, Splošno sodišče že zavrnilo v zadevi T-256/11 (sklep z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet, T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78, točke od 54 do 64).
- 241 Iz tega izhaja, da tožeče stranke v skladu s sodno prakso glede pravnomočnosti, navedeno v točki 52 zgoraj, v okviru tega tožbenega razloga nimajo pravice izpodbijati zakonitosti svoje prvotne uvrstitve ali podaljšanja svoje uvrstitve s Sklepom 2013/144 s tem, da Splošnemu sodišču predlagajo vprašanja, o katerih je bilo že razsojeno z razlogi za odločbe Splošnega sodišča in Sodišča, navedenimi v točkah od 238 do 240 zgoraj.
- 242 Poleg tega je treba očitke ali trditve, navedene v okviru različnih delov tega tožbenega razloga, ki temeljijo na istih dejanskih in pravnih okoliščinah kot tisti, ki sta jih Splošno sodišče in Sodišče preučila v zgoraj navedenih razlogih za svoje odločbe, zavrnilo kot očitno neutemeljene.
- 243 Vendar je Splošno sodišče, kot je navedeno v točki 53 zgoraj, pristojno, da preveri, ali so tožeče stranke v tem okviru predložile nove dejanske ali pravne okoliščine, ki jih še ni preučilo, in ali so te take, da izpodbijajo skladnost podaljšanja njihove uvrstitve z merili iz člena 1(1) Sklepa 2011/172.
- 244 Na tretjem mestu, treba je poudariti, da je načeloma v okviru podaljšanja uvrstitve tožečih strank izključno Svet pristojen, da preveri, ali zoper tožeče stranke še vedno potekajo isti sodni postopki. Ker se je Svet ob njihovi prvotni uvrstitvi lahko pravno zadostno prepričal, da je bila odgovornost teh oseb pri dejanjih, ki se lahko opredelijo za nezakonito prilastitev javnih sredstev, vsaj zatrjevana v okviru teh postopkov ali pa so bili zoper njih kot povezane osebe uvedeni povezani sodni postopki, se ne more šteti, da bi moral po uradni dolžnosti opraviti tako preverjanje ob vsakem podaljšanju te uvrstitve. Taka obveznost lahko obstaja samo, če obstajajo novi elementi, ki izpodbijajo vpletenost teh oseb ali opredelitev navedenih dejanj.

245 Kot je opozorjeno v točki 66 zgoraj, Svet načeloma ni pristojen za presojo točnosti in upoštevnosti elementov, na katerih temeljijo egiptovski sodni postopki, saj so za to presojo pristojni egiptovski organi. Svet mora zlasti glede na stališča tožeče stranke od egiptovskih organov zahtevati pojasnila v zvezi z navedenimi elementi samo, če ima utemeljene pomisleke glede zadostnosti dokazov, ki so jih ti organi že predložili.

246 Ob upoštevanju teh ugotovitev je treba preučiti več delov tega tožbenega razloga.

b) Prvi del tretjega tožbenega razloga: napačna pravna opredelitev sodnih postopkov zoper prvo tožečo stranko

247 Tožeče stranke v podporo prvemu delu tretjega tožbenega razloga trdijo, da se samo ena od zadev zoper prvo tožečo stranko, in sicer zadeva št. 38 iz leta 2011, nanaša na dejanja, ki so jih egiptovski organi opredelili za nezakonito prisvojitve javnih sredstev. V zvezi s tem trdijo, da dejanja, ki so ji očitana, ne morejo biti opredeljena za nezakonito prisvojitve javnih sredstev v smislu MKZNP, zlasti ker so povezana z dejavnostmi zasebne družbe in ker ta tožeča stranka dejanj, ki so ji očitana, ni storila kot javni uslužbenec. V prvi vlogi za prilagoditev dodajajo, da se samo štiri od zadev v zvezi z njo, ki jih egiptovski organi navajajo v dopisu z dne 2. januarja 2016, nanašajo na sodne postopke. Poleg tega izpodbijajo opredelitev nezakonite prisvojitve javnih sredstev glede na pravo Unije ter zlasti sodno prakso Splošnega sodišča in „splošno mednarodno pravo“. Trdijo tudi, da se mora Svet opreti na avtonomno opredelitev tega pojma, ločeno od obsega, ki mu ga pripisujejo egiptovski organi. V okviru druge vloge za prilagoditev trdijo, da je treba skladnost z opredelitvijo pojma nezakonite prilastitve javnih sredstev v pravo Unije oceniti glede na tri pogoje, ki vključujejo nezakonito uporabo sredstev ali blaga, ki jih ima javni subjekt ali so mu dana v nadzor, za namene, ki so v nasprotju z njihovim namenom, škodo, ki jo utрпи ta subjekt in ki jo je mogoče finančno ovrednotiti, ter to, da je bila z očitano nezakonito prisvojitvijo povzročena škoda spoštovanju pravne države v Egiptu. Ti pogoji naj v obravnavanem primeru ne bi bili izpolnjeni, kar zadeva zadevo št. 38 iz leta 2011. Nazadnje, tožeče stranke menijo, da se zadeve št. 107, št. 291 in št. 639 iz leta 2011 ne nanašajo na dejanja nezakonite prisvojitve javnih sredstev. Po njihovem mnenju se prva od teh zadev nanaša samo na sklenitev nezakonite pogodbe za pridobitev energetskih dovoljenj, druga na obtožbe o pranju denarja in tretja na obtožbe o napakah pri izračunu plačila davka, ki ga mora plačati družba El-Dekheila.

248 Uvodoma je treba poudariti, da je bil v dokumentih, ki so jih egiptovski organi prvotno predložili Svetu in so priloženi tožbi, v zvezi s prvo tožečo stranko naveden samo en kazenski postopek zoper njo, in sicer v zadevi št. 38 iz leta 2011. Kot je navedeno v točki 83 zgoraj, je v posodobljenih informacijah, ki so jih predložili egiptovski organi leta 2014 in 2015, navedenih sedem kazenskih postopkov (zadeve št. 38, št. 107, št. 291, št. 457 in št. 541 iz leta 2011 ter št. 156 in št. 376 iz leta 2013). Nazadnje, kot je bilo navedeno v točki 88 zgoraj, so bili v informacijah, ki so jih egiptovski organi predložili pred sprejetjem Sklepa 2016/411 in Sklepa 2017/496, navedeni trije drugi postopki v teku zoper prvo tožečo stranko v zadevah št. 4 in št. 5482 iz leta 2011 ter št. 244 iz leta 2015.

249 Še vedno uvodoma je treba poudariti, da so tožeče stranke v dopisovanju s Svetom pred podaljšanjem svoje uvrstitve v letih 2015, 2016 in 2017 v bistvu navajale očitke in trditve, predložene v okviru te tožbe v podporo temu delu tretjega tožbenega razloga. Svet je v dopisih z dne 24. marca 2015, 21. marca 2016 in 22. marca 2017 tožečim strankam odgovoril, da zoper prvo tožečo stranko še vedno potekajo sodni postopki zaradi dejanj nezakonite prilastitve javnih sredstev ter da so egiptovska sodišča pristojna, da se izrečejo o vsebini teh postopkov. Kar zadeva posebej zadevo št. 38 iz leta 2011, je Svet v prvem od svojih dopisov navedel, da lahko pojem nezakonite prisvojitve egiptovskih javnih sredstev vključuje dejanja, ki jih stori javni uslužbenec ter ki vključujejo pridobitev premoženjske koristi iz javnih sredstev in njihovo namerno oškodovanje. Poudaril je, da pregon zoper prvo tožečo stranko v navedeni zadevi temelji na predpostavki, da je treba družbo El-Dekheila na datum dejanskega stanja

opredeliti za javno podjetje, ker je imela egiptovska država v njej znaten manjšinski delež in ker je zato treba sredstva te družbe šteti za javna sredstva ter ker je treba prvo tožečo stranko, ki je bila v času dejanskega stanja predsednik upravnega odbora navedene družbe, šteti za javnega uslužbenca.

1) Trditve in očitki, navedeni v podporo predlogom iz tožbe

- 250 Najprej je treba poudariti, da se očitki in trditve, ki jih tožeče stranke navajajo v podporo predlogom iz tožbe, nanašajo izključno na zadevo št. 38 iz leta 2011, pri čemer so tožeče stranke zatrdile, ne da bi to trditev podprle, da lahko samo dejstva iz navedene zadeve izpolnijo merila iz člena 1(1) Sklepa 2011/172. V skladu z ugotovitvami iz točke 244 zgoraj je treba te očitke in trditve preučiti samo glede na elemente, ki so jih egiptovski organi predložili po prvotni uvrstitvi tožečih strank. V delu, v katerem je namen teh očitkov in trditev izpodbiti to prvotno uvrstitev samo, jih je treba zavrnilo kot nedopustne v skladu s točko 241 zgoraj.
- 251 V zvezi s tem je treba poudariti, da je v dokumentu z dne 13. februarja 2014, ki so ga predložili egiptovski organi, navedeno, da se zadeva št. 38 iz leta 2011 nanaša na dejanja pridobitve protipravne premoženjske koristi, za katera je prvi tožeči stranki očitano, da jih je storila kot predsednik upravnega odbora družbe El-Dekheila s pridobitvijo 67-odstotnega deleža v kapitalu te družbe in spremembo cen, ki jih je uporabljala navedena družba, da bi prodajala metalurške proizvode, ki jih je izdelovala njena lastna družba, kot proizvode enega samega in istega subjekta. Sodba egiptovskega kasacijskega sodišča z dne 14. decembra 2013 v zvezi s pritožbo zoper sodbo prvostopenjskega sodišča v navedeni zadevi v bistvu ta opis dejanj, očitanih prvi tožeči stranki, potrjuje. Navedena sodba potrjuje tudi, da je bilo zoper prvo tožečo stranko prav tako ugotovljeno, da je imela egiptovska država delež v zadevni družbi, da je bila ta pod javnim nadzorom in da se je prva tožena stranka kot predsednik upravnega odbora te družbe štela za javnega uslužbenca. Poleg tega je v navedeni sodbi navedeno, da se poleg teh obtožb prvi tožeči stranki očita, da je tej isti družbi El-Dekheila povzročila precejšnje finančne izgube v okviru kreditne pogodbe, ki jo je sklenila v njenem imenu.
- 252 Treba je ugotoviti, da ti elementi ne morejo voditi do izpodbitja ugotovitve Splošnega sodišča v točkah od 137 do 140 sodbe z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), ki jo je potrdilo Sodišče, in sicer da je bilo mogoče na podlagi informacij, predloženih Svetu, šteti, da je bila prva tožeča stranka kazensko preganjana zaradi dejanj, katerih opredelitev je ustrezala pojmu nezakonite prisvojitve javnih sredstev.
- 253 V zvezi s tem je Splošno sodišče v podobnem okviru Sklepa 2011/72 v zvezi s položajem v Tuniziji odločilo, da pojem nezakonitega prisvajanja javnih sredstev v smislu člena 1(1) Sklepa 2011/72 vključuje kakršno koli nezakonito uporabo sredstev, ki pripadajo javnim organom ali ki so pod njihovim nadzorom, za namene, ki so v nasprotju s predvidenimi nameni, zlasti za zasebne namene in namene, ki navedenim javnim organom povzročijo škodo, ki jo je mogoče finančno ovrednotiti (sodbe z dne 30. junija 2016, CW/Svet, T-224/14, neobjavljena, EU:T:2016:375, točka 89; z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 98, in z dne 30. junija 2016, CW/Svet, T-516/13, neobjavljena, EU:T:2016:377, točka 69). To razlago je mogoče prenesti na obravnavani primer, saj ima člen 1(1) Sklepa 2011/72 v bistvu enako besedilo kot ustrezne določbe Sklepa 2011/172 in je namenjen podobnim ciljem.
- 254 V obravnavanem primeru iz elementov, ki so bili na voljo Svetu, izhaja, da so egiptovski organi menili, da je prva tožeča stranka, ki je po njihovem mnenju kot predsednik upravnega odbora družbe opravljala funkcijo javnega uslužbenca, ki je bila pod javnim nadzorom in del kapitala katere je bil v času dejanskega stanja v lasti egiptovske države, to funkcijo uporabila, da je v škodo finančnih interesov navedene družbe pridobila protipravno premoženjsko korist, namenjeno zlasti njenim lastnim zasebnim družbam. Čeprav egiptovski organi teh dejanj niso izrecno kazensko opredelili kot nezakonito prisvojitve javnih sredstev, torej opredelitev, ki jo uporabljajo, ustreza navedenemu pojmu, kot je opredeljen v sodni praksi.

- 255 Poleg tega je treba poudariti, da tožeče stranke ne izpodbijajo tega, da so egiptovski organi za dejanja, očitana tožeči stranki v zadevi št. 38 iz leta 2011, uporabili kazensko opredelitev, ki ustreza pojmu nezakonite prisvojitve javnih sredstev. Njihovi očitki v okviru tega dela namreč temeljijo ravno na predpostavki, da so ti organi napačno šteli, da ta dejanja spadajo v okvir navedenega pojma, in da Svet ne bi smel potrditi tega stališča pri ugotavljanju, ali se lahko na podlagi sodnega postopka v navedeni zadevi šteje, da prva tožeča stranka izpolnjuje merila iz člena 1(1) Sklepa 2011/172.
- 256 Kot sta razsodili Splošno sodišče in Sodišče, je Svet ravnal pravilno, ko je uvrstil tožečo stranko že samo zaradi tega, ker je zoper njo v Egiptu potekal sodni postopek, ki je pomenil neko povezavo s preiskavami o dejanjih nezakonitega prisvajanja javnih sredstev, in sicer – kot je ugotovilo Splošno sodišče na podlagi presoje, pri kateri po mnenju Sodišča ni bilo napačne uporabe prava – dejanjih, za katera so egiptovski organi uporabili opredelitev, ki ustreza temu pojmu. Ker torej informacije, ki se nanašajo na zadevo št. 38 iz leta 2011 ter so bile posodobljene v letih 2014 in 2015, ne izpodbijajo analize stališča egiptovskih organov, ki sta jo v zvezi z navedeno zadevo opravila Svet in Splošno sodišče, je lahko Svet iz istega razloga to uvrstitev podaljšal ob upoštevanju, da je sodni postopek v navedeni zadevi še vedno potekal.
- 257 Nasprotno, v nasprotju s predpostavko, na kateri temelji utemeljevanje tožečih strank, iz načel, navedenih v točkah 66 in 245 zgoraj, izhaja, da Svet ni pristojen, da se izreče o točnosti in upoštevnosti kazenske opredelitve, ki so jo uporabili egiptovski organi v zvezi z dejanji, zaradi katerih preganjajo prvo tožečo stranko, saj je ta naloga v pristojnosti egiptovskih sodišč, pristojnih za ugotavljanje krivde navedene osebe. V obravnavanem primeru ni sporno, da na datum podaljšanja uvrstitve prve tožeče stranke leta 2015 prvostopenjsko sodišče v zadevni zadevi še ni odločilo o tem v okviru vrnitve navedene zadeve v ponovno odločanje, ki jo je odredilo egiptovsko kasacijsko sodišče po tem, ko je razveljavilo prvo sodbo.
- 258 Poleg tega elementi, na katere se sklicujejo tožeče stranke, da bi izpodbile kazensko opredelitev, ki so jo uporabili egiptovski organi, niso taki, da bi pri Svetu vzbudili utemeljene pomisleke in da bi bile zaradi njih potrebne dodatne informacije.
- 259 S tega vidika trditev, da kazenska opredelitev, ki so jo uporabili egiptovski organi, ne ustreza določbam MKZNPk, ne more izpodbiti možnosti, da se Svet opre na sodni postopek v zadevi št. 38 iz leta 2011. Navedba te konvencije v razlogih za uvrstitev prve tožeče stranke namreč pomeni samo, da so se nanjo sklicevali egiptovski organi v okviru zadevnih sodnih postopkov. Nasprotno, Svet premoženja tožečih strank ni zamrznil na podlagi določb navedene konvencije, temveč v okviru politike sodelovanja z egiptovskimi organi, določene na podlagi avtonomnih pooblastil, ki jih ima v okviru SVZP, ter glede na njene cilje iz uvodnih izjav 1 in 2 Sklepa 2011/172. Čeprav ni mogoče izključiti, da mora pristojno egiptovsko sodišče preučiti skladnost med kazensko opredelitvijo, ki so jo uporabili egiptovski organi, in določbami MKZNPk, za to vprašanje torej ni pristojen Svet, saj je ta lahko preveril, da navedena kazenska opredelitev ustreza pojmu nezakonite prisvojitve javnih sredstev v smislu člena 1(1) Sklepa 2011/172.
- 260 V vsakem primeru določbe člena 2(a)(iii) MKZNPk, na katere se sklicujejo tožeče stranke, določajo, da se lahko za javnega uslužbenca opredeli „[katera koli oseba], ki je opredeljena kot ‚javni uslužbenec‘ v notranjem pravu države pogodbenice“. Tožeče stranke same priznavajo, da člen 119(g) egiptovskega kazenskega zakonika, katerega določbe so vključene v prilogo k tožbi, za opredelitev nezakonite prilastitve javnih sredstev določa, da se izraz „javni uslužbenec“ v smislu tega zakonika razlaga, kot da se uporablja za zaposlene katere koli družbe, v kateri ima egiptovska država delež. Poleg tega iz navedene določbe egiptovskega kazenskega zakonika ne izhaja, da je odločilno to, ali je treba družbo opredeliti kot „javno podjetje“ ali „javno družbo“, kadar ima država v lasti del sredstev te družbe. Zato iz elementov, ki so jih predložile tožeče stranke same, izhaja, da so egiptovski organi pri tem, ko so šteli, da je prva tožeča stranka kot predsednik upravnega sveta družbe El-Dekheila javni uslužbenec, uporabljali egiptovski kazenski zakonik in da je taka uporaba v skladu s členom 2(a)(iii) MKZNPk. Domnevna okoliščina, da ta opredelitev ni skladna z drugimi določbami egiptovskega notranjega

prava, zlasti na področju prava družb, je element, za presojo katerega je pristojno izključno egiptovsko sodišče. Poleg tega ni pomembno, kot trdijo tožeče stranke, da prva tožeča stranka ne more biti opredeljena kot javni uslužbenec glede na merila iz člena 2(a)(i) in člena 2(a)(ii) MKZNPk. Iz besedila tega člena 2 v celoti je namreč jasno razvidno, da so merila, zaporedno navedena v točkah (i), (ii) in (iii) navedenega člena, alternativna, in ne kumulativna.

261 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da se je lahko Svet utemeljeno oprl na obstoj sodnega postopka v zadevi št. 38 iz leta 2011 pri ugotovitvi, da obstaja zadostna dejanska podlaga za podaljšanje uvrstitve prve tožeče stranke v okviru Sklepa 2015/486, ne glede na to, ali drugi sodni postopki zoper prvo tožečo stranko, s katerimi je bil seznanjen, izpolnjujejo merila iz člena 1(1) Sklepa 2011/172 (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točki 49 in 100).

262 Poleg tega, kot je bilo poudarjeno v točki 201 zgoraj, sta potekajoča sodna postopka v zadevah št. 107 in št. 291 iz leta 2011, ki sta bila med sodnimi postopki, s katerimi je bil Svet seznanjen pred sprejetjem Sklepa 2015/486, prav tako povezana z dejanji nezakonite prisvojitve javnih sredstev. V prvi od teh zadev se namreč prvi tožeči stranki očita, da se je dogovarjala z ministrom za trgovino in industrijo ter predsednikom Urada za industrijski razvoj, da bi za družbe iz svoje skupine v nasprotju z veljavnimi pravili pridobila energetska dovoljenja v okviru postopka javne prodaje takih dovoljenj v jeklarskem sektorju. V navedeni zadevi se torej tožeči stranki očita, da je sodelovala pri nezakoniti dodelitvi sredstev pod nadzorom države, ki so jo v njeno korist izvedli javni uslužbenci, odgovorni za dodelitev teh sredstev, zaradi česar je bila državi povzročena finančna izguba, enaka znesku, ki bi ga družbe tožeče stranke morale plačati za uporabo teh sredstev. Kazenska opredelitev teh dejstev torej ustreza pojmu nezakonite prisvojitve egiptovskih javnih sredstev v smislu člena 1(1) Sklepa 2011/172, kot je opredeljen v točki 253 zgoraj. Poleg tega se zadeva št. 291 iz leta 2011 nanaša na operacije pranja denarja, izvedene v zvezi s sredstvi, ki si jih je tožeča stranka po mnenju egiptovskih organov protipravno pridobila v okoliščinah, ki so predmet zadev št. 38 in št. 107 iz leta 2011. Čeprav se zadeva št. 291 iz leta 2011 nanaša na dejanja, ki sama po sebi ne ustrezajo pojmu nezakonite prisvojitve javnih sredstev, je torej glede na informacije, ki so jih predložili egiptovski organi, neposredno povezana z dejanji nezakonite prisvojitve javnih sredstev. Treba je poudariti, da so tožeče stranke zatrdile, da se nobena od zadev, ki so jih navedli egiptovski organi, razen zadeve št. 38 iz leta 2011, ne nanaša na dejanja, ki bi bila lahko opredeljena za nezakonito prisvojitve javnih sredstev, niso pa predložile nobenega argumenta, s katerim bi zgoraj navedene ugotovitve izpodbile.

263 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba prvi del tretjega tožbenega razloga zavrniti v delu, v katerem podpira predloge za razglasitev ničnosti iz tožbe.

2) Trditve in očitki, navedeni v podporo predlogom iz prve vloge za prilagoditev

264 Tožeče stranke v okviru prve vloge za prilagoditev še naprej izpodbijajo opredelitev dejanj, na katera se nanaša zadeva št. 38 iz leta 2011, za nezakonito prisvojitve javnih sredstev, pri čemer se opirajo na elemente, ki so jih pripravili pravni zastopniki prve tožeče stranke v Egiptu, in na pričanje te stranke. Vendar je treba iz razlogov, navedenih v točki 257 zgoraj, to utemeljevanje in te elemente zavrniti. Njihov namen namreč ni izpodbiti dejstvo, da je egiptovski državni tožilec dejanja, na katera se navedena zadeva nanaša, kazensko opredelil z izrazi, ki ustrezajo pojmu nezakonite prisvojitve javnih sredstev, temveč le izpodbiti to opredelitev samo in utemeljenost obtožb zoper prvo tožečo stranko v tem okviru. Zlasti tožeče stranke v bistvu trdijo, da so se transakcije, ki so prvi tožeči stranki očitane, redno izvajale in da so jih odobrili pristojni organi. Vendar čeprav lahko egiptovsko sodišče te elemente upošteva, da se izreče o njeni odgovornosti v navedeni zadevi, ti elementi niso taki, da bi izpodbili zadostnost elementov, ki so bili na voljo Svetu in so mu omogočili, da šteje, da kazenska opredelitev navedenih dejanj, uporabljena na podlagi egiptovskega kazenskega prava, ustreza merilom iz člena 1(1) Sklepa 2011/172. V zvezi s tem je treba poudariti, da se elementi, ki so jih predložili

egiptovski organi v dopisu z dne 2. januarja 2016, niso močno razlikovali – kar zadeva navedeno zadevo – od elementov, ki so jih Svetu predložili že prej, in torej niso bili taki, da bi izpodbili oceno Sveta.

- 265 Trditve tožečih strank, katerih namen je dokazati, da ta ocena ni v skladu s sodno prakso Splošnega sodišča in ESČP, niso prepričljive.
- 266 Na prvem mestu, v nasprotju s trditvami tožečih strank to, da je treba pojem nezakonite prisvojitve javnih sredstev v smislu člena 1(1) Sklepa 2011/172 razlagati avtonomno, neodvisno od katerega koli nacionalnega sistema (sodba z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točki 84 in 96), ne pomeni, da bi lahko ta pojem potencialno izključeval ravnanja, za katera so egiptovski organi uporabili tako kazensko opredelitev. Nasprotno, v skladu s to isto sodno prakso se ta pojem nanaša vsaj na ravnanja, ki so lahko tako opredeljena v egiptovskem kazenskem pravu (glej po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 95). V obravnavani zadevi, kot je bilo poudarjeno v točki 260 zgoraj, tožeče stranke priznavajo, da je opredelitev, ki so jo v obravnavanem primeru uporabili egiptovski organi, skladna z egiptovskim kazenskim zakonikom.
- 267 Poleg tega bi kakršna koli druga razlaga izpodbijala sklepanje Splošnega sodišča, ki ga je potrdilo Sodišče in je navedeno v točki 238 zgoraj, da je bila uvrstitev tožečih strank v Prilogo k Sklepu 2011/172 že zato, ker je zoper njih potekal sodni postopek v Egiptu, ki je bil nekako povezan s preiskavami o dejanjih nezakonitega prisvajanja javnih sredstev, skladna z merili iz člena 1(1) Sklepa 2011/172 (glej v tem smislu sodbi z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, točke od 71 do 73, in z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točke 67, 95 in 97).
- 268 Na drugem mestu, sodna praksa Splošnega sodišča in ESČP v zvezi s pojmom osebe javnega prava, ki jo navajajo tožeče stranke, ni upoštevana. Po eni strani, kot je navedeno v točki 260 zgoraj, namreč to, ali je mogoče družbo El-Dekheila opredeliti za javno podjetje ali javno družbo, ni odločilno za opredelitev nezakonite prilastitve javnih sredstev glede na egiptovsko kazensko pravo, kadar ima država v taki družbi delež, čeprav manjšinski. Po drugi strani se navedena sodna praksa nanaša na vprašanje, ki je popolnoma drugačno od vprašanja možnosti opredelitve ravnanj, očitanih prvi tožeči stranki v zadevi št. 38 iz leta 2011, za nezakonito prisvojitve javnih sredstev v okviru, ki je tudi sam popolnoma drugačen od omejevalnih ukrepov proti Iranu, katerih namen je preprečiti širjenje jedrskega orožja. V zadevah, v katerih je nastala ta sodna praksa, je bilo namreč obravnavano vprašanje, ali je tožeče podjetje pojavna oblika iranske države v tem smislu, da je udeleženo pri izvajanju javne oblasti ali da upravlja javno službo pod nadzorom organov (glej v tem smislu sodbo z dne 29. januarja 2013, Bank Mellat/Svet, T-496/10, EU:T:2013:39, točka 42 in navedena sodna praksa). Poleg tega je treba poudariti, da v navedenih zadevah opredelitev zadevnih družb za pojavne oblike iranske države, ki jo je uporabil organ, ki je sprejel omejevalne ukrepe v zvezi z njo, ni temeljila na nacionalnih sodnih postopkih na podlagi take opredelitve, tako kot v obravnavanem primeru.
- 269 Na tretjem mestu, sklicevanje tožečih strank na sodbo z dne 15. septembra 2016, Kljujev/Svet (T-340/14, EU:T:2016:496), ni upošteveno. Kot je prikazano v teh sklicevanjih, je Splošno sodišče v navedeni sodbi poudarilo, da so zadevni omejevalni ukrepi temeljili le na dopisu državnega tožilca Ukrajine, ki je vseboval samo splošno in generično trditev o povezavi imena tožečih strank, med katerimi so bili drugi nekdanji visoki uradniki, s preiskavo, katere namen je bil v bistvu preveriti sam obstoj dejanj nezakonite prilastitve javnih sredstev, ter ni vseboval nobenega dodatnega pojasnila. Svet torej ni imel na voljo informacij v zvezi z dejanji ali ravnanji, ki so jih ukrajinski organi konkretno očitali tožeči stranki (sodba z dne 15. septembra 2016, Kljujev/Svet, T-340/14, EU:T:2016:496, točki 40 in 41).

- 270 V obravnavnem primeru ni tako, saj po eni strani zoper prvo tožečo stranko potekajo sodni postopki, in ne samo predhodna preiskava. Po drugi strani pa informacije, ki so jih predložili egiptovski organi v letih 2014, 2015 in 2016, niso bile le splošna potrditev v zvezi z dejanji nezakonite prisvojitve javnih sredstev, temveč so vsebovale natančen in konkreten opis dejanj, ki so bila prvi tožeči stranki očitana, vsaj v zadevah št. 38, št. 107 in št. 291 iz leta 2011, ter ki je omogočal razumevanje točne narave kaznivih dejanj, na katera se nanašajo te zadeve, in stopnje vpletenosti, ki ji je bila pripisana, ter razvoj sodnih postopkov v teh zadevah. Dejanski okvir obravnavne zadeve torej nikakor ni primerljiv s tistim iz zadeve T-340/14, ne glede na to, ali so omejevalni ukrepi, sprejeti v okviru Sklepa 2011/172, primerljivi z ukrepi, kot so bili preučeni v navedeni zadevi.
- 271 Če bi se tožeče stranke oprle na sodbo z dne 15. septembra 2016, Kljujev/Svet (T-340/14, EU:T:2016:496), pri trditvi, da mora Svet preveriti navedbe egiptovskih organov glede dejanj, na katera se nanašajo sodni postopki zoper prvo tožečo stranko, iz točk 256, 257 in 264 zgoraj izhaja, da takega sklepanja ne bi bilo mogoče sprejeti.
- 272 Trditev tožečih strank, da ocena Sveta ni v skladu s „splošnim mednarodnim pravom“, prav tako ni prepričljiva. V zvezi s tem je dovolj poudariti, da se tožeče stranke sklicujejo na pojem „državni organ“, kot je opredeljen v komentarju Komisije Združenih narodov za mednarodno pravo v zvezi z resolucijo iz leta 2001 o odgovornosti države za mednarodno nezakonita dejanja in v mednarodnih arbitražnih odločbah o odgovornosti držav v okviru njihovih sporov z zasebnimi družbami. Tako so ta sklicevanja iz podobnih razlogov kot tista iz točke 268 zgoraj v obravnavanem primeru neupoštevna.
- 273 Kar zadeva okoliščino, na katero se sklicujejo tožeče stranke, da se samo štiri od zadev, navedenih v dopisu egiptovskih organov z dne 2. januarja 2016, nanašajo na sodne postopke v teku, ta ni upoštevana, ker se je Svet iz istih razlogov, kot so navedeni v točkah 261 in 262 zgoraj, lahko še naprej opiral na zadeve št. 38, št. 107 in št. 291 iz leta 2011 pri ugotovitvi, da so na datum sprejetja Sklepa 2016/411 potekali sodni postopki v zvezi z dejanji nezakonite prisvojitve javnih sredstev zoper prvo tožečo stranko.
- 274 Trditve in očitke, navedene v podporo predlogom iz prve vloge za prilagoditev, je torej treba zavrnil.

3) Trditve in očitki, navedeni v podporo predlogom iz druge vloge za prilagoditev

- 275 Tožeče stranke v drugi vlogi za prilagoditev povzemajo velik del trditev iz tožbe in prve vloge za prilagoditev. Zlasti vztrajajo pri izpodbijanju točnosti in upoštevnosti dejstev, na katerih temeljijo obtožbe zoper prvo tožečo stranko v okviru zadeve št. 38 iz leta 2011, zlasti kar zadeva oceno škode, ki jo je utrpela država. Vendar je treba iz istih razlogov, kot so navedeni že v točkah od 251 do 262 in od 264 do 273 zgoraj, to utemeljevanje zavrnil. V zvezi z novimi očitki in trditvami je treba poudariti naslednje.
- 276 Na prvem mestu, trditev tožečih strank, da je treba merila iz člena 1(1) Sklepa 2011/172 razlagati v tem smislu, da je Svet pristojen za preverjanje, ali lahko zadevna dejanja nezakonite prisvojitve javnih sredstev glede na njihov znesek ali vrsto nezakonito prisvojenih sredstev ali okoliščine, v katerih so bila ta dejanja storjena, škodijo pravni državi v Egiptu, je v nasprotju s sodno prakso Splošnega sodišča in Sodišča, upošteveno v obravnavnem primeru.
- 277 Najprej je treba namreč ugotoviti, da sta Sodišče in Splošno sodišče – kot je razvidno iz točk od 238 do 240 zgoraj – že rzsodili o tem, katere zahteve morajo izpolniti dejstva, na katera se je Svet oprl pri uvrstitvi tožečih strank, da so skladna z merili iz člena 1(1) Sklepa 2011/172. Treba je ugotoviti, da Sodišče in Splošno sodišče nista menili, da je med temi zahtevami ta, da lahko dejanja nezakonite prisvojitve javnih sredstev škodujejo pravni državi v Egiptu.

- 278 Dalje, treba je spomniti, da – tako kot je razsodilo Splošno sodišče – Sklep 2011/172 v celoti temelji na SZVP in ustreza ciljem iz člena 21(2)(b) in (d) PEU (glej točko 122 zgoraj). Splošno sodišče je razsodilo tudi, da navedba iz uvodne izjave 2 Sklepa 2011/172, da so osebe iz člena 1(1) navedenega sklepa „prebivalce te države prikrajšale za prednosti trajnostnega razvoja gospodarstva in družbe ter oslabile razvoj demokracije v tej državi“, ne pomeni dodatnega pogoja, ki ga je treba upoštevati pri uvrstitvi nove osebe na seznam, priložen k navedenemu sklepu. Gre le za pojasnitev končnega cilja, ki se dosega s tem sklepom (sodba z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 143). To sklepanje je v bistvu potrdilo Sodišče (sodba z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, točke od 44 do 46 in 70).
- 279 Iz teh ugotovitev je torej treba sklepati, da se zamrznitev premoženja oseb, odgovornih za nezakonito prilastitev javnih sredstev, ali povezanih oseb iz člena 1(1) Sklepa 2011/172 zato, ker prispeva k boju egiptovskih organov proti nezakoniti prilastitvi javnih sredstev, šteje za skladno s splošnimi cilji politike pomoči Sveta Egiptu iz uvodne izjave 1 navedenega sklepa, in sicer zlasti spoštovanjem pravne države in temeljnih pravic. Zato člen 1(1) navedenega sklepa za uvrstitev osebe na seznam, priložen k navedenemu sklepu, ne zahteva, da so v zvezi z dejanji nezakonite prilastitve javnih sredstev, na katera se nanašajo sodni postopki, ki utemeljujejo to uvrstitev, navedene podrobnosti glede zneska ali narave nezakonito prisvojenih sredstev ali okoliščin teh dejanj, ki omogočajo, da se štejejo za taka, ki škodijo pravni državi v Egiptu.
- 280 Nazadnje, tožeče stranke se v zvezi s tem ne morejo sklicevati na sodno prakso Splošnega sodišča v zvezi z omejevalnimi ukrepi, uvedenimi v okviru sklepov, ki jih je Svet sprejel glede na stanje v Ukrajini, ker je Splošno sodišče uporabilo razlago splošnih meril, ki omogočajo določitev kroga oseb, na katere se ti ukrepi nanašajo, glede na konkreten pravni okvir teh sklepov, ki je drugačen od pravnega okvira Sklepa 2011/172.
- 281 Treba je zlasti ugotoviti, da je v uvodni izjavi 2 Sklepa Sveta 2014/119/SZVP z dne 5. marca 2014 o omejevalnih ukrepih proti določenim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Ukrajini (UL 2014, L 66, str. 26), na katerega se nanašajo zadeve, v katerih sta bili izdani sodbi z dne 15. septembra 2016, Kljujev/Svet (T-340/14, EU:T:2016:496), in z dne 15. septembra 2016, Janukovič/Svet (T-348/14, EU:T:2016:508), ter ki ju navajajo tožeče stranke, navedeno:
- „Svet je [...] sklenil, da se omejevalni ukrepi osredotočijo na zamrznitev in povrnitev sredstev od oseb, opredeljenih kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev in oseb, odgovornih za kršitve človekovih pravic, z namenom ureditve [utrditve] in podpore pravni državi in spoštovanju človekovih pravic v Ukrajini.“
- 282 Utrditev pravne države in spoštovanja človekovih pravic v Ukrajini ter podpora njima sta torej namen zamrznitve premoženja oseb, za katere je ugotovljeno, da so odgovorne za nezakonito prisvojitve javnih sredstev. V teh okoliščinah je torej Splošno sodišče lahko štelo, da je treba merilo za uvrstitev, določeno s Sklepom 2014/119, razlagati tako, da ne zajema abstraktno vsakega dejanja nezakonite prisvojitve javnih sredstev, temveč dejanja nezakonite prisvojitve javnih sredstev ali drugega premoženja, pri katerih, glede na znesek ali vrsto nezakonito prisvojenih sredstev ali drugega premoženja ali glede na okoliščine, v katerih so bila storjena, obstaja vsaj možnost ogrožanja institucionalnih in pravnih temeljev Ukrajine, med drugim načela zakonitosti, prepovedi samovoljnega ravnanja izvršilnih oblasti, učinkovitega sodnega nadzora in enakosti pred zakonom ter, nazadnje, poseganja v spoštovanje pravne države v Ukrajini (sodbi z dne 15. septembra 2016, Kljujev/Svet, T-340/14, EU:T:2016:496, točka 91, in z dne 15. septembra 2016, Janukovič/Svet, T-348/14, EU:T:2016:508, točka 102).

- 283 Namen Sklepa 2011/172, kot je bilo navedeno v točki 279 zgoraj, je, nasprotno, pomoč egiptovskim organom v boju proti nezakoniti prisvojitvi javnih sredstev, spoštovanje pravne države in temeljnih pravic pa sta samo med splošnimi cilji pomoči Sveta Egiptu v celoti, v okvir katere spada med drugim navedeni sklep. Načel, ki jih je Splošno sodišče navedlo v sodbah, omenjenih v točkah 281 in 282 zgoraj, torej ni mogoče prenesti na obravnavani primer.
- 284 Na drugem mestu, tožeče stranke se napačno sklicujejo na merila za določitev, ali je pravna oseba v lasti ali pod nadzorom druge osebe ali subjekta, ki so navedena v točkah 62 in 63 dokumenta Sveta z dne 24. junija 2015 z naslovom „Najboljše prakse EU za učinkovito izvajanje omejevalnih ukrepov“. Kot namreč prikazuje zlasti točka 66 navedenega dokumenta, je namen teh meril le določiti – za preprečitev tveganja, da bi oseba ali subjekt zaobšla zamrznitev svojega premoženja – ali imata ta oseba ali subjekt v lasti ali pod nadzorom premoženje druge pravne osebe in ali je treba to premoženje zamrzniti. Ta merila torej nikakor niso upoštevna za določitev, ali mora Svet šteti, da so sodni postopki, ki potekajo v Egiptu, na katerih temelji podaljšanje uvrstitve oseb v Prilogo k Sklepu 2011/172, povezani z nezakonito prisvojitvijo javnih sredstev.
- 285 Na tretjem in zadnjem mestu, treba je ugotoviti, da elementov, ki so bili prvič predloženi v okviru druge vloge za prilagoditev in katerih namen je izpodbiti opredelitev dejanj, na katera se nanašajo sodni postopki v zadevah št. 107 in št. 291 iz leta 2011, za nezakonito prilastitev javnih sredstev, ni mogoče sprejeti. Kar zadeva prvo od teh zadev, je bilo v točki 262 zgoraj ugotovljeno, da dejanja, na katera se nanaša sodni postopek, ustrezajo pojmu nezakonite prisvojitve javnih sredstev v smislu člena 1(1) Sklepa 2011/172. V nasprotju s trditvijo tožečih strank opis teh dejanj v dokumentih egiptovskih organov, ki jih je Svet registriral 6. januarja 2017, ki se ne razlikuje bistveno od opisa iz dokumentov, ki so bili Svetu na voljo v letih 2015 in 2016, te analize ne izpodbija. V zvezi z zadevo št. 291 iz leta 2011 je bilo v točki 262 zgoraj prav tako ugotovljeno, da čeprav se nanaša na dejanja pranja denarja, je povezana z dejanji nezakonite prisvojitve javnih sredstev, ker se pranje denarja, očitano prvi tožeči stranki, nanaša na nezakonito prisvojena sredstva, s katerimi naj bi se okoristila, iz zadev št. 38 in št. 107 iz leta 2011. Opis zadeve št. 291 iz leta 2011 v zgoraj navedenih dokumentih ne vsebuje novih elementov, ki bi izpodbijali povezavo med navedeno zadevo in dejanji nezakonite prisvojitve javnih sredstev, na katera se nanašajo druge zgoraj navedene zadeve.
- 286 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba očitke in trditve, predložene v okviru druge vloge za prilagoditev v podporo prvemu delu tretjega tožbenega razloga, zavrniti in s tem zavrniti ta del v celoti.

c) Drugi del tretjega tožbenega razloga: neobstoj materialne podlage za sodne postopke zoper prvo tožečo stranko, kot jo je ugotovilo egiptovsko kasacijsko sodišče

- 287 Tožeče stranke v podporo drugemu delu tretjega tožbenega razloga trdijo, da je egiptovsko kasacijsko sodišče „zavrnilo“ pregon zoper prvo tožečo stranko v svojih določbah z dne 20. decembra 2012, 12. maja 2013 in 14. decembra 2013. Poleg tega naj bi navedeno sodišče v odločbi z dne 14. decembra 2013 menilo, da v zadevi št. 38 iz leta 2011 noben dokaz ne omogoča obtožbe tožeče stranke glede na uporabljene kazenske opredelitve ter da je prvostopenjsko sodišče napačno zavrnilo, da bi upoštevalo dokaze in trditve, ki jih je predložila tožena stranka. Iz tega bi bilo torej treba sklepati, da ta postopek temelji na šibkih in neutemeljenih domnevah ter da se Svet ne more več opirati samo na izjave egiptovskih organov, temveč bi moral opraviti lastne preiskave. Poleg tega so tožeče stranke zatrdele, da je navedeno sodišče v isti odločbi ugotovilo, da egiptovska država ni utrpela škode.
- 288 Na prvem mestu, glede tega, da v tem delu tožeče stranke trdijo, da je egiptovsko kasacijsko sodišče ovrгло obtožbe zoper prvo tožečo stranko v zadevah št. 38, št. 107 in št. 291 iz leta 2011, je dovolj spomniti, da navedeno sodišče v sodbah, na katera se tožeče stranke sklicujejo, ni odločalo o vsebini, temveč je le razveljavilo obsodbe, ki jih je izreklo prvostopenjsko sodišče, in temu vrnilo zadeve v ponovno odločanje. Poleg tega se zdi, da so po teh sodbah postopki v teh zadevah navadno potekali

naprej v pričakovanju nove odločbe prvostopenjskega sodišča. Zato je lahko Svet utemeljeno štel, da z odločbami navedenega sodišča v zadevnih zadevah niso bili končani zadevni sodni postopki in da lahko zato še naprej podaljšuje uvrstitev prve tožeče stranke na podlagi navedenih postopkov.

- 289 Na drugem mestu, glede tega, da tožeče stranke v okviru tega dela trdijo, da ugotovitve egiptovskega kasacijskega sodišča v njegovi sodbi z dne 14. decembra 2013 izpodbijajo podlago za obtožbe v zadevi št. 38 iz leta 2011, je treba poudariti, da tožeče stranke ne trdijo, da je tako tudi v zadevah št. 107 in št. 291 iz leta 2011. Kot je bilo ugotovljeno v točkah 262 in 285 zgoraj, se je Svet lahko pri podaljšanju uvrstitve prve tožeče stranke oprl tudi na sodne postopke v teh zadnjih dveh zadevah.
- 290 V zvezi z zadevo št. 38 iz leta 2011 iz vsebine sodbe egiptovskega kasacijskega sodišča z dne 14. decembra 2013 izhaja, da je navedeno sodišče opravilo sodni nadzor nad sodbo prvostopenjskega sodišča glede spoštovanja upoštevanih pravnih pravil, in ne glede utemeljenosti presoje dejstev. Torej se ni izreklo niti o izkazani naravi dejstev, na katerih temelji pregon v navedeni zadevi, niti o naravi in obsegu odgovornosti obtožencev, za odločitev o čemer je posledično pristojno prvostopenjsko sodišče po vrnitvi navedene zadeve v ponovno odločanje. To analizo potrjujejo pojasnila egiptovskih organov, predložena v memorandumu PGO z dne 9. februarja 2015 in memorandumu NCRAA z dne 5. decembra 2016, v katerih je navedeno, da v okviru prve pritožbe proti odločbi prvostopenjskega sodišča v kazenski zadevi egiptovsko kasacijsko sodišče preuči samo pravna vprašanja.
- 291 Ugotovitve egiptovskega kasacijskega sodišča v sodbi z dne 14. decembra 2013, na katere se sklicujejo tožeče stranke, torej v nasprotju z njihovo razlago ne pomenijo presoje utemeljenosti obtožb zoper prvo tožečo stranko in zadostnosti dokazov, na katerih temeljijo te obtožbe, temveč presojo pravne skladnosti sklepanja prvostopenjskega sodišča, ki je odločalo o teh obtožbah in dokazih.
- 292 Poleg tega je treba poudariti, da v delu sodbe egiptovskega kasacijskega sodišča z dne 14. decembra 2013, na katerega se konkretno sklicujejo tožeče stranke v tožbi, navedeno sodišče v nasprotju z njihovimi trditvami ni menilo, da noben dokaz ne omogoča obtožbe tožeče stranke na podlagi obtožb, navedenih zoper njo, niti da je prvostopenjsko sodišče napačno zavrnilo, da bi upoštevalo dokaze in trditve, ki jih je predložila tožena stranka. Zadevni del navedene sodbe navedenega sodišča se namreč nanaša na preučitev pritožbe državnega tožilca zoper odločbo prvostopenjskega sodišča, s katero je to nekatere obtožence oprostilo dela obtožb ali vseh obtožb. Ta del navedene sodbe se torej ne nanaša na preučitev pritožbe prve tožeče stranke zoper obsodbe, ki jih je zoper njo izreklo prvostopenjsko sodišče, in tožeče stranke se torej nikakor ne morejo sklicevati nanj v podporo temu delu tretjega tožbenega razloga.
- 293 Kar zadeva del sodbe egiptovskega kasacijskega sodišča z dne 14. decembra 2013, ki ga tožeče stranke navajajo v drugi vlogi za prilagoditev v podporo svoji trditvi, da egiptovska država ni utrpela škode v okviru zadeve št. 38 iz leta 2011, je dovolj ugotoviti, da navedeno sodišče le izpostavlja, na eni strani, protislovnost v sklepanju prvostopenjskega sodišča, ker je to prvi tožeči stranki očitalo, da si je hkrati želela prilastiti družbo El-Dekheila in jo uničiti, na drugi strani pa neutemeljenost ocene škode, ki jo je utrpela država, in denarnih kazni, izrečenih obtožencem. Tako te ugotovitve pomenijo samo, da mora prvostopenjsko sodišče v okviru ponovljenega postopka poskrbeti za skladnost svojega sklepanja, ko se bo izreklo o obstoju škode, ki jo je utrpela država, in da bo, če je to ustrezno, ocena te škode dovolj utemeljena. Vendar te ugotovitve nikakor ne omogočajo, da bi se izključilo, da ugotovi obstoj take škode.
- 294 To pomeni, da je treba drugi del tretjega tožbenega razloga zavrniti.

d) Tretji del tretjega tožbenega razloga: politična motiviranost kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko

- 295 Tožeče stranke v podporo tretjemu delu tretjega tožbenega razloga trdijo, da pregon zoper prvo tožečo stranko ni bil sprožen v dobri veri, kar je mogoče po njihovem mnenju ugotoviti na podlagi tega, da ne obstaja noben dokaz, ki bi utemeljeval obtožbe egiptovskega državnega tožilca, na podlagi sodb egiptovskega kasacijskega sodišča z dne 20. decembra 2012, 12. maja 2013 in 14. decembra 2013 ter na podlagi elementov v zvezi s kršitvijo temeljnih pravic, ki so jih tožeče stranke predložile v okviru prvega in drugega tožbenega razloga. V zvezi s tem menijo, da Svet v dopisu z dne 24. marca 2015 ni navedel, na kateri podlagi zavrača njihovo trditev, da je pregon politično motiviran.
- 296 Na prvem mestu, kar zadeva trditev v zvezi z neobstojem dokazov, na katerih naj bi temeljili sodni postopki zoper prvo tožečo stranko, je dovolj spomniti, da tako kot izhaja iz preučitve, ki jo je Splošno sodišče opravilo glede utemeljevanja tožečih strank v podporo prvemu delu tega tožbenega razloga v točkah od 250 do 285 zgoraj, nista ne Svet ne Splošno sodišče pristojni, da se izrečeta o zadostnosti dokazov, ki jih je zbralo tožilstvo zoper prvo tožečo stranko v okviru zadevnih sodnih postopkov, saj je to v pristojnosti egiptovskega prvostopenjskega sodišča. Poleg tega iz dokumentov, ki so jih Svetu predložili egiptovski organi, izhaja, da sodni postopki – vsaj v zadevah št. 38, št. 107 in št. 291 iz leta 2011 – temeljijo na nekaterih konkretnih dejstvih, ki jih je zbral egiptovski državni tožilec, da bi ugotovil odgovornost, med drugim, prve tožeče stranke za kazniva dejanja, ugotovljena v okviru teh postopkov. Tako brez poseganja v pravno opredelitev teh elementov, določitev katere je v pristojnosti pristojnega egiptovskega sodišča, ni mogoče trditi, da navedeni sodni postopki ne temeljijo na nobenem dokazu.
- 297 Na drugem mestu, iz vsebine sodb egiptovskega kasacijskega sodišča z dne 20. decembra 2012, 12. maja 2013 in 14. decembra 2013 ne izhaja, da kazenski pregon ni bil sprožen v dobri veri. Kot je bilo navedeno v točkah 185 in 221 zgoraj, je navedeno sodišče v navedenih sodbah razkrilo pomanjkljivosti na strani prvostopenjskega sodišča pri preučitvi dokazov, ki so mu bili predloženi v zvezi s krivdo, med drugim, prve tožeče stranke v zadevah št. 38, št. 107 in št. 291 iz leta 2011. Vendar navedeno sodišče ni navedlo očitkov v zvezi s pregonom zoper navedeno osebo, ki bi izpodbijali namene tega pregona, temveč samo v zvezi s preučitvijo utemeljenosti tega pregona na prvostopenjskem sodišču. Poleg tega je mogoče iz teh sodb sklepati samo, da je prvostopenjsko sodišče pristojno, da ponovno vsebinsko preuči odgovornost obtožencev, ne pa da bi moralo nujno zavrniti obtožbe zoper njih.
- 298 Na tretjem in zadnjem mestu, tudi če bi bili elementi, ki so jih tožeče stranke predložile v okviru prvega in drugega tožbenega razloga za utemeljitev obstoja kršitev temeljnih pravic in pravne države v Egiptu, zlasti v okviru sodnih postopkov zoper prvo tožečo stranko, taki, da bi lahko vzbudili utemeljene pomisleke glede takih kršitev, iz njih nikakor ne bi bilo mogoče samodejno sklepati, da so navedeni postopki v celoti politično motivirani. Poleg tega, čeprav nekateri dokumenti, ki so jih tožeče stranke predložile v tem okviru, zlasti poročili IBAHRI in osebe D. v zvezi s potekom postopka v zadevi št. 107 iz leta 2011, izrecno kažejo na tveganje politične instrumentalizacije sodnih postopkov zoper osebe, ki so pripadale vladajočim krogom v času mandata nekdanjega predsednika republike M. H. Mubaraka, ti dokumenti ne vsebujejo dovolj konkretnih in ujemaajočih se elementov, ki bi utemeljevali tako tveganje v zvezi s prvo tožečo stranko. Kot je bilo poudarjeno v točkah od 221 do 226 zgoraj, je lahko Svet glede na sodbe egiptovskega kasacijskega sodišča in poznejše faze postopka utemeljeno štel, da je lahko prvi tožeči stranki zagotovljeno zadostno sodno varstvo proti tveganju, da bi kazenski pregon zoper njo pripeljal do odločbe, s katero je kršena njena pravica do poštenega sojenja in spoštovanja domneve nedolžnosti. Enaka ugotovitev je mogoča v zvezi s tveganjem, da lahko na to odločbo vplivajo domnevni politični razlogi za sprožitev navedenega kazenskega pregona.
- 299 Zato iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da je lahko Svet utemeljeno menil, da na sodne postopke, na katerih je temeljilo podaljšanje uvrstitve prve tožeče stranke, ne morejo vplivati politični razlogi. Tretji del tretjega tožbenega razloga je torej treba zavrniti.

e) Četrta del tretjega tožbenega razloga: nezadostnost elementov v zvezi z individualnim položajem druge, tretje in četrte tožeče stranke

- 300 Tožeče stranke v tožbi trdijo samo, da je zaradi neskladnosti uvrstitve prve tožeče stranke s splošnimi merili iz člena 1(1) Sklepa 2011/172 neveljavna tudi uvrstitev druge, tretje in četrte tožeče stranke, saj ta temelji le na sklepu o zamrznitvi sredstev, sprejetem v okviru kazenskega pregona zoper njihovega moža. V repliki trdijo, da navedeni sklep ne more biti podlaga za podaljšanje njihove uvrstitve, ker ni bil uspešen noben postopek zoper prvo tožečo stranko ter ker ni bil začel noben postopek zoper drugo, tretjo in četrto tožečo stranko. Tak sklep je po svoji naravi stranski glede na postopke izterjave zadevnih sredstev. Tožeče stranke pojasnjujejo, da se sklep o zamrznitvi premoženja ne nanaša več na tretjo in četrto tožečo stranko, kar zadeva njuno osebno premoženje. V okviru prve vloge za prilagoditev trdijo, da v dopisu egiptovskih organov z dne 2. januarja 2016 druga, tretja in četrta tožeča stranka niso navedene ter da niso mogle predložiti svojih stališč glede dopisa teh organov z dne 7. marca 2016. Poleg tega trdijo, da druga tožeča stranka od decembra 2013 ni več poročena s prvo tožečo stranko in da je bil Svet o tem obveščen 29. januarja 2016. V okviru druge vloge za prilagoditev trdijo, da druga, tretja in četrta tožeča stranka pred podaljšanjem svoje uvrstitve s Sklepom 2017/496 niso bile naslovnice informacij, na katere se je Svet oprl pri tem podaljšanju. Poleg tega v informacijah, ki so jih predložili egiptovski organi, druga, tretja in četrta tožeča stranka niso bile navedene. Samo sklep o zamrznitvi premoženja, sprejet v zadevi št. 38 iz leta 2011, je lahko podlaga za podaljšanje uvrstitve teh oseb, saj so bili drugi sklepi o zamrznitvi premoženja povezani s kazenskimi postopki, ki se niso nanašali na zadeve v zvezi z nezakonito prisvojitvijo javnih sredstev. Poleg tega v informacijah, ki so jih predložili egiptovski organi, ni navedeno, da naj bi za drugo, tretjo in četrto tožečo stranko še naprej veljal sklep o zamrznitvi premoženja. Nazadnje, trdijo, da naj bi sprememba obsega zamrznitve premoženja tretje in četrte tožeče stranke potrjevala, da se ne morejo šteti za odgovorne za nezakonito prisvojitve javnih sredstev.
- 301 Uvodoma je treba spomniti, da je – kot je bilo navedeno v točkah 238 in 239 zgoraj – Splošno sodišče ob potrditvi Sodišča štelo, da je Svet lahko oprl uvrstitev druge, tretje in četrte tožeče stranke na obstoj sklepa o zamrznitvi premoženja, povezanega s preiskavami o dejanjih nezakonite prisvojitve javnih sredstev zoper prvo tožečo stranko, saj merila iz člena 1(1) Sklepa 2011/172 ne vključujejo le oseb, ki so kazensko preganjane zaradi takih dejanj, temveč tudi osebe, ki so z njimi povezane in zoper katere so zlasti uvedeni ukrepi zavarovanja za ohranitev domnevno nezakonito prisvojenega premoženja.
- 302 V teh okoliščinah, kolikor je namen utemeljevanja tožečih strank, ki je navedeno v točki 300 zgoraj, izpodbiti prvotno uvrstitev druge, tretje in četrte tožeče stranke, zlasti ker naj sklep iz leta 2011 ne bi pomenil trdne podlage in ker zoper te osebe ni bil nikoli uveden kazenski postopek, se z njim krši pravnomočnost razlogov za sodbi z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), in z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93). Zato to utemeljevanje ni dopustno.
- 303 Kolikor je namen utemeljevanja tožečih strank iz točke 300 zgoraj izpodbiti podaljšanje te uvrstitve, je to utemeljevanje delno očitno brez podlage. Glede na ugotovitve Splošnega sodišča, ki jih je potrdilo Sodišče (glej točki 238 in 239 zgoraj), se tožeče stranke ne morejo sklicevati na to, da sodni postopki zoper prvo tožečo stranko niso bili uspešni, saj sta Splošno sodišče in Sodišče razsodili, da se je Svet lahko oprl na obstoj sodnega postopka, ki je potekal. Dalje, niti se ne morejo sklicevati na to, da zoper drugo, tretjo in četrto tožečo stranko ni bil uveden noben sodni postopek, saj je imel Svet po mnenju Splošnega sodišča in Sodišča pravico, da jih uvrsti zato, ker je bil zoper njih kot povezane osebe v smislu člena 1(1) Sklepa 2011/172 uveden postopek, povezan s kazenskimi postopki zaradi nezakonite prisvojitve javnih sredstev, saj tak povezan postopek sam po sebi v obravnavanem primeru pomeni sodni postopek. Podobna trditev iz druge vloge za prilagoditev, da izključitev osebnega premoženja tretje in četrte tožeče stranke s področja uporabe sklepa o zamrznitvi premoženja zoper njiju dokazuje, da nista odgovorni za nezakonito prisvojitve javnih sredstev, temelji na očitno napačni predpostavki, da je bilo premoženje teh oseb zamrznjeno, ker so egiptovski organi njiju sami osumili dejanj nezakonite prisvojitve javnih sredstev.

- 304 Skratka, edino novo vprašanje, ki ga pomenijo trditve, predložene v podporo temu delu tretjega tožbenega razloga, je, ali je po prvotni uvrstitvi druge, tretje in četrte tožeče stranke prišlo do sprememb glede položaja prve tožeče stranke ali njihovega lastnega individualnega položaja, ki bi preprečevale podaljšanje njihove prvotne uvrstitve zlasti na podlagi sklepa o zamrznitvi premoženja, ki je bil podlaga za njihovo prvotno uvrstitev.
- 305 Na prvem mestu, kar zadeva trditve iz tožbe, da ni utemeljitve za podaljšanje uvrstitve prve tožeče stranke, je dovolj poudariti, da so bili prvi trije deli tega tožbenega razloga, s katerimi se je ta utemeljenost izpodbijala, zavrtni v točkah od 250 do 299 zgoraj, vsaj v zvezi z zadevami št. 38, št. 107 in št. 291 iz leta 2011. Veljavnosti podaljšanja uvrstitve druge, tretje in četrte tožeče stranke torej na tej podlagi ni mogoče izpodbijati.
- 306 Na drugem mestu, kar zadeva trditve v zvezi z omejitvijo obsega zamrznitve premoženja tretje in četrte tožeče stranke, prvič predložene v repliki, te trditve, če se že predpostavlja, da so dopustne, niso upoštevne. Tožeče stranke namreč navajajo le, da se ta zamrznitev ne nanaša več na osebno premoženje teh oseb, vendar ne trdijo, da je zamrznitev dokončno umaknjena, vključno v zvezi s premoženjem, ki ga imajo skupaj s prvo tožečo stranko. To razlago potrjujejo dokumenti, ki so jih tožeče stranke predložile v podporo svojim trditvam. V zvezi s tretjo tožečo stranko namreč navajajo, da se zamrznitev njenega premoženja s sklepom sodišča ne nanaša več na sredstva in premoženje, ki jih je podedovala od očeta pred sodnimi postopki zoper prvo tožečo stranko, v zvezi s četrto tožečo stranko pa, da je egiptovski državi tožilec odpravil zamrznitev premoženja, ki ga je imela pred poroko s prvo tožečo stranko. Zato je treba na podlagi teh elementov sklepati, da je del premoženja tretje in četrte tožeče stranke, na katerega se zgoraj navedena sklepa sodišča ne nanašata, še vedno predmet zamrznitve premoženja, ki jo je leta 2011 uvedel egiptovski državni tožilec zoper vse tožeče stranke, česar te ne izpodbijajo. Te trditve je torej treba zavrniti.
- 307 Na tretjem mestu, kar zadeva trditve, predložene v okviru prve vloge za prilagoditev, ki se nanašajo na informacije v zvezi z drugo, tretjo in četrto tožečo stranko, ki jih je imel Svet na voljo pred sprejetjem Sklepa 2016/411, tožeče stranke ne izpodbijajo tega, da so egiptovski organi v dopisu z dne 7. marca 2016 Svet obvestili, da zoper vse te osebe še vedno veljajo trije sklepi o zamrznitvi premoženja v okviru štirih kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko v zadevah št. 38, št. 107 in št. 291 iz leta 2011 ter da za drugo in tretjo tožečo stranko velja tudi zamrznitev premoženja v zadevi št. 4 iz leta 2011. V teh okoliščinah je to, da te osebe niso navedene v dopisu teh istih organov z dne 2. januarja 2016, brez pomena. Poleg tega dejstvo, da tožeče stranke niso mogle predstaviti svojih stališč glede informacij iz dopisa z dne 7. marca 2016, ni upoštevno v okviru tega tožbenega razloga in se lahko preuči samo v okviru četrtega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev pravic tožečih strank do obrambe. Nazadnje, kar zadeva okoliščino, da je druga tožeča stranka ločena od prve tožeče stranke, to ne more vplivati na podaljšanje uvrstitve te osebe, ker – kot je bilo potrjeno v dopisu z dne 7. marca 2016 – se nanjo še vedno nanašajo ukrepi zamrznitve premoženja v okviru nekaterih kazenskih postopkov zoper njenega nekdanjega moža. Navedeno podaljšanje ne temelji na tem, kako je povezana z njim, temveč na tem, da zoper njo potekajo sodni postopki, povezani s postopki zaradi dejanj nezakonite prisvojitve javnih sredstev. Poleg tega tožeče stranke ne trdijo, da druga tožeča stranka zaradi ločitve nima več nobene povezave, zlasti premoženjske, s prvo tožečo stranko. Zato okoliščina, da je Svet ob sprejetju Sklepa 2016/411 še naprej uvrstil to osebo v Prilogo k Sklepu 2011/172 kot ženo prve tožeče stranke, ne more vplivati na zakonitost podaljšanja njene uvrstitve. Te utemeljitve je torej treba zavrniti.
- 308 Na četrtem in zadnjem mestu, v zvezi s trditvami, predloženimi v okviru druge vloge za prilagoditev, je treba naprej poudariti, da je iz enakih razlogov, kot so tisti iz točke 307 zgoraj, okoliščina, da so bile informacije v dopisu Sveta z dne 27. januarja 2017 naslovljene konkretno na drugo, tretjo in četrto tožečo stranko šele po podalšanju njihove uvrstitve, brez pomena. Poleg tega tožeče stranke priznavajo, da glede na to, da je bil navedeni dopis naslovljen na pravne zastopnike prve tožeče stranke, ki zastopajo tudi drugo, tretjo in četrto tožečo stranko, so te lahko pred podaljšanjem njihove uvrstitve preverile elemente, na katere se je oprl Svet. Dalje, tožeče stranke napačno trdijo, da se lahko

Svet opre samo na sklep o zamrznitvi premoženja, sprejet v zadevi št. 38 iz leta 2011. Kot je bilo ugotovljeno v točkah 262 in 285 zgoraj, se namreč tudi zadevi št. 107 in št. 291 iz leta 2011 nanašata na dejanja nezakonite prisvojitve javnih sredstev, tako da se je Svet lahko oprl tudi na sklepe o zamrznitvi premoženja, sprejete za vse tožeče stranke v zvezi s tema zadevama. Nazadnje, v zvezi s trditvijo, da nobena od informacij, ki jih je posredoval Svet v zvezi s sprejetjem Sklepa 2017/496, ne kaže, da naj bi za drugo, tretjo in četrto tožečo stranko še naprej veljala zamrznitev premoženja, je dovolj poudariti, da je Svet med temi informacijami posredoval kopijo več sklepov, sprejetih leta 2011 zoper vse tožeče stranke. Te trdijo samo, da je bil pozneje obseg teh sklepov spremenjen, kot so navedle v prvi vlogi za prilagoditev, niso pa predložile nobenega konkretnega dokaza o tem, da ti sklepi za drugo, tretjo in četrto tožečo stranko ne veljajo več. Te utemeljitve je torej treba zavrniti.

309 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da je treba četrty del tretjega tožbenega razloga zavrniti. Ta tožbeni razlog je zato treba v celoti zavrniti.

3. Četrty tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva

310 Četrty tožbeni razlog v bistvu obsega pet delov. S prvim delom tožeče stranke trdijo, da jim Svet ni nikoli posredoval verodostojnih in konkretnih dokazov, ki bi utemeljevali uporabo omejevalnih ukrepov zanje. Z drugim delom trdijo, da Svet ni predložil nobenega dokaza, da je opravil skrbno in nepristransko preučitev utemeljenosti razlogov za podaljšanje njihove uvrstitve, zlasti glede na njihova stališča. S tretjim delom tožeče stranke trdijo, da jim Svet ni predložil vseh elementov, na katere se je oprl pri podaljšanju njihove uvrstitve. S četrtyim delom tožeče stranke trdijo, da je treba v primeru, da jim je Svet posredoval vse dokumente, ki jih je imel na voljo, šteti, da je le povzel navedbe egiptovskih organov, ne da bi opravil preverjanja. S petim delom tožeče stranke trdijo, da Svet ni ugodil njihovim predlogom za zaslišanje, čeprav bi bilo to potrebno glede na njihova stališča.

311 Svet trdi, da so bili v sodbah z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), in z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), očitki tožečih strank glede kršitve njihovih pravic do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva že zavrnjeni, kar zadeva njihovo prvotno uvrstitev. Glede podaljšanja te uvrstitve so bili ti očitki prav tako zavrnjeni v sklepu z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet (T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78). Poleg tega v svojih stališčih glede prve vloge za prilagoditev ugovarja temu, da je v okviru sprejetja Sklepa 2016/411 kršil obveznost, da mora posredovati elemente, ki so mu na voljo, in tožečim strankam omogočiti, da predstavijo svoja stališča. Svet v svojih stališčih glede druge vloge za prilagoditev dodaja, da to, da ni sprejel ali upošteval stališč tožečih strank, ne pomeni, da jih ni preučil. Trdi tudi, da ni bil obvezan ločeno sporočiti drugi, tretji in četrty tožeči stranki informacij, ki jih je posredoval pravnim zastopnikom prve tožeče stranke in so se nanašale le na pravni položaj te zadnje. Nazadnje v bistvu trdi, da uvrstitev druge tožeče stranke kot žene prve tožeče stranke nima vpliva.

312 V skladu z ustaljeno sodno prakso morajo sodišča Unije – v skladu s svojimi pristojnostmi na podlagi Pogodbe DEU – zagotoviti načeloma celovit nadzor nad zakonitostjo vseh aktov Unije glede na temeljne pravice, ki so del pravnega reda Unije, kar vključuje predvsem spoštovanje pravic do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva (sodbi z dne 3. septembra 2008, Kadi in Al Barakat International Foundation/Svet in Komisija, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točka 326, in z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točki 97 in 98).

313 V okviru postopka, ki se nanaša na sprejetje sklepa o uvrstitvi osebe na seznam oseb ali subjektov, katerih premoženje je zamrznjeno, ali sklepa o podaljšanju te uvrstitve, se na podlagi pravic do obrambe zahteva, da pristojni organ Unije zadevni osebi posreduje elemente, s katerimi ta organ razpolaga zoper zadevno osebo za utemeljitev svoje odločbe, to pa zato, da se tej osebi omogoči obramba njenih pravic v kar najboljših okoliščinah in da se ta lahko odloči ob popolnem poznavanju razlogov, ali je smiselno, da se obrne na sodišče Unije. Poleg tega mora pristojni organ Unije ob tem

posredovanju tej osebi omogočiti, da učinkovito predstavi svoje stališče glede razlogov, navedenih v obravnavanem primeru. Nazadnje, v zvezi s sklepom, ki se nanaša na ohranitev imena zadevne osebe na takem seznamu, mora biti ta dvojna postopkovna obveznost, drugače kot pri prvotnem vpisu, izpolnjena pred sprejetjem tega sklepa (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točke od 111 do 113 in navedena sodna praksa). Vendar ta dvojna postopkovna obveznost obstaja samo, kadar se v okviru podaljšanja uvrstitve zadevnih oseb pristojni organ opre na nove elemente. Poleg tega imajo zadevne osebe vsekakor stalno pravico, da predstavijo svoja stališča, zlasti ob rednem pregledu omejevalnih ukrepov v zvezi z njimi (glej v tem smislu sodbo z dne 18. junija 2015, Ipatau/Svet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, točki 26 in 27 ter navedena sodna praksa).

- 314 Poleg tega je pravica do izjave povezana z obveznostjo pristojnega organa, da obrazloži svojo odločitev z navedbo posamičnih, posebnih in konkretnih razlogov, zaradi katerih pristojni organi menijo, da morajo za zadevno osebo še naprej veljati omejevalni ukrepi kljub morebitnim razbremenilnim dokazom, ki jih je ta predložila (glej v tem smislu sodbi z dne 22. novembra 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, točka 88, in z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točki 114 in 116).
- 315 Poleg tega je treba upoštevati, da je treba obstoj kršitve pravic do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva presojati glede na posebne okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vrsto zadevnega akta, okoliščin njegovega sprejetja in pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (sodba z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 102).
- 316 V obravnavanem primeru se je Svet – kot je bilo ugotovljeno v točkah od 81 do 88 zgoraj – pri sprejetju izpodbijanih sklepov oprl ne samo na informacije, ki jih je imel že na voljo ob prvotni uvrstitvi tožečih strank leta 2011, temveč tudi na posodobitev teh informacij v letih 2014, 2015, 2016 in 2017 zlasti v zvezi z razvojem sodnih postopkov zoper tožeče stranke. Ker razlog za uvrstitev tožečih strank temelji na obstoju potekajočih sodnih postopkov, mora namreč Svet preveriti, zlasti ob rednem pregledu te uvrstitve zaradi morebitnega podaljšanja, fazo, v kateri so ti sodni postopki, in če je ustrezno, njihov izid (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 26. julija 2017, Svet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, točki 46 in 52). Zato je moral Svet, da bi spoštoval pravice tožečih strank do obrambe in pravico do učinkovitega sodnega varstva, tem posredovati posodobljene elemente, jim omogočiti, da pred sprejetjem izpodbijanih sklepov predstavijo svoja stališča v zvezi s tem, ter jim v okviru obrazložitve navedenih sklepov navesti razloge, iz katerih je še naprej menil, da je podaljšanje njihove uvrstitve utemeljeno.
- 317 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da – kot so tožeče stranke pojasnile v repliki – se v okviru tega tožbenega razloga ne sklicujejo na svoje pravice do obrambe in pravico do učinkovitega sodnega varstva v okviru njihove prvotne uvrstitve, kar je očitek, o katerem je Splošno sodišče – kot priznavajo – že odločilo. Sklicujejo se na analogno kršitev, ki naj bi jo Svet storil v okviru izpodbijanih sklepov. Zato se z dejstvom, da je Splošno sodišče že preučilo obstoj take kršitve v okviru prvotne uvrstitve tožečih strank in podaljšanja te uvrstitve leta 2013, v nasprotju s trditvijo Sveta tožečim strankam v okviru tega tožbenega razloga ne more ugovarjati.
- 318 Ob upoštevanju teh ugotovitev je treba preučiti več delov tega tožbenega razloga. Najprej je treba skupaj preučiti prvi in tretji del tega tožbenega razloga, s katerima se v bistvu v obeh primerih zatrjuje, da je Svet kršil svojo obveznost, da predhodno posreduje elemente, s katerimi utemeljuje izpodbijane sklepe.

a) Prvi in tretji del, ki se v bistvu nanašata na kršitev obveznosti predhodnega posredovanja elementov, uporabljenih kot dejanska podlaga za izpodbijane sklepe

- 319 Najprej je treba poudariti, da je treba prvi del v delu, ki se nanaša na neobstoj resnih indicev ali verodostojnih dokazov, ki bi utemeljevali podaljšanje uvrstitve tožečih strank, v okviru tega tožbenega razloga zavrniti kot brezpredmeten. Nanaša se namreč na vprašanje, povezano z utemeljenostjo tega podaljšanja, ki je bilo poleg tega že obravnavano v okviru tretjega tožbenega razloga in je zato ločeno od vprašanja, ali so bile kršene pravice tožečih strank do obrambe in pravica do učinkovitega sodnega varstva (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 30. junija 2016, Al Matri/Svet, T-545/13, neobjavljena, EU:T:2016:376, točka 134).
- 320 Pri tem je treba ugotoviti, da Svet pred sprejetjem izpodbijanih sklepov ni posredoval vseh elementov, ki so mu jih posredovali egiptovski organi in na katere se je oprl pri ugotovitvi, da podaljšanje uvrstitve tožečih strank ostaja utemeljeno.
- 321 Na prvem mestu, [zaupno]. Kot so te pojasnile v svojem odgovoru na vprašanja Splošnemu sodišču z dne 1. junija 2016, jim je Svet posredoval dokumente z analogno vsebino šele pozneje, zaradi sprejetja sklepov 2016/411 in 2017/496. Poleg tega Svet v dopisu tožečim strankam z dne 24. marca 2015, v katerem utemeljuje podaljšanje uvrstitve tožečih strank za leto 2015, ni nikjer izrecno navedel tega dokumenta. [zaupno]. Poleg tega je ta dokument – kot je bilo poudarjeno v točkah 157, 192, 224 in 290 zgoraj – vseboval koristne navedbe za presojo tega tveganja in na splošno za presojo pravnega okvira, v katerega spadajo sodni postopki zoper tožeče stranke. [zaupno]. Dalje, dejstvo, da jim je Svet pred sprejetjem Sklepa 2016/411 in Izvedbene uredbe 2017/491 posredoval dokumente z analogno vsebino, izpodbija to stališče.
- 322 Na drugem mestu, kot je bilo ugotovljeno v točki 307 zgoraj, je Svet posredoval dopis egiptovskih organov z dne 7. marca 2016 šele po sprejetju Sklepa 2016/411. Ta dopis je vseboval konkretne informacije v zvezi z ohranitvijo sklepov o zamrznitvi premoženja za vse tožeče stranke, kar je odgovor na ugovore tožečih strank glede tega, da druga, tretja in četrta tožeča stranka sploh niso bile navedene v dopisu teh organov z dne 2. januarja 2016, ki jim je bil posredovan. Ta dopis z dne 7. marca 2016 je bil torej očitno element, na katerega se je lahko Svet oprl pri podaljšanju uvrstitve zgoraj navedenih oseb, kar potrjuje tudi njegov dopis tožečim strankam z dne 21. marca 2016, v katerem odgovarja na njihove ugovore s sklicevanjem na navedeni dopis, ki ga prilaga.
- 323 Na tretjem mestu, kot je bilo ugotovljeno v točki 308 zgoraj, je bil dopis Sveta z dne 27. januarja 2017, ki je vseboval informacije, ki so se nanašale konkretno na individualni položaj druge, tretje in četrte tožeče stranke, posredovan pravnim zastopnikom tožečih strank samo v vednost prve tožeče stranke. Ker so naslovniki tega dopisa pred Svetom zastopali tudi drugo, tretjo in četrto tožečo stranko, so se lahko v imenu svojih strank seznanili z informacijami, ki so se nanašale posebej nanje, ter predstavili stališča v zvezi s tem. Zato ni mogoče šteti, da je Svet kršil svoje obveznosti v zvezi z drugo, tretjo in četrto tožečo stranko, ker je dopis z dne 27. januarja 2017 naslovil na pravne zastopnike vseh tožečih strank samo kot na zastopnike prve tožeče stranke.
- 324 Nasprotno, iz točk 321 in 322 zgoraj izhaja, da je Svet v okviru sprejetja Sklepa 2015/486 in Sklepa 2016/411 kršil svoje obveznosti, ker ni pravočasno posredoval nekaterih informacij, na katere se je oprl pri podaljšanju uvrstitve tožečih strank v okviru teh sklepov, in ker jim zato ni omogočil, da bi predstavile svoja stališča v zvezi s tem pred navedenim podaljšanjem.
- 325 Pri tem je treba spomniti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso za to, da obstoj nepravilnosti, ki se nanaša na pravice do obrambe, povzroči razglasitev ničnosti spornega akta, potrebno, da bi lahko zaradi te nepravilnosti postopek pripeljal do drugačnega izida, ki bi tako konkretno vplival na pravice vlagatelja do obrambe (glej v tem smislu sodbo z dne 30. junija 2016, Jinan Meide Casting/Svet, T-424/13, EU:T:2016:378, točka 81 in navedena sodna praksa).

- 326 Po eni strani, kar zadeva memorandum PGO z dne 9. februarja 2015, je bilo v točki 158 zgoraj navedeno, da so lahko tožeče stranke Splošnemu sodišču predložile stališča glede tega dokumenta v okviru te tožbe [zaupno] v svojem pisnem odgovoru z dne 1. junija 2017 [zaupno]. Njihova pravica do učinkovitega sodnega varstva je bila torej ohranjena. Poleg tega iz teh stališč ne izhaja, da bi lahko tožeče stranke, če bi se lahko s tem dokumentom seznanile pred sprejetjem Sklepa 2015/486, izpodbijale njegovo vsebino ali upoštevnost v zvezi s podaljšanjem njihove uvrstitve. Zato niso dokazale, da bi bil izid postopka lahko drugačen, če bi bilo tako.
- 327 Po drugi strani, kar zadeva dopis egiptovskih organov z dne 7. marca 2016, je nesporno, da so se tožeče stranke lahko seznanile s tem dopisom prek dopisa Sveta z dne 21. marca 2016 in da ne ugovarjajo temu, da je bila ta seznanitev pravočasna, da so lahko predstavile svoja stališča v zvezi s tem v okviru svoje prve vloge za prilagoditev. Kot je razvidno iz preučitve teh stališč v točki 307 zgoraj, ta stališča ne bi mogla spremeniti izida postopka, če bi bila lahko predstavljena pred sprejetjem Sklepa 2016/411.
- 328 Zato kršitve, ugotovljene v točkah 321, 322 in 324 zgoraj, ne morejo povzročiti razglasitve ničnosti izpodbijanih sklepov. Prvi in tretji del tega tožbenega razloga je torej treba zavrnilo.

b) Drugi del četrtega tožbenega razloga: neobstoj dokaza, da je Svet opravil skrbno in nepristransko preučitev utemeljenosti razlogov za podaljšanje uvrstitve tožečih strank

- 329 S tem delom tožeče stranke trdijo, da Svet ni predložil nobenega dokaza, s katerim bi bilo mogoče preveriti, ali je zadostno upošteval stališča, ki so jih predstavile pred vsakim podaljšanjem njihove uvrstitve, pri čemer predpostavljajo, da bi moral ob upoštevanju teh stališč ugotoviti, da razlogi za ta zaporedna podaljšanja niso utemeljeni.
- 330 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso spoštovanje pravic do obrambe pomeni, da morajo institucije Unije zadevnim osebam omogočiti, da primerno predstavijo svoja stališča, vendar s tem ni rečeno, da morajo ta stališča tudi sprejeti. Primernost predložitve stališč teh oseb zahteva le, da je bilo stališče mogoče pravočasno predložiti, da so se institucije Unije z njim lahko seznanile in z vso potrebno pozornostjo preučile, ali je upoštevno za vsebino akta, ki se sprejema (glej sodbo z dne 30. junija 2016, Jinan Meide Casting/Svet, T-424/13, EU:T:2016:378, točka 126 in navedena sodna praksa).
- 331 V obravnavanem primeru le dejstvo, da Svet ni ugotovil neutemeljenosti podaljšanja uvrstitve tožečih strank niti ni presodil, da bi bilo koristno opraviti preverjanja v zvezi s stališči tožečih strank, nikakor ne more samo po sebi pomeniti kršitve pravic tožečih strank do obrambe, ker so lahko te pravočasno predstavile navedena stališča.
- 332 Če se predpostavlja, da tožeče stranke s tem delom opozarjajo na pomanjkanje obrazložitve izpodbijanih sklepov, je treba poudariti, da je Svet v svojih dopisih z dne 24. marca 2015, 21. marca 2016 in 22. marca 2017 navedel posamične, posebne in konkretne razloge, iz katerih je menil, da je treba podaljšati uvrstitev tožečih strank. V teh dopisih je odgovoril tudi na nekatera stališča tožečih strank. Dejstvo, da ni obravnaval vseh vprašanj tožečih strank v njihovih zelo številnih dopisih, ne pomeni, da jih ni upošteval, temveč samo, da jih ni štel za odločilne za podaljšanje njihove uvrstitve.
- 333 Poleg tega je treba poudariti, da so bili izpodbijani sklepi, s katerimi je bila uvrstitev tožečih strank podaljšana četrtič, petič in šestič, sprejeti v okviru, ki jim je bil znan. Po eni strani se razlog za njihovo uvrstitev od prvotne uvrstitve ni spremenil. Poleg tega sta Splošno sodišče in Sodišče že odločili o pomembnih vprašanjih v zvezi z zakonitostjo navedenih razlogov. Na eni strani iz listin iz spisa izhaja, da je Svet po prvotni uvrstitvi tožečih strank poskrbel, da so bili tožečim strankam, če že ne pred sprejetjem zaporednih sklepov, pa vsaj takoj potem, zagotovljeni dokumenti, ki so jih predložili egiptovski organi in na katere je oprl svoje sklepe, tako da so se tožeče stranke lahko glede na te

dokumente odločile, ali je treba vložiti tožbo, in so lahko učinkovito izpodbijale njeno veljavnost. Podobno je lahko Splošno sodišče glede na vse te elemente pravno zadovoljivo ugotovilo posebne in konkretne razloge, na katerih temeljijo izpodbijani sklepi, ter opravilo sodni nadzor nad temi sklepi.

334 Drugi del je torej treba zavrtni.

c) Četrta del četrtega tožbenega razloga: Svet je le povzel navedbe egiptovskih organov, ne da bi opravil preverjanja

335 V zvezi s tem delom je treba poudariti, da je naveden samo podredno, za primer, če je Svet tožečim strankam posredoval vso dokumentacijo, ki mu je bila na voljo. Vendar je bilo v točki 321 zgoraj ugotovljeno, da ni bilo tako, saj jim Svet ni posredoval memoranduma PGO z dne 9. februarja 2015. V vsakem primeru to, da se je Svet zanesel na navedbe egiptovskih organov, ne da bi opravil preverjanja, ne more pomeniti kršitve pravic tožečih strank do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva (glej v tem smislu sodbo z dne 18. februarja 2016, Svet/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, točki 89 in 90). Ta del je torej treba zavrtni.

d) Peti del četrtega tožbenega razloga: neobstoj odgovora Sveta na predloge tožečih strank za zaslišanje

336 Tožeče stranke v okviru tega dela trdijo, da so v dopisih z dne 23. decembra 2014, 12. januarja 2015, 3. februarja 2015, 2. marca 2015 in 29. januarja 2016 predlagale „nujno“ zaslišanje ter da je bilo to zaslišanje potrebno, da bi se po njihovem mnenju preprečile „očitne napake“ Sveta.

337 V zvezi s tem iz sodne prakse, navedene v točki 313 zgoraj, izhaja, da je imel Svet v obravnavanem primeru diskrecijsko pravico pri odločanju, ali je treba ugoditi predlogom tožečih strank za zaslišanje. V okviru zgolj podaljšanja prvotnega sklepa pravica tožečih strank do izjave namreč pomeni samo, da lahko te učinkovito izrazijo svoje stališče s tem, ko kadar koli in zlasti ob ponovni preučitvi njihove uvrstitve predstavijo stališča, ki jih mora Svet nepristransko in skrbno preučiti. Ker so lahko tožeče stranke Svetu pravočasno predložile več dokumentov, ki pomenijo razbremenilne elemente, in navedle svoje ugotovitve na podlagi teh dokumentov, niso dokazale, da bi bilo v teh okoliščinah potrebno zaslišanje. Svet je imel namreč pred sprejetjem izpodbijanih sklepov na voljo dovolj časa, da bi lahko, če bi to ocenil za potrebno, tožeče stranke prosil, naj pisno predstavijo dodatna pojasnila glede navedenih razbremenilnih elementov, ali po potrebi opravil preverjanja pri egiptovskih organih. Poleg tega, kot je bilo opozorjeno v točki 330 zgoraj, Svet ni bil zavezan slediti stališču, ki so ga tožeče stranke izrazile v svojih stališčih. Zato z domnevno okoliščino, da bi bilo potrebno zaslišanje za preprečitev, da bi Svet storil „očitne“ napake pri presoji, ni mogoče dokazati obstoja kršitve pravice tožečih stranke do izjave zaradi neorganiziranja takega zaslišanja. Poleg tega iz preučitve prvega, drugega in tretjega tožbenega razloga, ki jih je Splošno sodišče opravilo v točkah od 114 do 308 zgoraj, izhaja, da tožeče stranke pred sprejetjem izpodbijanih sklepov niso predložile nobenega elementa, zaradi katerega bi bilo treba organizirati zaslišanje.

338 Zato je treba peti del četrtega tožbenega razloga in s tem ta tožbeni razlog v celoti zavrtni.

4. Peti tožbeni razlog: neutemeljena in nesorazmerna omejitev lastninske pravice tožečih strank ter škodovanje njihovem ugledu

339 Tožeče stranke se v podporo temu tožbenemu razlogu sklicujejo na trditve iz točk od 102 do 110 tožbe v zadevi T-279/13. Po njihovem mnenju so te trditve podprte z dejstvom, da zamrznitev premoženja zanje velja že več kot štiri leta. Svet naj bi imel na voljo precej časa, da bi lahko pri egiptovskih organih preveril, kakšen je znesek domnevno nezakonito prisvojenih sredstev, vendar tega ni storil. Tožeče stranke v prvi vlogi za prilagoditev najprej trdijo, da ni bil upoštevan pogoj, da mora biti v skladu

z načelom sorazmernosti določba taka, da lahko uresniči svoje utemeljene cilje, ker ohranitev omejevalnih ukrepov za tožeče stranke ni ne upoštevna ne ustrezna za uresničevanje cilja podpore pravni državi v Egiptu, določenega v Sklepu 2011/172. Sklicujejo se na svoje utemeljevanje, predstavljeno v zvezi s tem v okviru prvega tožbenega razloga. Dalje, trdijo, da njihova uvrstitev ni potrebna, ker bi bilo mogoče njegove cilje doseči z odločbami sodnih organov držav članic, in to manj omejujoče. Nazadnje, trdijo, da egiptovski organi v sodnih postopkih, na katere se je oprl Svet, ne trdijo, da so sredstva, ki naj bi izhajala iz nezakonite prisvojitve egiptovskih javnih sredstev, prenesle v Unijo. Poleg tega poudarjajo, da so njihove trditve okrepljene z dolgim – šestletnim – obdobjem, ki je preteklo od njihove prvotne uvrstitve.

- 340 Svet temu utemeljevanju ugovarja s trditvijo, katere bistvo je, da se je Splošno sodišče že izreklo glede spoštovanja načela sorazmernosti v spornih ukrepih.
- 341 Na prvem mestu, dovolj je ugotoviti, da je Splošno sodišče v točkah od 70 do 74 sklepa z dne 15. februarja 2016, Ezz in drugi/Svet (T-279/13, neobjavljen, EU:T:2016:78), zavrnilo trditve, ki so jih tožeče stranke predložile v podporo tožbenemu razlogu, analognemu temu tožbenemu razlogu, v okviru zadeve, v kateri je bil navedeni sklep izdan. Ne da bi bilo treba preučiti, ali je dopustno, da se tožeče stranke sklicujejo na vlogo, priloženo tožbi, ne da bi v tej tožbi povzele vsebino te vloge, je treba njihova sklicevanja na točke od 102 do 110 iz tožbe v zgoraj navedeni zadevi zavrnilo.
- 342 Na drugem mestu, kar zadeva to, da Svet ni preveril zneska nezakonito prisvojenih sredstev kljub razpoložljivemu času po prvotni uvrstitvi tožečih strank, je treba spomniti, da je Splošno sodišče razsodilo, da ker ni sodne odločbe, s katero bi bilo razsojeno glede utemeljenosti sodnih postopkov, ki potekajo v Egiptu, Svet ni mogel poznati narave morebitnih nezakonitih prisvojitve državnih sredstev, ki naj bi jih storila prva tožeča stranka, ali sam navesti njihovega količinskega obsega (sodba z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 208). V obravnavanem primeru iz listin iz spisa izhaja, da v nobenem od sodnih postopkov zoper prvo tožečo stranko v tej fazi še ni bila sprejeta pravnomočna sodna odločba. Zlasti glede postopkov v zadevah št. 38, št. 107 in št. 291 iz leta 2011 je videti, da ti postopki še vedno potekajo po tem, ko je egiptovsko kasacijsko sodišče razveljavilo odločbe prvostopenjskega sodišča in zadeve vrnilo v ponovno odločanje. To trditev je torej treba zavrnilo.
- 343 Na tretjem mestu, iz preučitve prvega dela prvega tožbenega razloga in drugega dela drugega tožbenega razloga, ki jo je Splošno sodišče opravilo v točkah od 118 do 165 in od 176 do 208 zgoraj, izhaja, da tožeče stranke niso dokazale, da je Svet storil očitno napako pri presoji tega, ali je treba glede na cilje politike, na področje katere spada Sklep 2011/172, ohraniti uporabo tega sklepa na splošno in posebej podaljšati uvrstitev tožečih strank. Zato je treba trditve, da izpodbijani sklepi niso ne upoštevni ne ustrezni za uresničevanje cilja podpore pravni državi, ki ga ima Svet, zavrnilo.
- 344 Na četrtem mestu, treba je spomniti, da je Splošno sodišče v okviru zadeve, v kateri je bila izrečena sodba z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), menilo, da so ukrepi, ki jih je Svet sprejel zlasti na podlagi člena 1(1) Sklepa 2011/172, ustrezni za uresničevanje ciljev navedenega sklepa. Ti ukrepi namreč učinkovito prispevajo k lažjemu ugotavljanju protizakonite prisvojitve državnih sredstev, storjene v škodo egiptovskih organov, in tem organom omogočajo, da izterjajo povračilo premoženjske koristi zaradi take nezakonite prisvojitve (sodba z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 206). Zato tožeče stranke ne morejo imeti pravice, da te ugotovitve izpodbijajo s tem, da trdijo, da je bil dopis egiptovskih organov z dne 24. februarja 2011 naslovljen na nacionalne sodne organe ter da zaradi tega upravni in politični sklep Sveta ni bil ne potreben ne ustrezen za zamrznitev njihovega premoženja. To trditev je torej treba zavrnilo kot nedopustno.
- 345 Na petem mestu, kar zadeva trditev tožečih strank, da egiptovski organi v okviru sodnih postopkov zoper tožeče stranke niso trdili, da so bila sredstva, ki naj bi izhajala iz nezakonite prisvojitve egiptovskih javnih sredstev, prenesena v Unijo, je bilo v točki 238 zgoraj že opozorjeno, da je Splošno

sodišče v okviru zadeve, v kateri je bila izrečena sodba z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), ki jo je po pritožbi potrdilo Sodišče, razsodilo, da je lahko Svet utemeljeno uvrstil tožeče stranke v Prilogo k Sklepu 2011/172 že zato, ker je zoper njih potekal sodni postopek v Egiptu, ki je bil nekako povezan s preiskavami o dejanjih nezakonitega prisvajanja javnih sredstev. Ta trditev je torej delno nedopustna, in sicer ker se z njo izpodbija prvotna uvrstitvev tožečih strank, in delno očitno brez podlage, in sicer ker se z njo izpodbija podaljšanje te uvrstitve.

346 Na šestem in zadnjem mestu, treba je spomniti, da je Sodišče razsodilo, da omejitve uporabe lastninske pravice oseb, za katere velja omejevalni ukrep, kot je zamrznitev premoženja tožečih strank, ne izhaja samo iz splošnega obsega zadevnega ukrepa, temveč tudi, če je ustrezno, iz dejanskega trajanja njegove uporabe (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 132 in navedena sodna praksa). Tako je trajanje obdobja, v katerem se uporablja ukrep, kot je sporni ukrep, eden od elementov, ki ga mora sodišče Unije upoštevati pri preučitvi sorazmernosti navedenega ukrepa (glej v tem smislu sodbo z dne 30. junija 2016, CW/Svet, T-516/13, neobjavljena, EU:T:2016:377, točka 172).

347 Vendar v obravnavanem primeru le okoliščina, da je bila zamrznitev premoženja tožečih strank v Uniji ponovno podaljšana s Sklepom 2017/496 po tem, ko je obstajala že šest zaporednih let, sama po sebi ne more pomeniti kršitve načela sorazmernosti. Na eni strani je treba, kot je bilo že poudarjeno v točki 135 zgoraj, glede na namen Sklepa 2011/172 omejevalne ukrepe, uvedene v tem okviru, načeloma ohraniti do konca sodnih postopkov v Egiptu, da se ohrani njihova učinkovitost. Ni sporno, da so na datum podaljšanja uvrstitve tožečih strank leta 2017 kazenski postopki zoper prvo tožečo stranko še vedno potekali. Poleg tega, kot je bilo navedeno v točki 308 zgoraj, tožeče stranke niso predložile nobenega elementa, ki bi kazal, da sklepi o zamrznitvi premoženja, sprejeti zoper vse njih, ne veljajo več. Na drugi strani se tožeče stranke v podporo tej trditvi ne sklicujejo na pretirano trajanje navedenih postopkov. Poleg tega je treba ugotoviti, da so bili ti postopki, ki se nanašajo na zapletena dejstva, večkrat spremenjeni ter predvsem da je egiptovsko kasacijsko sodišče razveljavilo odločbe prvostopenjskega sodišča in jih vrnilo v ponovno odločanje. Iz listin iz spisa torej ni razvidno očitno pretirano trajanje teh postopkov. To trditev je torej treba zavrnilo.

348 Iz zgoraj navedenih razlogov je peti tožbeni razlog torej treba zavrnilo.

349 Ker torej nobeden od tožbenih razlogov iz te tožbe ne more uspeti, je treba to tožbo zavrnilo v celoti, ne da bi bilo treba odrediti pripravljalni ukrep, ki ga zahtevajo tožeče stranke.

IV. Stroški

350 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

351 V obravnavani zadevi tožeče stranke niso uspele, zato se jim v skladu s predlogi Sveta naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti razširjeni senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. **Ahmed Abdelaziz Ezz, Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin in Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar poleg svojih stroškov nosijo stroške, ki jih je priglasiil Svet Evropske unije.**

Gratsias

Labucka

Dittrich

Ulloa Rubio

Xuereb

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 27. septembra 2018.

Podpisi

Kazalo

I. Ozadje in dejansko stanje	2
A. Akti, ki jih je Svet sprejel proti tožečim strankam	2
B. Postopki, ki so jih tožeče stranke vložile na sodiščih Unije pred tem sporom ali sočasno z njim ...	3
II. Postopek in predlogi strank	4
III. Pravo	5
A. Dopustnost predlogov iz tožbe	5
B. Vsebinska presoja	7
1. Prvi in drugi tožbeni razlog, ki se nanašata na ugovor nezakonnosti člena 1(1) Sklepa 2011/172, kot je bil podaljšan s sklepi 2015/486, 2016/411 in 2017/496, ter člena 2(1) Uredbe št. 270/2011 oziroma kršitev člena 6 PEU v povezavi s členom 2 in členom 3(5) PEU ter členov 47 in 48 Listine s strani Sveta	8
a) Uvodne ugotovitve	8
1) Pravni okvir	8
2) Dejansko stanje	12
i) Elementi v zvezi s sodnimi postopki zoper tožeče stranke v Egiptu	12
ii) Elementi, ki so jih tožeče stranke predložile pred podaljšanjem svoje uvrstitve za leta 2015, 2016 in 2017	13
iii) Kako je Svet obravnaval elemente, ki so jih predložile tožeče stranke	15
b) Prvi tožbeni razlog: ugovor nezakonnosti sklepov 2015/486, 2016/411 in 2017/496 ter Uredbe št. 270/2011	16
1) Prvi del: ugovor nezakonnosti sklepov 2015/486, 2016/411 in 2017/496 v delu, v katerem podaljšujejo člen 1(1) Sklepa 2011/172	16
i) Očitek glede neobstoja pravne podlage	17
ii) Očitek glede kršitve načela sorazmernosti	18
– Prva trditev o odstavitvi „novih egiptovskih organov“, ki jih je podpiral Svet ...	19

– Druga trditev o tveganjih zaradi nestabilnosti egiptovskih političnih razmer ter domnevnih kršitev pravne države in temeljnih pravic	19
– Tretja trditev o tveganju, da se v okviru kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko v Egiptu ne spoštuje njena pravica do poštenega sojenja	23
2) Drugi del: neobstoj pravne podlage za člen 2(1) Uredbe št. 270/2011	23
c) Drugi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 6 PEU v povezavi s členoma 2 in 3 PEU ter členov 47 in 48 Listine s strani Sveta	24
1) Drugi del: podaljšanje uvrstitve tožečih strank je v nasprotju s cilji iz uvodne izjave 1 Sklepa 2011/172	24
2) Prvi del: Svet se ni prepričal, da so temeljne pravice tožečih strank spoštovane, in je uporabil neizpodbojno domnevo, da egiptovski organi to spoštovanje upoštevajo	30
2. Tretji tožbeni razlog: nespoštovanje splošnih meril iz člena 1(1) Sklepa 2011/172 in člena 2(1) Uredbe št. 270/2011	33
a) Uvodne ugotovitve	33
b) Prvi del tretjega tožbenega razloga: napačna pravna opredelitev sodnih postopkov zoper prvo tožečo stranko	35
1) Trditve in očitki, navedeni v podporo predlogom iz tožbe	36
2) Trditve in očitki, navedeni v podporo predlogom iz prve vloge za prilagoditev	38
3) Trditve in očitki, navedeni v podporo predlogom iz druge vloge za prilagoditev	40
c) Drugi del tretjega tožbenega razloga: neobstoj materialne podlage za sodne postopke zoper prvo tožečo stranko, kot jo je ugotovilo egiptovsko kasacijsko sodišče	42
d) Tretji del tretjega tožbenega razloga: politična motiviranost kazenskih postopkov zoper prvo tožečo stranko	44
e) Četrty del tretjega tožbenega razloga: nezadostnost elementov v zvezi z individualnim položajem druge, tretje in četrte tožeče stranke	45
3. Četrty tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva ..	47
a) Prvi in tretji del, ki se v bistvu nanašata na kršitev obveznosti predhodnega posredovanja elementov, uporabljenih kot dejanska podlaga za izpodbijane sklepe	49
b) Drugi del četrtega tožbenega razloga: neobstoj dokaza, da je Svet opravil skrbno in nepristransko preučitev utemeljenosti razlogov za podaljšanje uvrstitve tožečih strank	50
c) Četrty del četrtega tožbenega razloga: Svet je le povzel navedbe egiptovskih organov, ne da bi opravil preverjanja	51
d) Peti del četrtega tožbenega razloga: neobstoj odgovora Sveta na predloge tožečih strank za zaslišanje	51

4. Peti tožbeni razlog: neutemeljena in nesorazmerna omejitev lastninske pravice tožečih strank ter škodovanje njihovem ugledu.....	51
IV. Stroški	53